

Giới thiệu Thiên Của Tôi

Thiên của tôi - Đang tiến hành - Vệ Tuệ

Giới thiệu truyện ngôn tình sâu sắc lãng mạn này:

Coco sinh sớm trong một ngôi chùa nhỏ yên tĩnh và xinh đẹp, có pháp danh là “Trí Tuệ”. Coco khôn lớn rất mạnh khỏe, vui vẻ, xinh đẹp, thông minh và rất được cưng chiều.

Lớn lên cô trở thành một đứa trẻ nghịch ngợm, sống bản năng và cũng tài năng không kém, một “người đẹp nhà văn theo hình thái lãng mạn”... Vệ Tuệ đã về lên một Coco thành công, nổi tiếng, yêu cuộc sống tự do và bản lĩnh tuyệt vời.

Coco sống và yêu ở New York, Muju đã giúp cô đủ nghị lực để cai rượu, cai thuốc lá và thuốc ngủ. Anh còn dạy Coco cách ngồi thiền. Hai người chung hưởng những “giấc mộng dưới ánh trăng lạnh lẽo, yêu thương nhau trong ánh dương và phong ba, cùng cãi nhau, cười lớn, kêu gào”;

“Tình dục trên người anh vẫn là một thứ mang hình thức tôn giáo, một niềm tin vốn có trong tôn giáo phương Đông, thuần khiết và mê hồn, mang cả đặc trưng mỹ học của chủ nghĩa thần bí. Nhưng đối với tôi, sáng tác và giao tiếp xã hội có thể giúp tôi cảm nhận được sự tồn tại của mình khi làm người. Tình dục, nhất là tình dục kết hợp với tình yêu có thể khiến tôi cảm nhận được sự tồn tại khi làm phụ nữ.”

Rồi Coco bị cuốn hút bởi vẻ đào hoa và những mật ngọt của Nick. Coco chia tay cả Nick và Muju, về lại Thượng Hải. Thượng Hải xa hoa và nổi cô đơn đẩy cô rơi vào những thói quen xấu cũ nhưng cô vẫn thấy bình yên vô định vì thiếu Muju. Cô tìm lại ngôi chùa nơi mình sinh ra để tìm hiểu về cuộc sống và học “Thiền”.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Quay về Thượng Hải Năm mươi lăm tuổi, tôi đã có ý chí học hành tinh thông, năm ba mươi tuổi tự lập thân, năm bốn mươi tuổi không còn mê mẩn bởi bất kỳ sự việc gì. Năm năm mươi tuổi đã thấu hiểu thiên mệnh, năm sáu mươi tuổi nghe được lời nào cũng không tức giận, năm bảy mươi tuổi mặc sức sống theo tiếng lòng – tất nhiên không được vượt qua thể chế luật pháp.

- Không Phụ Từ -

Nếu chỉ một mình ở trong phòng đã vượt quá giới hạn lớn nhất về sự nhẫn nại của tôi.

- Kate Braveman -

Trong mấy ngày vừa từ New York về Thượng Hải, tôi văng vất hết đầu, xương cốt mỏi rã, tôi không tài nào ngủ được, ngày cũng không thể dậy nổi.

Tôi không biết những ngày tiếp theo sẽ vui hay buồn, hướng phải đi ở đâu, liệu có được đôi mắt sắc sảo, không khiếm sợ để đối mặt với cái thế giới này. Tôi không biết liệu Muju còn yêu tôi và tôi tự nguyện muốn sinh cho anh một đứa con hay không. Tôi không biết đài tiên có che kín được con đường nhỏ trong kí ức hay không, bởi tôi đã không thể quay đầu lại được.

Đúng vậy, tôi không thể xác định được những thứ này.

Thượng Hải không mấy thay đổi, vẫn chạy cuồng điên và hùng hực trên đường ray phát triển kinh tế. Tiếng huyền ảo của nó vượt quá cả New York. Nơi đây mới là chốn âm ỉ nhất thế giới. Trước đây, thành phố này nổi tiếng phù hoa và lãng mạn, nhưng giờ đây nó càng hiện rõ hơn gương mặt thực tế và thô lỗ. Hầu như ai nấy đều có cơ hội biến thành trọc phú chỉ sau một đêm. Ai ai cũng vội vã với chuyện xe tương lai phát tài hoặc nổi danh. Ở đây, mọi thứ đều đang lay động, biến đổi, không nhận biết, cứ rõ lên mà chạy trong ảo giác.

Tất cả khiến người ta vừa hưng phấn vừa nhức đầu.

Trong tuần lễ thứ hai sau khi quay về, tôi lại bắt đầu hút thuốc, uống rượu, nuốt từng viên thuốc ngủ trong buồng tắm. Mọi thứ độc hại mà Muju giúp tôi cai sạch khi còn ở New York lại trở về. Lại xâm nhập vào cơ thể tôi. Chúng không hề đem lại cảm giác an toàn và thoải mái như được đoán trước, nhưng cũng để tôi tìm được hơi thở phút chốc trong cơn trống rỗng đến mê mụ.

Lại quay về thành phố cũ, lại quay về những thói quen cũ.

Như thế lại biến thành một đóa thủy tiên bị mù mẫm.

Suốt một tuần, tôi tự nhốt mình trong căn hộ có kính kiểu Pháp xưa. Quầy giao hàng của khách sạn hàng ngày đem cơm rất đúng giờ. Điện thoại ghi âm

luôn bật sẵn, Cha tôi đang dạy học tại Singapore và mẹ tôi đi theo cũng gọi điện thoại tới. Cô bạn Hi Nhĩ, bà chị họ Chu Sha, người quản lý của tôi và một vài người mà tôi quen biết hoặc xa lạ cũng đều gọi tôi.

Chỉ không có Muju. Tôi cứ đợi điện thoại của anh mãi.

Khi trong đầu có những phút giây tỉnh táo hiếm hoi, tôi cũng lấy làm lạ về sự cố chấp đến bất bình thường của mình với Muju. Như vậy có thể gọi là “yêu”, đồng thời cũng là một kiểu “chuộc tội”.

Hi Nhĩ gọi cho tôi hết lần này tới lần khác. “Này, công chúa Thượng Hải. Tôi nay có một bữa tiệc, gọi là “sex in the city”. Mọi người đều muốn gặp cậu ở đó”.

“Này, có muốn đi shopping không? Plaza 66 đang giảm giá đấy”.

“Coco, đây là lần cuối mình gọi cho cậu đấy. Nghe máy đi”.

“Trời ạ, cậu chẳng thay đổi tẹo nào. Không phải, sự thật là tính nết cậu càng tệ hơn đấy. Chơi cái trò gì mà tự giam mình thế không biết. Tôi nay cùng đi ăn cơm nhé. Bấy giờ mình lái xe đợi cậu dưới lầu. Quá giờ mặc kệ đấy”.

Tính cách của Hi Nhĩ có phần hơi giống người bạn cũ M của tôi, nhưng đáng yêu hơn M rất nhiều.

Sau khi tôi rời khỏi Thượng Hải, M bị truy nã nhưng trốn thoát được do câu kết với một nhân viên hải quan nhập lậu một số xe ngoại đắt tiền như Mercedes Benz, BMW... Cô biến mất như một cái bong bóng vỡ, không để lại dấu vết. Nghe nói tới giờ vẫn chưa tìm được tung tích.

Từ một gái điểm trở thành một bà góa giàu có, từ một phụ nữ nổi tiếng trong xã hội thượng lưu Thượng Hải lại trở thành một tội phạm bị truy nã như ngày nay, trong kí ức tôi, M mang vẻ đẹp u uất, trĩu nặng, như một vết sẹo in dấu.

Còn Hi Nhĩ, mười năm trước khi tôi mới quen, cô vẫn gầy yếu mảnh dẻ. Nét mặt có khi như một thằng bé con trắng bệch, thần kinh suốt ngày bị căng thẳng bởi những nốt mụn trứng cá mọc không ngừng và giày vò bởi cái bộ phận sinh dục của đàn ông giữa háng. Chúng khiến cô có thể phát điên bất kỳ lúc nào.

Nhưng ba năm trước khi gặp cô, cô đã như một con bướm bay lên từ cái kén, được hồi sinh. Những nốt mụn trứng cá cùng bộ phận sinh dục nam giữa hai đùi đã biến mất. Cô đã có một bộ ngực tròn căng nhô cao. Bầu vú tuyệt đẹp, sinh động, láng mịn, thể hiện rõ sức quyến rũ như trái chín dưới sức mạnh của trái đất.

Hơn nữa, xin cảm tạ trời đất là từ bẩm sinh, cô đã không thấy rõ yết hầu. Cô ăn vận gợi cảm, trang điểm kĩ lưỡng, khi đi trên đường hoặc vào câu lạc bộ, cô luôn thu hút ánh mắt của đàn ông còn nhiều hơn cả tôi.

Rất đúng giờ, cô lại chiếc xe Volkswagen Beetle màu xanh lá cây tới đón tôi.

Rốt cuộc, tôi cũng thay cái váy ngủ bẩn thỉu nhàu nhĩ. Sau khi tắm gội xong, tôi khoác lên người một cái váy cộc tay màu trắng, không trang điểm, cứ để mặt mộc xuống lầu.

Cô kêu rít lên, ôm chầm lấy tôi, “Đồ đáng ghét kia. Nếu không có mình, cậu làm sao sống được cơ chứ?”

Tôi hít một hơi. Cô nói đúng. Nếu không có bạn bè hóa giải nỗi niềm, những kẻ yếu ớt cô độc như tôi hẳn không tài nào sống nổi. “Mình nhớ cậu”, tôi nói.

Rồi hai người cứ đứng ở đó, cười nói ha hả, đâm nhau thùm thụp, ngắm nghía nhau kĩ lưỡng, rồi bắt đầu nói những câu tán tụng nhau “Cậu càng ngày càng xinh tề”.

Khi phụ nữ gặp nhau, thời gian như ngừng chuyển động. Chúng tôi cười nói hơ hớ, lộ cả răng, toàn thân mềm lại, như một miếng kẹo pudding. Cái này khác hẳn với tình cảnh đám đàn ông gặp gỡ nhau.

Bữa tối ăn ngay tại nhà hàng của cô.

Nhà hàng mang tên “Thượng Hải 1933” đồng thời cũng là một tiệm trà, được trang trí những cảnh trúc xanh óng ánh, đèn lồng bọc giấy trông rất tinh xảo. Khắp nơi bày la liệt các món đồ cổ từ mọi miền của Trung Quốc và Đông Nam Á. Lại có cả tấm rèm bằng sa khe khẽ lay động. Một ca khúc cổ thời Thượng Hải những năm 30 cứ thánh thót tuôn ra từ chiếc máy nghe cũ kỹ. Hơi thở nghệ thuật và có phần hơi bệnh hoạn của chủ nhân tràn ngập không gian, phủ kín khắp nơi.

Ngay cả giấy lau tay trong phòng vệ sinh cũng vẽ tranh thủy mặc Trung Quốc, do cô đích thân sáng tác.

Trước khi mở nhà hàng, cô là một họa sĩ, tranh bán khá chạy, được các tờ “Thời báo New York”, “Tin tức Triều Nhật”, đài Stern, BBC phỏng vấn. Nhưng cô nổi tiếng không phải vì vẽ tranh cực đẹp, mà vì cô là họa sĩ đầu tiên của Trung Quốc sau ngày giải phóng dám công khai làm phẫu thuật thay đổi giới tính. Thế là cô đã nổi tiếng lại càng nổi tiếng hơn, có thể bán tranh kiếm được bội tiền, có thể mua được quần áo, trang sức xa hoa, ra vào những câu lạc bộ nổi tiếng ở Thượng Hải.

Khi đã chán ngán vẽ tranh, cô mở một nhà hàng sang trọng. Một bát mì vằn thắn Thượng Hải giá 125 tệ, một cốc trà xanh bán 150 tệ. Ở Thượng Hải,

không ai dám kinh doanh như vậy, nhưng cô dám. Không những thế hàng đêm còn có một số vị khách không đặt kịp bàn phải xếp hàng đứng ngoài cửa tiệm.

Đó chính là Thượng Hải. Cái gì cũng có thể xảy ra. Đến rất nhanh, sau đó thì sao, có thể đi cũng rất nhanh.

Cô ăn vận lộng lẫy xuất hiện trong tiệm hàng ngày, đi lại thoăn thoắt giữa đám khách, nhà bếp, quầy thu ngân. Nhanh nhẹn, tinh khôn khiến người ta đắm say lóa mắt. Chẳng bao lâu, cô được đặt một biệt danh “Yêu cơ dao bén”.

Ngồi xuống một góc tĩnh mịch, tôi rút món quà mang từ New York về cho Hi Nhĩ. Vài cuốn tạp chí sex đăng hình đàn ông khỏa thân. Hi Nhĩ phá lên cười, gửi tôi một cái hôn. Bấy giờ Thượng Hải cái gì chẳng có, nhưng những loại tạp chí kiểu này vẫn bị coi là phi pháp.

Tôi gọi món cá hồi nướng, cuốn thịt vịt, canh đậu phụ và rau xanh. Hi Nhĩ kêu bồi bàn mang tới một chai vang đỏ.

“Không ngờ một năm đã qua, bọn mình vẫn ăn cơm chỉ có hai người”, tôi nói, châm một điếu thuốc. Ở tất cả các tiệm ăn Thượng Hải đều có thể hút thuốc thoải mái, không giống như New York.

“Thế có gì không hay? Không có đàn ông, càng êm ả”. Hi Nhĩ sai anh bồi cho cả chai rượu vào một cái bình thủy tinh to. Trước hết phải đặt ở đó để rượu được thở một chút. “Phụ nữ độc thân ở Thượng Hải ngày càng nhiều. Họ rất biết tiêu tiền. Những người tới tiệm của mình không phải là đám phụ nữ độc thân cũng là đám gay. Tất nhiên, cũng có không ít lão yêu quái bụng phệ đầu hói, chuyên tới đây sờ nắn ngực của đám gái non”.

Tôi cười phá lên. Ở bên Hi Nhĩ, chúng tôi luôn cười không ngớt.

Tất nhiên là không chỉ cười. Có lúc nửa đêm cô tới nhà tôi, lao lên cái ghế sofa trong phòng khách mà khóc than. Cô khóc vì không một người đàn ông nào yêu cô thật lòng. Cô đã suýt chết trên bàn phẫu thuật. Bố mẹ cô giờ đây vẫn chưa chịu gặp cô. Nhưng tại sao sau khi trở thành phụ nữ, đột nhiên cô lại mất đi lòng tin vào đàn ông như vậy?

Cô phát hiện thấy thói giả nhân giả nghĩa, sự ích kỷ lạnh lùng và vô số thứ nực cười và đáng hận của đàn ông. Cô đau đớn chửi mắng lũ đàn ông là loài động vật bản thù nhất, không bao giờ dung đầu óc, mà chỉ dùng cái đuôi để suy nghĩ vẩn đục.

Đó là những lời nói tự đáy lòng cô.

Chúng tôi yêu quý nhau như chị em. Cũng có lúc tình cảm đó vượt quá những lý giải của chúng tôi. Chúng tôi cũng không hiểu tại sao lại có thể thích nhau đến vậy. Có lẽ vì sự tồn tại của đối phương, chúng tôi đều cảm thấy một cảm giác an toàn nào đó, có thể có lý do tha thứ cho những khiếm khuyết của chính mình. Bởi vì dù sao cũng có người còn yếu đuối và hồ đồ hơn mình.

Chúng tôi cũng có lúc cãi nhau, một tháng liền không thèm nhìn mặt. Chúng tôi chưa bao giờ thực sự thích bạn trai của nhau. “Hắn về cơ bản không thể sánh với cậu được. Cậu ăn vận lộng lẫy, đeo châu báu trước cái đầu lộn như vậy thực sự không đáng”. Chúng tôi thường cãi nhau như vậy, nhưng không có tác dụng.

Cười to, uống rượu ngon, hút thuốc lá nhẹ, ăn đồ ngon, một bữa cơm trôi qua thật vui vẻ.

Từ bức email gần đây nhất mà tôi gửi, rõ ràng cô biết được tôi và Mujun đang rơi vào hoàn cảnh khó khăn. Thậm chí tôi cũng biết được cô luôn cô đơn. Ở Trung Quốc, do phẫu thuật giới tính mà cô nổi tiếng. Rất ít đàn ông tình nguyện làm bạn với cô, dù chỉ là một đêm tình vui vẻ. Nửa năm trước, khi cô và Fred anh bạn trai người Thụy Điển chia tay, hầu như cô không có người đàn ông nào khác.

Ăn tối xong, tôi vẫn chưa muốn về nhà. Cô đề nghị tới một tiệm mát xa chân trên đường Phục Hưng mà cô thường đi.

“Đừng lái xe của cậu nữa, gọi tắc xi đi. Cậu say như thế này rồi”. Tôi cản mỗi, cười, cảm giác không mờ nổi mắt nữa. Tôi cũng say.

Chúng tôi vai kề vai ngồi trong tắc xi. Tôi cầm theo hai ly rượu. Cô ôm một chai rượu ngon sản xuất năm 1990. Kinh nghiệm của cô là vừa mát xa, vừa thưởng thức rượu vang còn đã hơn cao trào tình dục gấp mười lần. Đó là cách cô tự an ủi mình khi cơ thể đói khát.

Vui người vào trong chiếc ghế sofa mềm mại của tiệm mát xa, ánh đèn hắt hiu, âm nhạc du dương. Có thể nghe được cả tiếng thở khe khẽ của vị khách nào đó.

Hi Nhĩ rất độ lượng nhường cho tôi cậu nhân viên mát xa trẻ vẫn thường làm cho cô, để tôi được thử tay nghề xuất sắc của cậu. Còn cô tự tìm một nhân viên nữ.

Chúng tôi ngồi cạnh nhau, thay phiên rót rượu cho nhau. Chúng tôi không cười ha hả như khi trong tiệm ăn nữa, mà trở nên trầm lắng, dịu dàng, yếu mềm. Sau khi ngâm nước thuốc mười phút, đôi chân được lau khô nhẹ nhàng. Một chân được lau sạch bằng khăn bông, được đặt lên đùi ấm áp của nhân viên mát xa.

Bàn tay của cậu nhân viên mát xa thuần thực làm các động tác bóp, nắn, dúi, đè, xoáy lên từng huyết đạo dưới bàn chân. Tôi thích cái cảm giác kỳ lạ không nói nổi lên lời khi được người khác sờ chân, sờ đầu. Có lúc khi tâm tính trĩu nặng, tôi thường tới tiệm cắt tóc hoặc tiệm bán giày chỉ để cho người ta sờ đầu và sờ chân. Chúng mang lại cho tôi một niềm an ủi không tên, mà không thể dùng đàn ông hoặc thuốc lá có thể thay thế được.

Cùng với những động tác tay của nhân viên mát xa và những biến đổi khi ấn huyết, từng viên đạn nho nhỏ nóng hổi bắn vọt lên, men theo những kinh mạch ở phần đùi chạy thẳng xuống vùng bụng.

Từ cung trở nên ấm nóng hơn. Tôi có thể cảm nhận được từng tế bào khắp cơ thể đang than lên vui sướng, run rẩy. Tôi có thể nhìn thấy một khoảng màu hồng thắm như hoa hồng giữa hai đùi. Da thịt dần dần lay động, rục rờ khiến người ta kinh ngạc.

Rượu vang tuyệt hảo càng thúc đẩy hơn cảm giác sung sướng. Nhớ tới câu bình phẩm của Hi Nhĩ Mát xa chân cộng với rượu vang còn đã hơn tình dục đạt tới cao trào gấp mười lần.

Chúng tôi uống rượu hết ngụm này tới ngụm khác, nhắm nghiền mắt, bị đôi bàn tay giữ chặt bàn chân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cửa Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Tình dục và sự trốn chạy Nếu không có dục vọng, bạn có thể lĩnh hội được bản chất diệu kỳ của sự vật. Nhưng nếu bị dục vọng khống chế, bạn chỉ có thể nhìn thấy hiện tượng của sự vật.

- Lão Tử -

Lửa có lẽ là do đàn ông phát minh ra, nhưng chơi lửa như thế nào lại do phụ nữ phát hiện ra.

- “Thành phố dục vọng” -

Sáng sớm hôm sau, tôi tỉnh giấc trong tiếng chim ríu rít yếu ớt. Không gian thoảng mùi hoa quế, lại có chút mùi xăng, mùi hạt dẻ nướng, mùi khói nấu, mùi dầu mỡ từ những tiệm cơm bên đường – một mùi vị thật đặc trưng chỉ có ở Thượng Hải vào sáng sớm. Trong cơn buồn ngủ còn trĩu nặng, tôi cố mở to mắt. Rèm cửa sổ như đã chặn đứng mọi ánh sáng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy ngày hôm nay thật sáng sủa.

Khi tôi quay đầu, vô cùng kinh ngạc phát hiện ra rằng, trên giường không chỉ có một mình tôi, mà còn có một chàng trai lạ mặt đang nằm thiêm thiếp. Trên chiếc giường rộng như sân trượt tuyết, nom anh vô cùng mảnh dẻ, trắng bệch và trẻ trung.

Tôi mất rất nhiều công sức mới nhận ra rằng đó chính là chàng trai làm mất xa chân cho tôi tới qua.

Chúng tôi đều không mặc quần áo. Trên giường còn có vết lấm mờ. Ánh mắt dịch xuống dưới, tôi nhìn thấy hai cái bao cao su và một đồng giấy vệ sinh.

Tôi hít một hơi sâu, đầu óc tỉnh táo ít nhiều. Trời ạ, không biết tôi qua tôi về nhà bằng cách nào. Là do tôi cưỡng bức anh ta, hay anh ta cưỡng ép tôi? Hay là cả hai chúng tôi đều cam tâm tình nguyện? Không tài nào nhớ nổi tí gì tình cảnh tôi qua.

Anh ta cũng tỉnh giấc. Để tránh ngượng ngùng tôi vào bếp chuẩn bị bữa sáng. Anh ta cũng bước tới, trên người đã kịp khoác một chiếc áo phông và quần bò, khiến tôi thấy nhẹ cả người.

“Bánh mì và sữa nhé? À, còn có trứng gà nữa”, tôi cố tình nói thật bình tĩnh. Tức là không lộ vẻ vui mừng, và lại cũng không cần thiết. Quả thực tôi rất bức bối, khi vừa tỉnh giấc đã phát hiện thấy người lạ nằm bên, trên thảm còn vứt hai vỏ bao cao su và một đồng giấy vệ sinh như một ngọn núi con. Tại sao lại là hai cái bao cao su chứ không phải là một cái?

Chúng tôi ăn sáng ở bàn. Anh ta còn giúp tôi cắt một quả dưa rất ngọt. Cả hai đều im lặng.

Tôi không hiểu tại sao mình không mời anh ta đi ngay cho, mà lại còn làm bữa sáng. Khi gió thật! Ngay cả bữa sáng cho chính mình, tôi còn thường xuyên lười, chả thêm làm nữa là. Một trong những nguyên nhân khiến tôi và Mujū lạnh nhạt dần chính là tôi không yêu thích nấu nướng, trong khi anh lại rất đam mê. Cũng chỉ vì chuyện làm cơm, chúng tôi dẫn tới chuyện chủ nghĩa nữ quyền và chủ nghĩa hậu nữ quyền, cãi nhau không ít bữa. Một lần, vợ cũ của anh còn tới căn hộ mà tôi và anh sống chung để thị phạm cho tôi cách nấu nướng ra sao, yêu bếp núc như thế nào, làm thế nào để phát hiện ra được cái đẹp của cuộc sống và ý thiên trong nhà bếp. Vợ cũ của anh và ông chồng giàu có hiện nay đã sinh với nhau hai mặt con. Nom cô ấy rất xinh đẹp, đầy đặn, tóc vàng, vui vẻ dùng một phần tư thời gian một ngày trong bếp. Cô ấy cho tôi biết: một người phụ nữ nếu không biết làm gì trong bếp, cô ta chính là kẻ thất bại.

Đột nhiên nhớ tới Mujū khiến tôi bất an. Tôi hận trên sàn nhà không có kẻ nứt nào để chàng trai này rơi tọt xuống đất và biến mất.

Tận trong đáy lòng, tôi vẫn không chịu tin rằng tôi và Mujū đã chia tay. Mục đích của tôi quay về Thượng Hải lần này là viết một cuốn sách mới. Nhưng rõ ràng tôi và anh cần chia tay một thời gian để mớ tình cảm lạnh nhạt này đợi tới lúc cần phải quyết định mới quyết định, sẽ tiếp tục yêu nhau hay trở thành bạn bè. Thế mà quay về Thượng Hải mới được hai tuần, tôi đã lên giường với người đàn ông khác. Tôi không thể không cảm thấy đó là sự phản bội Mujū.

Nhớ tới những quả phụ thời Trung Quốc cổ đại, sau khi chồng chết phải đợi hết ba năm mới được tìm người đàn ông khác. Nhưng tôi không phải là quả phụ của Mujū, và có thể cũng đã không còn là tình nhân nữa. Song, những thứ này đã không còn quan trọng. Vấn đề là: tôi vẫn yêu anh say đắm.

Khi không có Muju bên cạnh, tôi như một cái xác đẹp để trôi dạt trên biển, bập bênh theo con sóng, vô tri vô giác. Cả thế giới không còn tồn tại...

Những buồng thả với chàng trai lạ mặt tối qua có lẽ là sự trừng phạt đối với tôi. Trừng phạt cái tội mê đắm Muju quá sâu. Khi bạn mê đắm quá sâu vào một người hoặc một vật, có thể bạn đã mất anh ta.

Tôi hút thuốc trong nỗi bất an và bứt rứt, không thèm ăn tí nào. Nhìn chàng trai đang vui đùa vào cái bát to trước mặt, ăn ngấu ngiến, một ít bột sữa trắng dính bên mép, nom rất trẻ con.

Cuối cùng anh ta cũng phải đi. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Lúc đứng bên cửa, tôi tiện miệng hỏi: “Bạn bao nhiêu tuổi?”

“Mười lăm”. Anh nở một nụ cười rất tự nhiên và đầy bất cần, vắt áo khoác lên vai, xuống cầu thang bằng những bước chạy mạnh và nhanh như bay. Sau một hồi thỉnh thịch, anh ta đã biến mất.

Tôi hút thuốc, đầu tóc rối bời, khoác lên người ánh sáng ban mai còn dính dư vị sex, đứng run rẩy trước cái cầu thang trống trơn. Trời ơi, cậu ta mới mười lăm tuổi. Tôi đã làm tình với một thằng bé mười lăm tuổi.

Trong điện thoại, Hi Nhi cười ha hả: “Sao? Dư vị mười lăm tuổi không đến nỗi tệ chứ?”

Tôi thờ dãi, lắc đầu, nhưng chỉ một lát lại nhin không nổi bật cười. “Trông cậu ta như hai mươi một tuổi vậy, phải không? Ít nhất cũng giống hai mươi tuổi”.

Trong cái thành phố đầy tạp âm, đang bùng lên cơn sốt kinh tế và khơi gợi được tính dục to lớn này, tôi lại trải qua một tuần rất mơ hồ.

Bên cạnh gối, trong phòng khách, trong nhà tắm đều có dấu tích của Muju. Trước khi đi, tôi đã lấy trộm một số thứ trong căn hộ của anh: một cái bàn chải cũ, mấy sợi tóc rụng của anh nhặt được trên sàn nhà tắm, một chiếc quần lót đen CK chưa giặt, một quả đào làm bằng vải, một tấm hình cũ của anh hồi đại học.

Tất nhiên còn có một mớ băng đĩa, những mẫu giấy viết lời nhắn, vé xem ca nhạc và vé máy bay đã đi cùng nhau, name card một số nhà hàng cùng đi ăn chung, một ít quà tặng nhỏ phát tiếng kêu... Chúng là vô số những xúc tu nhỏ nhỏ vuron ra từ trên người Muju. Chúng là những tro bụi của hồi ức mà tôi còn lưu giữ được. Chúng lấp đầy một khoảng trống rộng cô đơn.

Thư gọi cho Muju vài lần, nhưng đều là điện thoại ghi âm. Viết cho anh một lá email nhưng anh không trả lời. Cái kiểu trốn tránh đó đem lại cho tôi một cảm giác bất lực và xa vời mà trước nay chưa từng có. Giờ đây, chúng tôi đã cách xa nhau mười hai tiếng đồng hồ, một Ấn Độ Dương, một Đại Tây Dương, lại chưa hề còn có cả một đại lục Á Âu.

Sau đó, tôi quyết định cứ theo kế hoạch cũ, rời khỏi Thượng Hải một thời gian.

Vào một buổi chiều thời tiết đẹp, tôi xác theo một ít hành lý, ngồi tắc xi chạy như bay lên một chiếc cầu cao, xuyên qua những hàng cây ngô đồng Pháp mùa thu màu vàng, màu cà phê, màu đỏ quýt, xuyên qua những biệt thự cổ và những tòa nhà lớn mọc lên như đồ chơi, tới bến thập lục phố ở ngoại thành.

Phía trước là một con tàu rõ lắm tấm, nom còn già nua hơn cả tôi, màu trắng cũ kỹ, viết một hàng chữ màu đen nom rất quê mùa, “Hải Thiên Hạo – công ty tàu biển Đan sơn tỉnh Triết Giang”.

Khi chiếc tàu chậm chạp rời khỏi bến Hoàng Phố, tôi bị nhận chìm trong cơn hưng phấn và kích động rất vô cớ. Trên tàu, lũ trẻ chạy đùa, hò hét. Người lớn đánh bài, xoa mặt chườm, uống rượu, đọc sách, trò chuyện. Gương mặt ai nấy đều khoác lên một màu hoan hỉ, như thể việc rời bỏ thành phố mười sáu triệu dân khiến người ta vô cùng sung sướng.

Một trong những lợi thế khi sống ở Thượng Hải là: khi rời xa nó, bạn sẽ cảm thấy vui sướng.

Vào đêm, ánh trăng mờ ảo, gió biển lạnh lạnh, hơi nước càng trĩu nặng.

Con tàu yên tĩnh trở lại, chỉ còn tiếng mô tơ đập ầm ầm. Bốn bề đều là nước, không trông thấy bờ. Chốc chốc lại thấy một hòn đảo nhỏ phủ kín những cây tùng hình thù cổ quái xuất hiện trong tầm nhìn. Thêm vào đó là mặt trăng đầy đặn như mâm ngọc trên bầu trời, chẳng khác nào một bức tranh thủy mặc Trung Quốc.

Tôi không buồn ngủ chút nào, đầu óc tỉnh táo và minh mẫn. Đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy vui sướng thực sự từ sau khi ở New York trở về. Có hy vọng, mỗi tôi lại có thể thờ được, đầu óc cũng có thể suy nghĩ được. Khi cảm nhận được sự cô độc và mịt mờ, trái tim tôi cũng đồng thời cảm nhận được sự ung dung và vững chắc.

Tôi đứng một mình rất lâu ở đầu tàu, đối diện với thế giới nước mệnh mang này, dần dần trôi tới một hòn đảo nhỏ đã bị tôi lãng quên từ rất lâu, nhưng vẫn thường nhớ tới trong nỗi cô đơn và mê hoặc khi ở New York. Một “Phật Quốc Hải Thiên” với hơn năm mươi ngọn miếu và am thờ - núi Phổ Đà.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Khi cô tới New York Mahattan giờ đây vẫn còn rất nhiều hoạt động giao tiếp xã hội. Nhưng chúng chỉ gói gọn trong quan hệ bạn bè và giao dịch thương mại, không hề dẫn tới tình yêu lãng mạn. Những ngày tháng qua, người người đều có bạn bè và đồng nghiệp, nhưng không ai thực sự có người yêu, dù họ có ngủ với nhau.

- Candace Bushnell – “sex and city” -

Em lặng lẽ mỉm cười, không nói với tôi một câu. Nhưng tôi có cảm giác rằng, vì nó, tôi đã chờ đợi từ rất lâu.

- Rabindranath Tagor – “Stray Birds” -

Hai mươi chín năm trước, tôi sinh ra trên Phố Đà, trong một ngôi chùa nhỏ yên tĩnh và xinh đẹp, có tên là chùa Pháp Vũ.

Mẹ tôi là tín đồ Phật giáo trung thành, khi đang mang thai sáu tháng, được bố tôi đưa tới núi Phố Đà, cầu phúc bình an và nhờ thần linh phù hộ cho cả gia đình và cho đứa trẻ sắp sinh. Chùa Pháp Vũ mời lão phượng trọng đức cao vọng trọng chủ trì pháp sự chúc phúc mất nửa ngày.

Đúng lúc trời chạng vạng vừa dứt đèn lên, mẹ tôi cảm thấy bụng đau xé. Tôi bước vào nhân gian này sớm hơn dự định. Cả chùa được một bữa hoảng loạn. Cũng may mẹ con tôi bình an vô sự.

Ngày thứ hai, cha mẹ tôi lại làm pháp sự quy y cho tôi. Đứa trẻ mang một pháp danh là “Trí Tuệ”.

Từ đó, tôi khôn lớn rất mạnh khỏe và vui vẻ, là cục cưng xinh đẹp, thông minh, rất được cưng chiều của cha mẹ. Nhưng đến năm mười ba tuổi, bắt đầu có kinh, tôi lại trở thành một đứa trẻ ngỗ ngược khiến bố mẹ rất đau lòng. Mẹ tôi thường nói tôi là đồ trăn dô. Mười bảy tuổi với gương mặt phờ phạc và đôi mắt long lanh, tôi thi đỗ vào đại học Phúc Đán nổi tiếng với số điểm khá cao, lần đầu tiên sống xa cha mẹ.

Mười chín tuổi lần đầu tiên có quan hệ tình dục, tệ tới mức quên cả bao cao su trong âm đạo. Hai mươi hai tuổi xuất bản cuốn tiểu thuyết đầu tiên với đề tài mối tình đơn phương đau khổ với một thầy giáo. Hai mươi tư tuổi vì khó khăn trong sáng tác và ngẫu nhiên phát hiện ra chồng chưa cưới có tranh chấp với xã hội đen, đã thử rạch tay tự sát.

Năm hai mươi sáu tuổi, cuốn tiểu thuyết Búp bê Thượng Hải của tôi được xuất bản trên bốn mươi nước và được chuyển thể thành phim nhựa. Mọi người không tài nào tưởng tượng nổi mối quan hệ giữa một kẻ bị gọi là “người đẹp nhà văn theo hình thái lãng mạn” với một con bé có pháp danh “Trí Tuệ” được sinh ra trong chùa.

Hai mươi tám tuổi, tôi sống ở New York, được chứng kiến sự kiện khủng bố “9.11”, làm một học giả không mấy nhiệt tình tại khoa Đông Á đại học Columbia. Đồng thời viết và tuyên truyền cuốn Búp bê Thượng Hải bản in tại Mỹ trong phong của sự kiện “9.11”.

Nhưng mọi thứ này dường như đều không quan trọng nữa, rất giống như nhà thơ Pháp Rimbaud mà tôi rất yêu thích đã từng nói: “Tôi hiểu được bầu trời mây phát sáng, hiểu được những con song ngọc bích, những con bão lốc lưu lạc. Tôi hiểu được bong đêm, hiểu được ánh sáng xua đám chim lang thang. Tôi từng gặp được tất cả trong mộng tưởng của mọi người”.

Đúng vậy, tôi cũng gần như đã gặp được tất cả trong mộng tưởng của mọi người. Và qua lớp khói tím dân ca lúc canh khuya, tôi nhìn thấy được mọi thứ trong cuộc sống, bao gồm cả trong mộng tưởng cứ tàn mác và tan biến đi từng chút một sau tầm nhìn của tôi.

Khi tôi ở trong một nhà hàng Italia mang tên I Coppi ở Manhattan, khi lần đầu tiên nhìn thấy Muju, tôi vẫn chưa lập tức thích anh ấy.

Lần đó, tôi vẫn chưa biết anh từ thời cổ đại xa xăm nào, trôi theo dòng sông số mệnh, tới trước mặt tôi thật thần kỳ, để tôi trở thành người yêu say đắm, người thân mãi không thể tách rời, là vị thần, là đứa con của tôi. Tôi vẫn chưa biết được chúng tôi sẽ ôm ghì lấy nhau ân ái, cùng chung hưởng một giấc mộng dưới ánh trăng lạnh lẽo, yêu thương nhau trong ánh dương và phong ba, cùng cãi nhau, cười lớn, kêu gào. Cái kiểu yêu đó không tài nào miêu tả được, cứ tồn tại như vậy.

Tôi còn nhớ tới đó ăn cơm còn có hai người nữa, một thương nhân ngành xuất bản người Anh và một nữ luật sư đã ly hôn sinh trưởng tại New York. Nghe nói mười năm trước, cô ta đã giúp bà vợ cũ người Do Thái của Muju lấy đi toàn bộ tài sản của anh. Sau đó chẳng may lại yêu phải anh và trở thành bạn gái anh suốt hai năm. Giờ đây, cô lại là bạn thân của anh. Cô cũng là bạn thân nhất của vợ thương nhân ngành xuất bản người Anh. Nghe ra có phần phức tạp, nhưng đó là quan hệ giao tiếp hiện đại rất điển hình.

Tôi chỉ luôn nói chuyện với hai người này, có phần hờ hững anh chàng người Nhật có thân hình to lớn, ngón tay út bên trái có vết tật (Thật ra anh có một phần tư dòng máu Italia). Do oán hận trong lịch sử, Trung Quốc không thích người Nhật là một sự thật. Nhưng tôi càng để ý tới thói cứng nhắc, háo sắc và khẩu khí chủ nghĩa đại anh hùng của đàn ông Nhật.

Thế nhưng trước khi bữa tối kết thúc, tôi không khỏi chú ý tới người đàn ông này. Không gian dịch chuyển giữa chúng tôi truyền tới một phản ứng hóa học mãnh liệt. Không biết có phải do tiếng cười của anh, lời nói của anh là cái nhìn trần công tôi không hề che giấu, hay là miếng thịt bò bít tết do anh cương quyết ép tôi nếm thử được cắt ra từ đĩa của anh, không biết thứ gì đã thúc giục tôi để nhìn anh kỹ hơn vào phút cuối.

Một người đàn ông La Tinh thích mặc áo điên rồ, có cổ và túi áo in hoa (sau này tôi mới biết là áo hàng hiệu Comme des Garçons giá ba trăm đô la một chiếc). Dưới chân để một cái túi to đùng như túi một chủ nợ (có thể chạy trốn khỏi tình nhân bất kỳ lúc nào). Gương mặt anh không nhìn thấy rõ nét đặc trưng của con lai và sự bình lặng ẩn đằng sau lớp sương mù. Nếu so với chiếc áo quá phô trương và cái túi xách, gương mặt đó qua nhò nhà, đặc biệt là đôi mắt. Tôi không khỏi thừa nhận đôi mắt đó sáng vô cùng, giống hạt ngọc đèn vùi sâu dưới hẻm mờ hàng ngàn thước, cứ lấp lánh thứ ánh sáng quái dị.

Thứ ánh sáng đó thậm chí có thể đột ngột kêu gọi được dục tính của người phụ nữ. Chỉ ít cũng là những người phụ nữ suốt đời dễ dàng bị ánh sáng đó mê hoặc như tôi...

Sau ba, bốn lần gọi điện thoại và email hầu hết mỗi ngày, chúng tôi đã có cuộc hò hẹn đầu tiên, trước Noel chỉ có một tuần.

Tối đó, đã bảy giờ nhưng tôi vẫn còn luống cuống sấy tóc trong buồng tắm. Trên ghế sofa trong phòng khách và trên sàn nhà vứt la liệt giấy, quần áo, báo chí, và còn vài đôi tất chân dài vẫn chưa kịp kiểm tra xem có bị thủng hay không. Tiếng chuông cửa đã reo, tôi nói chớ vào cái máy ghi âm bên cửa: “Xin chờ năm phút”.

Trước giờ hẹn, tôi luôn không thể làm kịp mọi việc phải làm. Trước đây cũng vậy, trong tương lai cũng vậy. Có lẽ mẹ tôi đã sinh tôi trong một thời khắc đặc biệt. Trong số mệnh tôi hẳn đã ghi rõ một dòng “luôn trễ hẹn”.

Cuối cùng cũng quyết định đi đôi giày cao gót màu nâu hàng Ferragamo, phối cùng áo khoác màu long dê màu tím sậm, chỉ tìm thấy một chiếc găng tay da thêu hoa thủ công mua ở Roma. Tôi hít một hơi sâu, tránh để chiếc găng tay đang không biết lưu lạc ở đâu kia phá hỏng tâm trạng tôi.

Mở cửa, đi xuống lầu, nhìn thấy một chàng trai cao lớn đang đứng trong gió lạnh, ra sức giậm chân, như một con gấu ngựa, lạnh tới mức muốn ngất đi. Đó là Muju.

Anh nhìn thấy tôi, như thể thờ phào nhẹ nhõm, nở một nụ cười chân thành. Nụ cười đó khiến băng tuyết cũng phải tan chảy. Tôi đứng trước mặt anh, có phần ngượng ngùng, rất lạ.

Anh ôm choàng lấy tôi. Lúc này tôi mới chú ý, ngoài cái ba lô to anh đeo sau lưng, trong tay anh còn xách một bao giấy lớn bên ngoài đề một hàng chữ to “Cửa hàng Sakura Nishi” và một đôi bướm màu đỏ và xanh đan nhau, khiến tôi nhớ tới lễ Noel sắp tới.

“Tặng em”, anh đẩy bao giấy trước mặt tôi.

“Cảm ơn anh, khách sáo quá... Là quà Noel sao?”, tôi ước lượng cái bao nặng trĩu, chịu không thể đoán ra nổi bên trong là cái gì.

“Không biết”, anh nói. “Thôi. Anh chỉ cảm thấy cần phải tặng em thứ này. Hơn nữa, lại đúng dịp các tiệm đang giảm giá”, anh nói rất thành thực. Tôi phá lên cười: “Bên trong là cái gì thế?”

“Em cứ bóc ra đi sẽ biết ngay”, gương mặt anh lại nở nụ cười như trẻ thơ.

Tôi lao ngay tới xé bao giấy, bên trong là một thùng các-tông. Nhìn dòng chữ viết bên trên, té ra là một cái máy phun hơi.

Tôi tròn cả mắt. Anh có phần hơi căng thẳng. “Em có thích không?... Có lẽ không lãng mạn lắm, nhưng anh nhớ có lần trong điện thoại, em từng ca thán New York quá khô, bật điều hòa lên lại càng không chịu nổi, khiến mũi em bị chảy máu...”

Mắt tôi lại càng mở to hơn, nhìn không nổi sắp phá lên cười. “Em đã nói vậy trong điện thoại sao?”, tôi hỏi, “Nhưng, em thực sự rất cần món quà này. Em là một đứa con gái thực tế. Dù sao máy phun hơi cũng tốt hơn hoa hồng gấp một trăm lần...”

Tôi nói rồi ôm anh, trao cho anh một nụ hôn nồng nàn. Hôn vào môi, chúng tôi đều bị điện giật.

Chúng tôi vội buông nhau ra, cười ha hả. “Ừ, New York đúng là khô thật”. Anh nói, như cố gắng giúp tôi che đậy niềm hưng phấn và bức bách của tôi.

“Có lẽ, tốt nhất là... đặt nó vào phòng em trước đã”. Mặt tôi đỏ, có phần bẽn lẽn.

Tôi nhắc chiếc máy phun hơi lên, xoay người chạy lên lầu. Anh chờ tôi trong một phòng khách nhỏ ầm ập dưới lầu.

“Coco”, anh gọi tôi, “Cứ từ từ thôi, đừng vội. Còn nữa, tốt nhất là em thay chiếc áo nào dày hơn đi. Cái nào đẹp nhất ấy. Bên ngoài gió to lắm”.

“Chà, lần đầu hẹn hò hiếm khi nghe thấy những đề nghị như vậy”, tôi kinh ngạc nghĩ, nhún vai.

Khi tôi nghiêm túc cuộn mình trong chiếc áo khoác bằng lông vũ màu đen nặng trĩu như một chiếc túi ngủ, xuất hiện trước mặt anh, anh lại mỉm cười.

Tôi đã bị thu hút bởi tình cảm mà anh bày tỏ. Trên người anh có một hơi ấm rất kỳ lạ. Đó không phải là hơi ấm mà bạn có được khi rời khỏi lò sưởi, bếp lò hay từ cơ thể trần trụi của một người đàn ông. Hơi ấm kỳ lạ đó khiến tôi liên tưởng tới từ cung của mẹ và ngôi chùa thấp đèn dầu, thấp nên niệm kinh... Phía trước là những hồi ức trước khi tôi sinh ra, phía sau là hồi ức sau khi tôi sinh ra, đúng vào cái ngày đầu tiên các Hòa thượng của núi Phổ Đà làm pháp sự quy y cho tôi.

Những hồi ức như vậy đều dựa vào trực giác mơ hồ, phảng phất như không phải là thứ hồi ức tồn tại trong đầu, mà do sự tồn tại của từng tế bào nhò nhò của da, thỉnh thoảng lại được giải phóng sau khi được kích thích khe khẽ như kiểu xúc giác. Có lúc, thứ trực giác đó còn chính xác hơn việc phân tích lý tính rất nhiều.

Một cái máy phun hơi cùng cái áo khoác to ấm áp như chiếc túi ngủ, tôi nghĩ mình đã phải lòng Muju mất rồi.

Đi qua bảy, tám khu phố, tới nhà hàng Malaysia “Nyon-ya” trên đường Grand, do Hoa kiều Malaysia mở, rất gần với đồ ăn Trung Quốc. Tôi có một cái dạ dày ngoan cố nhất. Từ sau khi tới New York, hầu như ngày nào tôi cũng ăn cơm Trung Quốc. Đồ ăn Trung Quốc ở đây tuy không ngon như ở trong nước, nhưng có còn hơn không.

Đồ ăn của họ khá ngon, nhất là món cơm dừa, cá hấp đậu tương, rau muống xào đậu nhự. Muju rất thích ăn, hơn nữa lại có thể ăn được rất nhiều. Anh tự nhận là một ngày phải ăn bốn, năm bữa. Nếu ăn không ngon, tâm trạng sẽ không vui. Và nếu tâm trạng đã không vui, sẽ rất ảnh hưởng tới sức khỏe của anh.

“Đối với anh, vui vẻ và khỏe mạnh là quan trọng nhất”, anh nói.

“Thế tiền bạc thì sao?”, tôi hỏi.

“Không quan trọng lắm, đủ dùng là được”. Anh chuyên tâm ăn đĩa cá, gỡ thịt khỏi xương sạch bong. “Nhưng nếu có cơ hội giàu có, anh cũng không ngại gì mà bỏ lỡ đâu. Anh phát hiện thấy, những người trở thành phú ông rất cần có dũng khí to lớn. Trong khi rất nhiều người không có dũng khí lại cứ tưởng tượng ra việc họ thực sự kiếm được tiền...”

Cách đánh giá về tiền bạc như vậy có chỗ độc đáo của anh.

Ngoài việc viết đám cuốn sách du lịch, dạy tư tưởng đạo giáo Trung Quốc và Yoga Ấn Độ ở một trung tâm sức khỏe cộng đồng, nghề chính của anh là nhà sản xuất phim tài liệu độc lập (nghe nói cũng là làm từ thiện. Rất hiếm người phát tài nhờ làm phim tài liệu). Anh có một phòng làm việc riêng trên phố Spring, không lớn hơn căn hộ 100 mét vuông của tôi ở phố Watts.

Trong email, anh từng nhắc đến một chương trình phim tài liệu mà anh làm gần đây. Nhân vật chính trong phim là một ca sĩ có lương tâm và một chàng trai La Tinh tràn đầy nhiệt huyết. Cả hai người đều từng là bạn bè tốt của nhau.

“Gần đây làm phim như thế nào?”, tôi hỏi.

“Khó khăn hơn anh tưởng. Cứ một lúc máy móc lại có vấn đề, một lúc lại bị ngộ độc thực phẩm, rồi diễn viên cãi nhau với anh”, anh nói, “Có thể chơi thân với người Mỹ La Tinh, nhưng làm việc cùng họ quả là đau khổ”. Anh khẽ cười.

“À, quên”, dường như anh nhớ tới một chuyện rất buồn cười, “Anh rất thích sách của em”.

“Thế là, cuối cùng anh cũng đọc rồi à?”. Tôi thở phào, nở một nụ cười chiến thắng. Có lần, trong điện thoại, anh có khoe đã mua sách của tôi bản tiếng Anh và bản tiếng Nhật, nhưng không thích đọc lắm vì lo lắng nếu không thích cuốn sách có thể ảnh hưởng đến tình cảm mà anh đang dành cho tác giả.

“Thứ nhất là, sách và em là hai chuyện khác nhau. Hai là, anh không nhất thiết cứ phải thích em”. Ở đầu kia trong điện thoại, tôi đã phản kích như vậy. Nhưng vừa nói xong lại ân hận. Rõ ràng là giọng điệu hiển nhiên bị thương của tôi đã chứng minh rằng tôi rất coi trọng tới ý kiến của anh. Giữa nam và nữ nếu có quyền thương lượng, thì người mở miệng là tôi lại rơi vào tình trạng mất thế, dù cho giọng nói của tôi vang hơn và tốc độ nói nhanh hơn của anh.

Im lặng hồi lâu, anh khẽ nói, “Xin lỗi”.

Tôi rất ghét từ “Xin lỗi”. Đàn ông Trung Quốc không thích nói “Xin lỗi” với phụ nữ, mặc dù thật đáng ghét, nhưng so với kiểu “xin lỗi” tràn lan khắp nơi trong văn hóa phương Tây lại càng đáng ghét hơn. Tất nhiên lịch sự phải có lễ nghĩa, nhưng thực tế nó như một bức tường băng giá được dựng nên ngăn cách bạn.

“Không sao. Cảm ơn anh đã gọi điện tới”. Tôi có ý ngập một cái, vội vã kết thúc câu chuyện.

Thế là ngắt quãng vô duyên.

Ngày thứ hai, anh vẽ một bức tranh hình một gương mặt xấu xí đang ăn đào, gửi qua email để chọc tôi cười.

“Cũng may mà đọc xong, anh vẫn thích nó”, tôi nhìn anh nói, hơi châm chọc.

“Đọc một lượt tiếng Nhật và tiếng Hoa. Cũng may mà phiên dịch tiếng Nhật khá tốt. em miêu tả rất nhạy cảm, giàu ý thơ”. Anh lờ tịt việc tôi vừa châm chọc.

Tôi cảm thấy tin vào điều anh nói, bởi vì anh đem lại cho tôi cảm giác chân thành và thẳng thắn.

Chúng tôi mỉm cười, nhìn vào mắt nhau. Trong khoảnh khắc cứ ngỡ như nhìn thấy chính mình trong gương.

Chương 4

Dù sao cũng đã gọi cảm như thế Yêu anh, không nên sợ hãi. Hãy tin anh, không nên nghi ngờ. Hãy khát khao anh, đừng kìm nén. Hãy tiếp nhận anh, không đổi thay. Với nỗi khát thêm dục vọng của anh, đừng chút e ngại.

- Dick Stuphen -

Anh cúi xuống, đột bùng lên cái giường yêu trong đám cưới, trong cái lò dục vọng... Và cô cùng hòa mình bay bổng theo anh, bung xòe ra trong tuyết đông lạnh giá.

- Dylan Thomas - "A winter s tale" -

New York mùa thu.

Ngày thứ hai khi tôi vừa tới New York đã xảy ra sự kiện "9.11", hai tòa cao ốc trước mắt bỗng đổ sụp.

Trong một tháng tiếp đó, tâm trạng tôi không tài nào khá lên nổi: mùi xác chết, mùi khói trong các lá thư, đồ ăn Trung Quốc không ngon, lũ luật sư lòng dạ lạnh sỏi, khi hẹn hò với đàn ông New York, bạn phải cùng chia tiền ra trả.

Nhắc tới chuyện hẹn hò ở New York, tôi chưa từng gặp một thành phố nào khiến người ta đau buồn như thế. Đàn ông ở đây là một giống vật độc đáo trên trái đất này. Phần lớn trên người họ đều giàu tổ chất mạnh mẽ cường tráng khiến người ta hưng phấn. Nhưng cũng nhiều khi, thói ích kỷ và cảm giác an toàn trên người họ khiến người ta cảm thấy không có lối thoát. Trong bộ phim truyền hình "Thành phố dục vọng" và trong những bộ phim truyện của Woody Allen mà người Trung Quốc quen thuộc, chúng ta đều có thể nhìn thấy bóng hình của những con người này. Trên cái thế giới này, những người đàn ông vừa có túi tiền rủng rỉnh, vừa có thân hình khỏe mạnh, tinh thần lại bình thường cũng có lẽ có, nhưng tôi đoán chắc New York là một nơi ngoại lệ.

Một lần trong một bữa tiệc từ thiện người đồng như kiến, tôi cùng một lúc quen được với hai người đàn ông: John bốn mươi ba tuổi - nhà sản xuất có quyền uy của công ty phát thanh truyền hình Columbia và Milton ba mươi tám tuổi - ngôi sao mới nổi trên đường phố Walls.

Trong lúc nói chuyện, người gặp trước vô tình để lộ khuynh hướng kỳ thị chủng tộc. Nhưng loại bệnh khó chữa này lại cần các nữ doanh nhân châu Á đa vàng tới cứu vớt. Mỗi khi tới một ngày anh ta tụt quần trước mặt tôi, tôi mới phát hiện thấy đó là bộ phận sinh dục nam bé nhất từ trước tới nay mà tôi từng thấy. Bị khiếp đảm, tôi chạy ngay ra khỏi căn hộ sang trọng của anh như một con thỏ con nhạy cảm. Sau đó nghĩ lại, vừa buồn cho anh ta, vừa cảm thấy tự hào thay cho toàn thể phụ nữ châu Á. Một số đàn ông phương Tây cứ nghĩ rằng một số bộ phận nào đó trên cơ thể phụ nữ châu Á là tương đối nhỏ, dù nó là những lời lẽ cũ rích điển hình.

Milton ba mươi tám tuổi, tuấn tú. Do bố anh từng giết một cặp bé gái Việt Nam sinh đôi trong chiến tranh Việt Nam, nên anh luôn có tình cảm dấm dúi và day dứt trước những cô gái châu Á. Vì một vài nguyên nhân nào đó, anh cứ ngỡ tôi chỉ mới hai mươi ba tuổi. Sau vài lần hẹn hò, tôi phát hiện thấy anh rất ngọt ngào, lãng mạn (chà, anh từng tặng tôi một bó hồng to), nhưng đồng thời anh cũng là một kẻ hoang tưởng. Anh cứ thích huyền tưởng rằng mình vừa hủy diệt cô gái mà mình hò hẹn, lại vừa cứu thoát cô gái đáng thương đó. Gần cuối cuộc hẹn lần thứ ba, đột nhiên anh gọi tôi là "pussycat". Tôi thất kinh bởi vốn tiếng Anh cũng đủ khiến tôi cảm nhận được điều bất thường từ những từ này. Và trong một bữa tối dưới ánh nến lung linh, bất kỳ từ nào liên quan tới "pussy" đều có thể khiến tôi phẫn nộ.

Tất nhiên, tôi vẫn còn hẹn hò với anh vài lần nữa. Mặc dù trước sau cả hai gã đàn ông này đều yêu cầu chia tiền ra trả sau bữa tối, nhưng quả thực không đáng.

Vì thế, sau một vài cuộc hẹn, bạn chỉ muốn trở thành kẻ lưỡng tính, có thể tự mình xử lý mình, tiết kiệm được thời gian, tiền bạc và bực bội. Làm phụ nữ độc thân ở Manhattan thật không dễ dàng. Hướng hò phụ nữ độc thân đến từ châu Á lại càng khó khăn, nhưng làm phụ nữ đã kết hôn cũng chẳng mấy tốt đẹp hơn.

Trước khi sang Mỹ, tôi từng nghe kể có một cặp vợ chồng người Mỹ ngay cả tiền mua xăng dầu và lương thực cũng phải chia đều nhau. Thời đó, lại cảm thấy tuyệt vọng về vấn đề chủ nghĩa nữ quyền của phương Tây.

Nếu có một lần sóng vận động nữ quyền, trên tám biển giờ cao phải được viết rằng "Chúng tôi cân bình đẳng, nhưng không trả tiền bữa tối, tiền xăng dầu, tiền mua thực phẩm".

Một bữa tối dễ chịu cùng Muju trong một tiệm ăn Malaysia là do anh trả hết. Có thể đó là một bước mở đầu tốt đẹp.

Sau đó không lâu, vào đêm trước ngày anh phải bay đi nước Cộng hòa Dominica để thực hiện tiếp bộ phim tài liệu, chúng tôi lại gặp nhau. Tôi còn nhớ đó là đêm Noel. Sau khi cùng ăn một bữa tối ngon lành, tôi tới căn hộ của Muju ở tận cùng phía Tây.

Căn hộ không rộng, nhưng có một bầu không khí thật dễ chịu.

Từ khung cửa sổ lớn chạm đất kiểu Nhật với hàng trăm tấm mảnh nhỏ buông rủ, thấp thoáng những ánh đèn rạng rỡ của các kiến trúc bên đường và công viên trung tâm tôi tới. Một chiếc ghế bành bằng da thật màu đen, một chiếc ti vi rất to. Trên ti vi có mầy một chú voi đồ chơi làm bằng gỗ mang từ Indonesia về, chầm san hô lấy từ dưới đáy biển vài năm trước, bên cạnh là một số bồn cây cảnh có sức sống mạnh mẽ. Trong đó có một bồn cây là quả lựu hôn mà vợ cũ anh tặng từ mười năm trước. Đôi khi nửa năm anh mới tưới một lần. Kế bên là một số tủ, trong đó có một tủ cổ sơn hoa mua từ Brasil về, trông như sắp sụp bất cứ lúc nào.

Ấn tượng sâu đậm nhất là khắp phòng bày biện đủ các loại quả đào và hình các thiếu nữ khỏa thân được làm từ nhựa, đầu gỗ, sứ, vải, kim loại...

Đứng trong một căn phòng sinh động và chân thực như vậy, tôi có cảm giác như một kẻ xâm lược đầy khát vọng nhìn trộm.

Dục vọng xác thịt thuần túy cùng ký ức tuổi thơ như được dâng lên từ gót chân. Quả đào, mùa hè, sữa bò, trẻ nhỏ, âm mưu, bịt mắt...

Dưới ánh đèn dịu tuyệt đẹp, tôi ngắm Muju. Ánh sáng trong đôi mắt anh lộ rõ sức mạnh khiến người ta mê mẩn. Anh đứng rất gần, nghe rõ cả hơi thở, ngửi được mùi mồ hôi, nhìn rõ màu sắc trên lớp da thịt.

Anh bung tới một tách trà xanh Nhật Bản, đưa lên miệng tôi. Tôi nhấp một ngụm, nhưng không nuốt, mà từ từ ghé miệng lại sát gần anh.

Đôi môi anh mút chặt lấy môi tôi, run rẩy. Lưỡi vờn nhau, không có gì khiến người ta quen thuộc hơn việc kiếm tìm trong kiểu vận động này. Hương trà mới nhâm nhâm đắng, mùi thơm của tình dục khiến người ta ngất ngây... Một mùng khắp nơi, xoay tròn, hòa tan. Cảnh thân mật này đã diễn thử trong đầu chúng tôi vô số lần. Và lúc này, chỗ này, cái điều giống hệt trong khát vọng đã xảy ra.

Cái cách anh dùng đôi bàn tay âu yếm vuốt ve khiến tôi mê mẩn. Tôi nghĩ mình thực may mắn. Từ trước tới giờ, chưa có người đàn ông nào âu yếm tôi như vậy. Dịu dàng, đầy ấp tình cảm trân trọng, đồng thời cũng dữ dội như mãnh thú, không chút do dự, đầy ý chí và lạnh lùng không để cho phản kháng như các bậc Đế vương thường có.

Dưới đôi mắt háo hức hiếu kỳ của anh, cơ thể tôi vút bỏ luôn đường phòng ngự cuối cùng, biến thành một đồng bùn được tạo bởi đám cánh hoa nhào nhoét, một hạt trần ai, một tiếng thở dài.

Tiếp đó, lại bay lên mây. Ngón tay anh và đôi môi anh dẫn dắt thân hình tôi, khiến tôi cứ ngất ngây bay bổng hết lần này tới lần khác. Không còn ra thêm được giọt nước nào. Tôi nghĩ mình sắp chết khô.

Khoảng hai, ba giờ sáng, khi anh kết thúc trò chơi "ngón tay và bờ môi", chuẩn bị cho tôi con người anh, anh lại không làm được nữa.

Tôi không buồn bực chút nào, trái lại còn sung sướng và kiệt sức lẫn ra nằm nghỉ trên chiếc gối mềm mại, rồi nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Rạng sáng, ánh nắng xuyên qua cái cửa sổ trần trụi, rọi chiếu lên giường như một lớp mật dính. Đó là giấc ngủ đầu tiên ở New York mà tôi thấy ngon giấc kể từ sau khi tới đây được ba tháng.

Cái gối bên trái trống không. Trên tấm ga giường bên trái vẫn còn hằn vết do thân hình anh in dấu. Mé bên phải giường, cũng chính là trên sàn nhà phía bên tôi, có một chiếc máy phun hơi rất quen thuộc đang phun phì phì. Nhìn thấy nó, tôi không khỏi buồn cười.

Tôi nhòm cái lưng lười nhác, chậm chạp tụt xuống giường, chân trần đi ra khỏi phòng khách.

Muju đang mặc áo ngủ, ngồi khoanh tròn trên tấm nệm tròn màu xanh nước biển sẫm. Anh ngồi lặng phắc, mang một dáng vẻ khiến tôi cảm thấy thật kính nể và lạ lẫm.

Có một số đàn ông, chỉ cần khi anh ta đi vào cơ thể bạn, bạn mới cảm thấy mình đang có anh ta. Nhưng khi ra khỏi giường, anh ta lại biến thành một người xa lạ như thể từ trước bạn chưa từng gặp mặt. Nhưng Muju không phải như vậy.

Điều khiến tôi thấy e ngại và xa lạ lại bắt nguồn từ sự trầm tư và tĩnh lặng của anh. Trong cái tư thế ngồi im lìm và suy ngẫm không biết theo kiểu Ấn Độ hay kiểu các đạo gia Trung Quốc này, một sức mạnh kỳ lạ như lan tỏa khắp phòng.

Tôi ngồi im trên ghế sofa, cuộn tròn người, lặng lẽ ngắm nhìn cái lưng của Muju. Ánh sáng xuyên qua lớp mảnh cửa sổ, những đốm nhỏ sang sáng soi rọi lên đồ vật trong phòng, lên những trái đào và các phụ nữ mang hình thù kỳ quái. Tất cả giống hệt như một giấc mơ.

Không biết bao lâu sau, tôi mới tỉnh dậy. Lúc này tôi mới phát hiện rằng té ra mình đã ngủ thiếp trên ghế, và Muju vẫn ở tư thế cũ. Thời gian như không liên quan tới anh. Anh ở đó, nhưng như thể không hề ở đó.

Tôi lại nhòm tấm thân lười nhác trở dậy, thấy thật nhẹ nhõm. Từ lúc bước vào căn hộ này, đã có một thứ vừa ấm áp, vừa an toàn tác động tới cơ thể và cảm giác của tôi. Đường như đây chính là nhà tôi, và tôi đã sống ở đây mười mấy năm rồi, chứ không phải chỉ qua một đêm.

Cuối cùng Muju cũng nhắc người khỏi tấm nệm. Anh tiến lại gần tôi, mỉm cười hỏi, "Em không lạnh sao?". Anh hôn vào môi tôi, lấy tay ra sức xoa lên thân hình không một tấm vải che thân của tôi, khiến làn da trần trụi nổi da gà vị lạnh.

"Để anh tìm cho em một cái áo tắm nhé", vừa dứt lời anh định đi vào toa lét.

Tôi ngăn anh lại, "Không sao đâu". Mặt tôi hơi đỏ, nhưng vẫn kiên quyết xoay mặt anh lại, chậm chạp hôn anh. "Cái em cần là...", tôi lúng búng một tay khê trượt xuống phía dưới bụng anh. Anh khẽ kêu lên một tiếng, đùi mạnh tôi xuống chiếc ghế sofa.

Lần này không còn màn diễn lượn lờ của các ngón tay và làn môi. Anh vội vã từ toa lét chạy ra, trong tay nắm một bao cao su. Rồi anh chui tuột vào cơ thể tôi, sôi nổi và mạnh mẽ.

"Anh ta có thể là bất cứ thứ gì, bất cứ người nào...", trong cơn cao trào, tôi mê mẩn nghĩ.

Anh cũng thấy sung sướng tôi tốt đỉnh.

Chiều hôm đó, Muju lên máy bay. Chúng tôi tạm xa nhau ba tuần. Đối với tôi, quá thực quá lâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cù Tô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Sinh nhật lần thứ 29 Thời gian trôi như nước chảy!

- Không Phu Tử -

Năm tháng khó khăn nhất trong cuộc đời là quãng thời gian từ 10 tuổi tới 70 tuổi

- Halen Hayes -

New York ngày mùng ba tháng Một, không có hát hò, không có nhạc Jazz bay trong không gian, không có Muju, không có tiệc sinh nhật bóng bẩy mừng hai mươi chín tuổi. Chỉ có tiếng gió rít như dao từ hồ Đông và hồ Hudson thổi tới, khiến làn da rúm lại những vết nhăn.

Hai mươi chín thực là độ tuổi khiến người ta phải ngại ngùng. Bạn không biết được mình vẫn là một cô gái, hay đã thành một người đàn bà. Từ đám quần bò cũ và váy xống trong tủ, người chỉ tôi hấy một mùi thương cảm. Đó là mùi của thời thanh xuân dần trôi. Mặc dù ở tuổi hai mươi chín, bạn càng dễ dàng đạt được cao trào tình dục hơn tuổi mười chín, nhưng bạn không biết được bản thân mình lúc này thực sự vui hơn hay buồn hơn.

Năm hai mươi chín tuổi, mẹ tôi đã có một đứa con gái tám tuổi. Năm hai mươi chín tuổi, Marilyn Monroe đã chiếm được tình yêu của đàn ông cả thế giới. Sau khi Quan Thế Âm mà người phương Đông thường sùng bái quỳ lạy, từ công chúa biến thành ni cô, Phổ Đà Sơn hai mươi chín tuổi đã ở "Hải Thiên Phật Quốc" tu hành thành tiên.

Năm hai mươi chín tuổi, tôi rời xa tổ quốc, trôi dạt nơi xứ người. Cũng may mà tôi vẫn còn thích New York, đặc biệt là New York từ sau khi tôi có được Muju.

Sáng đó vừa thức giấc, tôi nhận được điện thoại của Muju gọi tới. Vừa nhấc lên, anh đã nói ngay: "Chào em, chúc mừng sinh nhật. Nhưng, bây giờ, đừng nói gì với mẹ nhé".

Tôi phá lên cười, anh vội vàng nuốt nuốt ngăn lại. Tôi đóng tai lên, quả nhiên nghe thấy một thứ âm thanh rất vui tai, như tiếng chim kêu.

"Cái gì vậy? Chim phải không?", tôi hỏi.

"Em thích không?", anh chưa trả lời vội.

"Thích, có thể nghe được cả mùi thơm mát lành của cánh rừng vừa mưa. Là loài chim gì vậy?"

"Không phải, là một loại ếch đặc biệt, chỉ ở vùng này mới có. Người bản xứ gọi nó là Coqui", anh cười phá lên, xem ra có phần đắc ý tột.

"Ếch mà cũng có thể kêu như chim vậy sao. Mang về một con cho em xem đi", tôi cũng bật cười, thấy thật vui.

"Anh sẽ mang quà về cho em, nhưng không phải là Coqui", anh nói.

Nghe nói người Nhật rất thích tặng quà, nhưng quà thực đây cũng không phải là nhọc nhằn gì.

Mở máy tính ra, có không ít thư từ của bạn bè gửi tới chúc mừng sinh nhật. Hi Nhĩ khoe cô vừa gửi tới cho tôi một chiếc váy ngủ bằng tơ màu trắng. Trên đó, cô đã dùng axit crilic vẽ một bông sen lớn màu đen.

"Hoa sen, màu đen, váy ngủ bằng tơ tằm, đều là thứ mà cậu thích đấy nhé. Theo luật lệ cũ, tất nhiên mình làm hai chiếc giống hệt nhau. Một chiếc tặng cậu, một cái cho mình. Tình bạn muôn năm!"

Chúc cậu hai mươi chín tuổi trở thành một người đàn bà vui vẻ, viết được sách hay, hẹn hò được người đàn ông tốt.

Tài bút: Minh đã là kỹ hình bông sen, đừng lo khi giặt bị mất màu nhé".

Tôi nhin cười không nổi trước máy tính.

Trong số quà sinh nhật hàng năm, phần quà của Hi Nhi luôn khiến người ta phải kỳ vọng nhất. Cô ấy thích có những thứ giống hệt tôi. Thế rồi dần dần, việc mua hai món quà đã trở thành luật bất thành văn giữa chúng tôi. Một lần, tôi mua hai cái máy đo trứng rụng, một cái cho tôi, một cái tặng cô ấy. Sau khi nhận được quà, cô suýt nữa giết chết tôi. Tôi đã quên mất cô không cần dùng thứ này.

Bà chị họ Chu Sa lớn hơn tôi bốn tuổi và anh chồng họa sĩ D cùng vẽ một tấm e-card tặng tôi. Trên thiệp là gương mặt tươi cười của đứa con trai ba tuổi của họ.

Nụ cười tươi như hoa hồng của thằng nhóc khiến tôi không khỏi ngưỡng mộ và ghen tị. Từ nhỏ, tôi đã ghen tị với nhan sắc, trí thông minh và đức tính lương thiện của chị. Hồi còn đi học, tôi đã từng làm những việc thật đáng sợ như vấy mực tàu lên chiếc đầm trắng chị mặc biểu diễn trên sân khấu.

Chị không chỉ là một bà mẹ vui vẻ, mà còn là một nhà quản lý tài hoa của một công ty liên doanh có vốn đầu tư của Mỹ. Sự nghiệp và gia đình đề vện toàn, thuộc thành phần trung lưu đang được hình thành nhanh chóng ở Trung Quốc.

Quý đạo cuộc sống của chúng tôi hầu như không bao giờ đan xen với nhau. Nhưng chúng tôi cùng ngưỡng mộ nhau. Có lúc chúng tôi còn hướng về cuộc sống hoàn toàn khác nhau của đối phương. Chúng tôi đều hiểu cách trân trọng cơ hội, phát triển mình. Cơ hội của phụ nữ thời nay luôn nhiều hơn các bậc tiền bối.

Anh bạn cũ Jimmy Wong gọi điện tới. Chúng tôi đã hẹn tối nay đi ăn.

Mười ba năm trước, tôi và Jimmy Wong đã quen nhau. Lúc đó, anh là một nhà thơ trẻ nổi tiếng Trung Quốc nhưng rất kiêu ngạo và phóng túng. Đầu thập niên 90, anh đưa vợ - cũng là một nhà thơ - cùng đứa con gái mới sinh di dân sang New York. Sau đó, để nuôi sống mình trong cái thành phố đắt đỏ này, anh và vợ anh đồng thời cùng chấm dứt nghiệp thơ ca. Vợ anh đi làm thuê ở xưởng may và tiệm ăn trong khu phố Tàu. Anh đi học luật tại Đại học New York, khổ luyện thăng trầm mãi mới đến ngày cầm được giấy phép hành nghề luật sư. Anh trở thành luật sư di dân, chuyên phục vụ cho hàng nghìn người Trung Quốc muốn kiếm được tấm thẻ xanh. Rất nhanh chóng, anh lập được văn phòng riêng trong khu Hoàng hậu Flushing và Lower Manhattan. Nhưng rồi anh ly hôn. Vợ cũ của anh mở một công ty nhập khẩu đồ dùng giả cổ trong gia đình từ Trung Quốc đại lục, tới nay đã kiếm được lợi nhuận hàng trăm ngàn đô la Mỹ một năm.

Nghe nói 90% các nhà thơ đều có tài kiếm tiền, chỉ có điều họ có muốn hay không.

Sau khi tới New York, hầu như tuần nào Jimmy Wong cũng gọi điện cho tôi một lần, và cứ cách hai tuần lại mời tôi đi ăn.

Anh mập hơn nhiều so với trước, tóc cũng ít hơn nhiều. Trên gương mặt luôn có vẻ cảnh giác và chán ngán thường thấy của các luật sư. Suốt mấy năm sau khi ly hôn, anh vẫn sống độc thân, vẫn thích bia lạnh và phụ nữ nóng hổi. Nhưng số đàn bà ngủ với anh càng nhiều, anh lại càng cô đơn.

Anh từng nói tôi là ứng cử viên thích hợp nhất để cùng ăn tối. Có lúc tôi không thể đi ăn tối với anh hai tuần một lần, anh rất thất vọng, nhưng cũng chỉ diễn ra trong ba phút. Nói ra, tình hữu nghị giữa chúng tôi hầu như toàn mỹ, cùng ngưỡng mộ nhau, cùng quan tâm lẫn nhau, không hề cãi nhau (thật kỳ lạ), và cũng chưa bao giờ yêu nhau. Tối giờ, chúng tôi cũng chưa từng bị quấy rối bởi khát vọng tình dục, nhưng lại có thể bàn tán điên cuồng về cuộc sống tình dục của nhau.

Lần này, chúng tôi chọn được một tiệm ăn Thượng Hải có tên là "Lão Chính Hưng" gần phố Mott ở khu phố Tàu. Ở đó có đồ ăn Thượng Hải rất chuẩn.

Vừa gặp mặt, khuôn mặt luôn mất kiên nhẫn của Jimmy bỗng tươi cười rạng rỡ. Anh mở rộng cánh tay, ôm choàng lấy tôi. "Thật không ngờ chúng ta chơi với nhau được lâu đến vậy!". Anh nói, rồi ngấm nghĩa tôi hết lượt. Tôi mặc một chiếc áo len cao cổ lông thỏ màu gạo và một áo jacket da dê màu đen. "Thời gian như không có tác dụng gì lên người cậu thì phải. Nhìn kia, rõ ràng vẫn như cái hồi gặp cậu lần đầu ở Bắc Kinh. Vẫn gương mặt vô tội đó!".

Tôi bật cười. Những lời chúc tụng vẫn luôn có tác dụng. Có điều tôi không được cao mấy, tóc dài, mặt tròn, rất dễ bị tưởng lầm là vô tội.

Anh rút từ trong túi ra một chiếc hộp thất nơ bằng lụa đỏ, đẩy tới trước mặt tôi. "Cái gì thế?", tôi tò mò cầm lên, lắc lắc bên tai, cố đoán xem là vật gì. Từ nhỏ tôi đã quen nhận đủ các loại quà tặng, khiến không chỉ một người cho rằng tôi quá mê quà cáp. Còn Muju trong một ngày sau đó lại trách tôi là "ngạo mạn không cần thiết".

Dường như Jimmy rất thích cừ chỉ trẻ con của tôi. "Nghe ra cái gì không?", anh mỉm cười, "Là cái lắc ngọc, thông dụng lắm. Nếu như mười năm trước, nhất định mình sẽ tặng cậu một bài thơ".

"May mà giờ đây đã là mười năm sau", tôi cười. Có thể anh cho đây là câu nói đùa, nhưng sự thực là dù khi tôi điên rồ nhất, có vô đầu bút tóc để viết, cũng chưa bao giờ coi nhẹ cái đẹp của mọi thứ vật chất. Tơ lụa rất đẹp, ngọc cũng rất đẹp, hàng hiệu Prada cũng rất đẹp, xe thể thao Ferrari cũng rất đẹp, tiền đô Mỹ có hình Franklin cũng rất đẹp.

Nhân viên trong tiệm Lão Chính Hưng đều nói được tiếng Thượng Hải chuẩn. Trang phục và đầu tóc của họ chỉnh tề hơn đám vượt biên làm thuê cho tiệm ăn Phúc Kiến. Một cậu Nhân viên mắt dài và hẹp mang thực đơn tới. Chúng tôi chọn món bánh bao nhân cua Thượng Hải, thịt lợn kho gia truyền, măng xào. Đặc biệt là món súp thịt lợn ướp tuyệt diệu. Nhưng đây là món ăn đặc sản Thượng Hải từ thời xa xưa, ngay cả ở Thượng Hải ngày nay cũng không tìm ra. Thật không ngờ vẫn được duy trì nguyên vẹn ở New York.

Tùng khu phố Tàu ở nước ngoài giống như một cỗ tàu hỏa cũ kĩ cứ rù rì chạy, khoác lên mình những kí ức về một đất nước Trung Hoa truyền thuyết và cổ kính. Còn Trung Quốc ngày nay lại y hệt một con tàu nhanh với cái đầu lao vun vút như viên đạn, chạy rất xa trên chặng đường phát triển kinh tế thương mại.

Đồ ăn ngon, rượu nồng, cuộc trò chuyện càng thêm tâm đắc.

Cảm giác thi ca của Jimmy dường như lại quay về. Chúng tôi thảo luận về quan điểm tôn giáo của Dostoyevsky và Hermann Hesse. Rồi tự nhiên lại nói tới chuyện nhà cửa, xe hơi, vườn hoa, rồi dần dần lại xoay về tình dục là đề tài mà anh thích bàn luận nhất.

"Hình như New York không gọi cảm bằng Thượng Hải", tôi nói.

"Minh cũng nghĩ như vậy", anh uống một ngụm bia to, "Tệ hơn là New York có thể khiến một người đàn ông lúc thì rùng rục lửa tình, như một kẻ chết đói chết khát, lúc lại như một gã bất lực, suốt năm không muốn làm tình".

"Khi mình vừa tới đây được một tháng, mỗi lần đi ra ngoài đều có tình ăn vận xấu xí hơn. Như vậy tỉ lệ bị cười và bị cưỡng hiếp cũng ít đi một chút", tôi vừa nói xong, đã cùng Jimmy phá lên cười.

Mấy ngày trước, mẹ tôi ở Singapore xa xôi rất lo lắng gọi điện tới. Bà vừa đọc được một cái tin cho biết, gần đây trên một bến tàu điện ngầm ở New York có một gã đồng tính đã đẩy một cô gái nước ngoài xuống đường ray khi tàu vào ga. Bà lại dặn dò tôi khi đi ra ngoài phải cẩn thận, không nên ăn mặc quá khoa trương, khi tới ga tàu điện ngầm phải đứng lùi vào trong sân ga.

Ai bảo tôi sống trong cái thành phố nổi tiếng lưu manh nhất thế giới này?

Tình dục ở đây không đáng giá một đồng xu, có thể nhặt ở bất cứ chỗ nào. Nhưng con người ở đây thực ra đã đánh mất niềm vui thú cổ điển của tình dục, đã quên mất cái thú ngồi trong quán cà phê, trao nhau những ánh mắt đầy ẩn ý, nhả nha buồn lười, từ chối, rồi phối hợp, ngưng nghỉ, lại đùa giỡn, lại cự tuyệt, rồi lại ngưng nghỉ...

Cái kiểu thăm dò một tiến một lùi, cái kiểu chiến thuật kéo cưa đó cần có thời gian. Nhưng ở New York, thời gian lại quá đắt đỏ.

Còn Thượng Hải, mặc dù ngày càng giống New York, nhưng vĩnh viễn không bao giờ trở thành New York. Chỉ ít thì bầu không khí ở Thượng Hải mãi âm ỉ ướt như thế. Khí hậu đó khiến bạn liên tưởng tới một vườn hoa sau cơn mưa hoặc tới cơ thể người phụ nữ vừa tắm xong.

"Trong cuốn sách Anh em nhà Karamazov, Dostoyevsky đã mượn tôn giáo để lên giọng phán: Bí mật của con người không chỉ nằm ở phải sống, mà còn có cả lý do để tiếp tục sống". Jimmy nâng cao ly rượu: "Nào, vì lý do phải sống tiếp của chúng ta, cạn chén".

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cù Tô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Tuyết Những thứ cao nhả là: Trang phục màu tím nhạt, bên ngoài khoác một chiếc áo trắng. Con vịt nhỏ. Đá bào đựng trong bát vàng mới. Hoa mai rơi trên tuyết ngập đầy.

- Sei Shōnagon -

Thời tiết rất buốt và nhiều gió.

Một sáng thức dậy, kéo chiếc rèm cửa sổ bằng lụa đen trĩu nặng, kính ngác phát hiện thấy một màu bạc trắng bên ngoài cửa sổ. Tuyết rơi rồi! Một trận tuyết cực lớn.

Những bông hoa tuyết to bằng nắm tay bay lượn khắp trời. Đẹp đến nỗi ngỡ như đang mơ. Tòa nhà, đường phố, xe hơi, rừng cây tất cả đều bị tuyết giấu kín vào lòng. Thế giới như biến hình, đột nhiên chỉ còn lại ý thơ

Hồi nhỏ, tuyết rơi đối với tôi có nghĩa là năm mới, đập trúc, vây quanh bếp lò lột quýt ăn. Nhưng từ khi tôi bước vào thời thanh xuân, Thượng Hải cũng không rơi một trận tuyết thực sự nào.

Trận tuyết lớn đầu tiên ở New York đã đánh thức mọi ký ức có liên quan tới tuyết trước kia. Tôi mơ màng ngồi trên nắp bàn cầu, ngó đăm đăm ra màn tuyết trắng bên ngoài. Rồi đánh răng, chải đầu, làm công việc vệ sinh đơn giản, ăn nốt số bánh chèo hôm qua còn sót lại. Khi làm một số công việc quá quen thuộc buổi sáng, đôi mắt vẫn đăm đăm nhìn ra cảnh mình hóa thành một bông tuyết, nhẹ nhàng bay lượn trong không trung, tinh khiết, đẹp đẽ, không thể làm chủ, rơi xuống đất, tan ra hoặc bị một đế giày bẩn thỉu nghiền nát...

Quá trình sống có thể cũng chỉ đơn giản như thế, cũng bay bổng trong không gian như một bông hoa tuyết, như một ngọn đèn leo lét, như hai tòa nhà mới mấy tháng trước còn sừng sững ngất ngưỡng bỗng phút chốc hóa thành tro bụi trong vên vện một tiếng đồng hồ.

Nhưng sau khi những bông tuyết đã tan thành nước, lại bắt đầu bốc hơi bay lên không trung, rồi một ngày nào đó chúng lại biến thành một bông tuyết bay lượn trên không. Cũng như vậy, cái chết của con người có lẽ là một cuộc nghỉ ngơi. Đề khi lại mở mắt, bạn sẽ phát hiện ra mình đang bắt đầu một cuộc sống khác ở một nơi khác trên thế giới.

Cái gì cũng chỉ là tạm thời, là hư ảo, là biến đổi. Nhưng sự biến đổi và hư ảo đó chính là sự vĩnh hằng. Ở đó hầu như có con đường dẫn hướng tới nhận thức toàn mỹ. Mỗi bước đi trên con đường đó đều là vĩnh hằng, là tái sinh.

Tôi bóp vụn đầu mẫu thuốc, cũng cảm thấy kinh ngạc vì những ý nghĩ sôi sục của mình.

Tuyết vẫn đương rơi, nhưng đã nhẹ hơn rất nhiều. Một vài bông tuyết va phải cửa sổ kính, thoát một cái đã tan hết.

Tôi ngồi gần cửa sổ, mở máy tính xách tay, check mail. Vẫn có rất nhiều mail như thế. Ngoài những mail rác thường gặp như kiểu "kiếm tiền mà không cần làm việc" hoặc "làm thế nào để cùng đạt được khoái cảm", cũng có không ít thư từ do người quản lý gửi tới của các nhà xuất bản, giới báo chí hoặc các học sinh, học giả của khoa Đông Á. Tất nhiên cũng có không ít thư cá nhân.

Trong vô số lá thư đó, tôi luôn mở thư của Muju ra trước. Chúng tôi viết thư cho nhau mỗi ngày, cùng chia sẻ mọi chuyện xảy ra và những nhung nhớ về nhau.

Trong lá thư hôm đó, anh khoe sắp đến thủ đô Havana của Cuba. Ở đó sắp có một đêm ca nhạc lớn miễn phí với sức chứa hai mươi ngàn người, nhằm phục vụ cho giai cấp công nhân với những ca khúc ngợi ca đất nước dùng cảm này đã dám nỗ lực tranh đấu với chủ nghĩa đế quốc Mỹ. Đêm nhạc sẽ có Castro tham dự.

Nghe nói ngay từ hai tháng trước, poster về đêm nhạc này đã được dán đầy khắp hang cùng ngõ hẻm. Hai kênh truyền hình duy nhất của địa phương cũng không ngừng phát quảng cáo.

Cuối thư, anh cho tôi biết vừa ăn sáng với cô vợ thứ nhất và cô vợ thứ ba của Julio. Hai người phụ nữ La Tinh, một người tóc nâu, một người tóc vàng "... Suốt từ đầu tới cuối bữa, họ chỉ toàn nói xấu anh ấy bằng cái giọng rất khó chịu... Họ khiến anh liên tưởng tới sữa bò và mật ong, rất dễ kích thích đến dạ dày. Nhưng đồng thời cũng gây tổn thương rất lớn, y hệt như chiếc mô tơ chuyển động với tốc độ nhanh". Anh miêu tả trong thư như vậy.

Những kiểu quan sát và miêu tả của anh khiến tôi không khỏi kinh ngạc và mê say. Qua đôi mắt anh, tôi có thể nhìn thấy được những sắc màu, những hình dáng, những nhân vật, những câu chuyện mà trước đây không hề để tâm hoặc không mấy hứng thú.

Tôi phải thừa nhận rằng trước khi quen Muju, tôi không rõ nước Cộng Hòa Dominica nằm ở góc nào trên trái đất.

Vì thế anh mới cùng một ban nhạc tới Cuba, tham gia đêm nhạc không phân biệt giai cấp có Castro tới tham dự. Tôi thấy như vậy thật tuyệt.

Tôi nhún nhut trả lời, kể cho anh rằng hôm nay New York đã có tuyết lớn. "Cảnh tuyết rơi tuyết đẹp. Em ước gì có anh bên cạnh... Em ngồi bên cửa sổ ngắm tuyết mấy tiếng đồng hồ. Không hiểu tại sao, đột nhiên có nhiều suy nghĩ kì quái ủa đến. Em nghĩ đến những chuyện như chết chóc, vĩnh hằng, tái sinh...". Tôi rút một hơi thuốc, ngần ngại một lúc nhưng rồi vẫn đánh tiếp một hàng chữ, "Em còn nghĩ không biết có nên sinh con hay không. Trước đây em rất ghét mang bầu. Cứ tưởng tượng ra cảnh đó, có một thứ chui vào bụng mình và xé tuổi xuân của mình và ngày càng lớn lên... Nhưng giờ đây em lại bắt đầu suy nghĩ về chuyện này. Có lẽ tình cảm của em đối với anh thực sự là tình yêu".

Tôi đi lại trong phòng, hưng phấn, vui sướng. Mặc dù một mình nhưng không hề cảm thấy cô độc.

Bốn bề tĩnh lặng, tiếng ống lò sưởi bằng hơi nước phát ra phì phì khe khẽ. Thành thạo nghe thấy tiếng chó tru của nhà hàng xóm bên trái, tiếng chuông cửa của cậu thanh niên Trung Quốc giao đồ ăn tới tận nhà. Những âm thanh vẫn thường nghe thấy ở những căn hộ cũ này là một phần trong cuộc sống thường nhật của tôi. Nếu một lúc nào đó không nghe thấy những âm thanh này, sẽ cảm thấy như thể hàm răng đầy đặn trắng tấp bông khuyết một cái răng, thủng một lỗ đen nho nhỏ.

Tôi nằm dài trên ghế sofa, đọc hồi kí cuối đời của Trương Ái Linh hồi ở Mỹ, mượn ở thư viện khoa Đông Á về. Chẳng mấy chốc, tôi ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, trời đã tối, ti vi nhà ai bật to tướng, mùi thịt rán thơm lừng, nghe nóng cả mũi.

Tuyết đã ngưng hẳn. Trên mái nhà ngoài cửa sổ không xa đã phủ kín một lớp tuyết dày, làm nổi bật nền trời u ám. Tuyết trên mái nhà sáng loáng, dịu dàng, như một chiếc thất lưng màu xanh bạc, hắt lên thứ ánh sáng tĩnh lặng và sâu thẳm. Thứ ánh sáng đó tỏa sáng màn đêm, xuyên qua cánh cửa kính nho nhỏ, xộc thẳng vào mắt tôi. Cảnh tượng đó đẹp tới sắc lạnh, không một màu sắc nào có thể diễn tả nổi.

Tôi mặc một chiếc áo khoác bằng lông vũ to sụ, quàng một cái khăn lông thô viền chỉ vàng bé xíu, đeo đôi găng tay bằng da dê thêu hoa, mất khối thời gian loay hoay tìm chìa khóa trong kẽ hở của ghế sofa. Mở toang cửa, tôi bước thẳng ra đường.

Xe dọn tuyết vừa đi qua. Trên đất cũng không còn nhiều tuyết. Gió se se, tôi chậm rãi một mình đi về hướng tiệm ăn Lão Chính Hưng ở khu phố Tàu. Phục vụ ở đó đều nhận ra tôi và biết tôi muốn gọi món gì.

Buổi tối lúc lên giường nằm ngủ, tôi phát hiện thấy mình cũng giống hệt nhiều ngày trước đây, suốt cả ngày chẳng hề nói năng gì.

Ở cái thành phố New York nhộn nhịp này, không có gì hạnh phúc hơn hoặc cô độc hơn là cái cảm giác không làm gì, cũng không nói gì, cứ để thời gian dần trượt trôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Tình dục và thiên trong nhà bếp Âm thực nam nữ là nhu cầu sinh tồn lớn nhất của con người.

- Không Phụ Từ -

“Hôm nay chúng ta ăn cơm của ngày hôm nay... Ở Nhật Bản, vào mùa xuân, chúng tôi ăn dưa chuột”

- Linh Mộc Tuấn Long – “Tư tưởng Thiên Giáo, tư tưởng của kẻ mới nhập môn” -

“Tại sao thực phẩm lại có hàm ý tình dục? Tại sao phụ nữ thường gọi cánh đàn ông tuấn tú là “bữa tiệc”? Tại sao phụ nữ Pháp thường gọi người tình của mình là “cây bắp cải bé bỏng của em”? Tại sao đàn ông lại miêu tả những người phụ nữ gọi tình là món điểm tâm?

Cuối cùng thì Muju cũng sắp trở về. Tối nay sẽ về tới New York.

Tối đó, tôi lại được mời dự tiệc sinh nhật của một vị giáo sư nổi tiếng của trường đại học Columbia.

Ông đã chín mươi hai tuổi nhưng đầu óc vẫn rất minh mẫn, có thể nuốt gọn một miếng bít tết to đùng trong một phút. Ông luôn đem theo mình một chiếc máy ảnh lấy ngay, cứ gặp được fan nữ hâm mộ trẻ đẹp nào, nhất định ông đều đòi chụp cùng. Clic một cái, vài phút sau đã có thể được ngắm nhìn gương mặt rạng rỡ của ông dần hiện ra trên tấm phim, rồi tiếp đến là cánh tay ông khoác lên bờ vai cô gái, rồi gương mặt cô gái mỉm cười hoặc nghiêm trang.

Tôi thầm nhẩm tính giờ chuyến bay của Muju sẽ tới JFK, chờ đợi giây phút được thoát thân. Một nhà phê bình sách quyền uy bung một ly rượu tới ngồi cạnh tôi, hưng phấn cao giọng thảo luận về không gian phát triển của các nhà văn nữ ngoài những đề tài như kinh nguyệt, tình dục, cú tã của trẻ con... Và khoảng cách khác biệt giữa văn hóa phương Đông và phương Tây ngày càng bị thu hẹp, cũng giống như giữa đàn ông và đàn bà vĩnh viễn luôn có sự tồn tại khác biệt cơ bản về giới tính.

Tôi cười ha hả, chẳng thèm để tâm, mãi cho đến khi bị người ta vô tình huých phải, ly rượu trên tay đổ ụp lên cái áo đất tiền của nhà lý luận. Và cái áo khoác bằng tơ đất tiền của tôi may kiểu Trung Quốc cũng bị rượu vodka của ông ta tưới dầm.

Mấy người xung quanh cùng đồng loạt nói xin lỗi, cảnh tượng lúc đó thật hỗn loạn. Tôi nhân cơ hội đi tìm giáo sư, tặng ông món quà sinh nhật – một chiếc máy ảnh chụp hình của Nhật Bản sản xuất, rồi vội vã cáo từ.

Chung cư của Muju có một phòng khách lớn sang trọng, đặt một bình hoa to đùng. Nhân viên bảo vệ có năm, sáu người cao to, mặc veston đen.

Đây là lần thứ hai tôi đến, nhưng họ vẫn phải gọi điện lên thông báo trước rồi mới cho phép tôi lên. Hệ thống an ninh nghiêm ngặt như vậy nhưng dường như không mấy tác dụng tới việc giảm bớt tỉ lệ phạm tội ở thành phố này.

Thang máy lên tới tầng bốn lầu. Cửa vừa mở, tôi không kịp ngó nghiêng, lao thẳng về bên trái, chạy như bay tới căn hộ của anh. Bỗng dưng sau văng tôi tiếng cười và tiếng bước chân, quay đầu nhìn lại, giật mình, là Muju.

Té ra sau khi nhận được điện thoại của bảo vệ, anh đã nấp bên cửa thang máy, đợi tặng tôi một niềm vui bất ngờ và lãng mạn. Đáng tiếc là tôi đi quá nhanh.

Chúng tôi cùng cười phá lên. Từ sau khi anh tặng tôi chiếc máy giữ độ ẩm rất thực tế trong lần hẹn hò đầu tiên, sự lãng mạn của chúng tôi rõ ràng khác hẳn của người khác. Còn nhớ một lần đang nói chuyện điện thoại, tôi đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn trời ngoài cửa sổ, mặt trắng vắn trắng sáng và tròn trịa như thế, như một giọt màu trắng trên bầu trời đen như mực. Thế là tôi buột miệng: “Chao ôi, ngẩng nhìn trời, nhìn trắng, đẹp quá, lãng mạn quá...” Lời vừa dứt, đầu dây bên kia im ắng hẳn vài giây rồi chúng tôi cùng cười ầm lên.

Hai từ “lãng mạn” phải dùng trái tim để kiểm nghiệm, tuyệt đối không thể dễ dàng nói ra miệng. Một khi đã nói thành lời, lãng mạn sẽ trở thành một vở hài kịch rẻ tiền chọc cười.

Va ly của anh vẫn vứt trên sàn nhà ở phòng khác, chưa kịp cất đi. Đèn trong nhà bếp bật sáng trưng. Anh loay hoay ở trong đó tìm dao, tìm cốc. Hai trái chanh bóng lộn đặt trên thớt.

“Em có muốn một tách trà chanh không?”, anh hỏi.

“Đề em làm cho”, tôi vừa dứt lời, anh đã lập tức dừng tay, “Hay quá, vậy em làm đi nhé”.

Anh đẩy cái ấm đun nước tới trước mặt tôi, lau khô tay, thơm tôi một cái rồi vội vã ra khỏi bếp.

Tôi cũng không thạo chuyện bếp núc như anh, nhưng pha một tách trà cho bạn trai từ phương xa về cũng là một chuyện đầy tình cảm. Tôi bắt đầu hành động.

Nói thực lòng, đây là cái bếp giống ý nghĩa cái bếp nhất mà từ trước tới giờ tôi từng nhìn thấy. Nó rộng rãi, ấm áp, sáng rõ, lấy màu trắng làm gam màu chủ đạo, các thiết bị hiện đại tới mức không thể tin nổi.

Chiếc tủ lạnh to đùng rất bắt mắt, giống như một chiếc xe cỡ hạng nhỏ được dựng đứng. Trên cánh cửa tủ lạnh có máy uống nước và máy làm lạnh. Trong tủ có thể bày một giá đồ uống có thể chứa được gần năm lít, phân tầng rất kiên cố. Những đĩa đồ ăn thừa được bọc kín, ngăn đựng đồ rất lớn.

Lại nhìn ra bốn phía, trong chiếc làn mây lót một mảnh vải sạch màu sắc kiểu Nhật. Một bình hoa sứ màu trắng vẫn chưa kịp mua hoa cắm. Trên kệ bếp màu trắng xếp hơn hai trăm chiếc đĩa lớn, đĩa nhỏ, bát, cốc. Dưới gầm bếp đặt hơn hai chục loại nồi niêu có chức năng khác nhau và hơn mười con dao đủ các loại hình. Trên hai chiếc giá gỗ xếp kín ba mươi lọ gia vị đủ màu sắc và mùi vị ngay ngắn theo đúng thứ tự bảng chữ cái. Vài cuốn sách vứt trong góc. Cầm lên xem tựa sách, “Làm thế nào dùng não phải nấu ăn”, “Ý thiên trong nhà bếp”...

Trong một căn bếp hùng vĩ, cuộn cuộn sức sống và đầy ắp tinh thần, con đói khát về sinh lý và tâm lý đập đầu cùng áp lực cứ nhảy nhót trong dạ dày tôi.

Tôi lỏng ngóng đổ nước sôi vào hai chiếc tách sạch bong hình hoa đào. Rồi cắt chanh thành lát cho vào trong.

“Mật ong ở đâu?”, tôi hỏi to.

Muju đi vào, lôi từ trong tủ lạnh ra một lọ mật ong lớn màu đục còn lẫn cả cánh hoa vụn bé xíu.

“Xem này, là mật ong mang từ nước Cộng Hòa Dominica về đây. Còn mới nguyên. Anh cũng mang về cho em một lọ đây”. Nói rồi, anh lấy một lọ khác từ trong tủ lạnh ra, đưa cho tôi, “Quà của em”.

“Cám ơn anh! Ôi, nặng quá”, tôi đón cái lọ cảm thấy nó trĩu nặng như một quả cân nhỏ.

Nếu tôi là anh, có lẽ sẽ mang về một bó hoa tinh khiết vừa mới hái làm quà. Đó là sự thông minh của tôi. Và cũng là nét đáng yêu của Muju.

Tôi đang định bê tách trà ra phòng khách, Muju đã ôm chầm lấy tôi, khẽ đón tách trà từ tay tôi, đặt sang một bên, rồi cúi đầu hôn tôi đắm đuối.

Tôi nhắm nghiền mắt, như bị dính phải luồng điện ngọt ngào. Như thể mật ong đổ ào ra khắp nơi, lan chảy trên quần áo anh, trên tóc anh, trên gương mặt anh, trên từng sợi lông tơ bé nhỏ của anh. Tôi chờ đợi thời khắc này đã ba tuần qua.

Cũng cần phải nói thêm rằng, Muju là người đàn ông hiểu cách kích thích tôi nhất, tới mức phát điên phát rồ mà tôi từng gặp. Kỹ thuật của anh không thể so sánh nổi, nhưng mê đắm nhất vẫn là dưới lớp vỏ ngoài bình tĩnh, dịu dàng kia lại ẩn giấu một năng lực ghê gớm. Trong sâu thẳm lòng anh như có một đại dương mênh mông vô bờ bến, bí ẩn, nóng bỏng, không gì có thể cản trở được.

Trong những ngày tháng sau này, càng hiểu anh nhiều hơn, tôi càng phát hiện thấy anh khác với mọi người.

Tình dục trên người anh vẫn là một thứ mang hình thức tôn giáo, một niềm tin vốn có trong tôn giáo phương Đông, thuần khiết và mê hồn, mang cả đặc trưng mỹ học của chủ nghĩa thần bí.

Nhưng đối với tôi, sáng tác và giao tiếp xã hội có thể giúp tôi cảm nhận được sự tồn tại của mình khi làm người. Tình dục, nhất là tình dục kết hợp với tình yêu có thể khiến tôi cảm nhận được sự tồn tại khi làm phụ nữ. Mỗi lần nghe ca khúc ai oán của Portishead "Cho tôi một lý do trở thành phụ nữ", tôi lại nghĩ ngay tới điều này.

Ở bên Muju, tôi không tài nào ngăn nổi ham muốn đụng chạm vào da thịt anh. Nỗi khát khao đó ngày càng sâu lắng, như thể nó không còn tồn tại trên con người tôi. Mà tôi chính là nỗi khát khao đó. Một nỗi khát khao biết đi lại, biết nói năng, biết kêu la.

Đúng vậy. Chính là như vậy. Tôi và người đàn ông này làm tình hết đêm này sang đêm khác.

Anh không nói tiếng nào, trên gương mặt vẫn đọng nụ cười bí ẩn và mê hồn, nhanh chóng cởi tụt quần áo của tôi.

Tôi ngồi trên chiếc bàn màu trắng, bên trái là bình nước to sáng loáng, bên phải là một lô dưa ăn, máy đánh trứng, máy vắt nước cam và một đồng hồ mà tôi không biết tên.

Tôi ngồi trong căn bếp mênh mông, như một trái hoa quả siêu bự. Chờ đợi trong run rẩy, run rẩy trong chờ đợi.

"Em run dữ thế, lạnh phải không?", anh hỏi nhỏ, tiện tay vớ luôn cái tạp dề làm bếp khoác lên vai tôi.

Chỉ mất đúng một giây, anh đã cởi tuột cái khóa quần bò. Thêm một giây nữa đã lỏng xong cái bao cao su, tốc độ nhanh như làm ảo thuật vậy. Có một chút trần trụi, một chút vô lại, nhưng vô cùng khuấy gọi.

Tôi tròn mắt nhìn trần nhà, cổ kìm chế khát vọng muốn gào lên. Ngọn lửa trong cơ thể vừa được châm, dòng điện âm-dương đã ồ ạt lưu chuyển giao nhau mãnh liệt và bí ẩn. Tôi là âm, anh là dương. Tôi là mặt trăng, anh là mặt trời. Tôi là nước, anh là núi, hít hơi thở của anh, tồn tại trong sự tồn tại của anh. Cảm giác khoái lạc đó khiến người ta như phát điên. Cáo trào của tôi đã vỡ tung trong căn bếp ẩm ướt. "Em tới đây...", tôi lẩm bẩm, đắm đuối nhìn vào mắt anh.

Tiếp đó, một cảm giác trống rỗng đi kèm với tình yêu úp chụp lấy tôi. Cảm giác nhẹ bồng như bay bổng, thấm đẫm vào da thịt. Thậm chí khi đạt tới cáo trào, người ta luôn nhẩn nhé, rên rỉ, như sắp chết để nơi.

"Em đến đây!", tôi nhắm nghiền mắt, ôm ghì lấy anh, như thể đã ôm anh được nghìn năm, chưa từng buông rời.

Anh cũng hưng phấn theo, kêu to một tiếng, rồi như một tướng quân bị thương trong phút chốc ngã nhào từ lưng ngựa xuống.

Lần này, anh vẫn không xuất tinh.

Uống tách trà chanh hâm nóng lại, chúng tôi tựa vào nhau, dựa lên đồng gối cao tâm tình câu được câu mất.

"Hình như anh rất thích ở trong bếp", tôi nói bằng giọng thăm dò.

"Bếp của anh bố trí còn sang hơn cả phòng ngủ ấy chứ", anh cười, giọng đầy hài hước, "Nhưng em không thấy phụ nữ ở trong bếp càng nữ tính hơn à?".

"Thật sao?", tôi không bình luận thêm, tưởng tượng tới cảnh tôi vò đầu bứt tai trong bếp, người đầy dầu mỡ, bộ dạng vừa ngu độn vừa bẩn thỉu. "Nói như vậy, nếu em nấu cho anh một bữa cơm, anh sẽ yêu em hơn, phải không?".

"Đúng", anh vừa giỡn vừa nói, khoác lên vai tôi.

"Còn một chuyện này, em rất tò mò", tôi nói, cúi sát xuống tai anh, ngần ngại một lúc, nhưng nhìn thấy ánh mắt khuyến khích của anh, tôi tiếp: "Anh chưa bao giờ xuất tinh, đúng không?"

Anh nhìn tôi, hỏi, "Sao em phát hiện được?"

"Chà, cứ cho là em có giác quan thứ sáu hoặc con mắt thứ ba đi", tôi nói bằng giọng đùa giỡn. Trên thực tế, quả thực tôi cảm nhận được sự khác biệt nho nhỏ này. Nhưng tôi cũng bí mật ngó trộm cái bao cao su mà anh vất đi trong lần ân ái đầu tiên.

"Vậy sao?", anh cọ đầu mũi lên mũi tôi, "Cũng có lúc cho ra, có lúc không, cũng không thường xuyên".

"Sao lại như vậy? Làm thế có ảnh hưởng gì tới khoái cảm khi đạt được cáo trào không?", tôi thực sự không hiểu. Mặc dù trong thuật phòng the của đạo gia Trung Quốc có nhắc tới việc "nhịn không xuất tinh, dồn tinh bổ não" có thể giúp trường thọ, kéo dài tuổi xuân, nhưng tôi vẫn chưa từng gặp một người đàn ông nào có thể thực sự làm nổi điều này. Mãi cho tới khi Muju xuất hiện.

"Không ảnh hưởng", anh lắc đầu.

Tôi nhìn gương mặt không rõ tuổi tác, khi cười luôn dịu dàng và bừng sáng của Muju, không nói một câu.

"Em không thích sao?", ngần ngại một lúc, anh hỏi, "Có ảnh hưởng tới cảm giác cơ thể em sao?".

Tôi lắc đầu.

"Làm tình với anh đơn giản như một con nghien không tài nào dứt được, khiến người ta phải mong mỗi suốt ngày đêm. Giống như pháo hoa đêm giao thừa. Sau khi chờ đợi suốt một năm, trong sự kích động bất an, đột nhiên nở bung một chùm chói mắt. Những người đứng xem cứ ngẩn ngơ, há hốc miệng...", tôi nói.

Anh phá lên cười, lấy ngón tay dí vào trán tôi, "Em thật là!"

Chúng tôi nhắm mắt, nằm thả lỏng, im lặng.

Vẫn chưa quá khuya nhưng Muju nom thật mệt mỏi. Anh nhanh chóng ngủ thiếp đi, ngáy khe khẽ.

Cửa sổ không có rèm che đem ánh sáng đêm của thành phố chui tọt vào phòng. Bầu trời không mang màu đen hoặc màu xanh sẫm, mà có màu trộn lẫn giữa đỏ sẫm và xám bạc, y hệt bối cảnh thường dùng trong các bộ phim quý hút máu người. Trên con đường dưới bốn mươi lăm tầng lầu, từng chiếc xe hơi đua nhau lướt qua, phát lên những tiếng rít. Tiếng phì phì của chiếc máy tạo độ ẩm bên cạnh giường càng khiến người ta lầm tưởng trời đang mưa.

Những cảm giác này thường xuất hiện đối với một người có thần kinh yếu ớt vì mất ngủ triền miên.

Không biết bao lâu sau, tôi đột nhiên thấy rất đói. Khe khẽ tụt xuống giường, khoác áo, đi thẳng vào bếp. Đèn vừa bật lên, phảng phất như một vương quốc huyền ảo hiện ra trước mắt. To lớn, ẩm ướt, an toàn.

Tôi mở tủ lạnh, ăn gọn ba lát bánh mỳ, hai hộp sữa chua, bốn trái dưa leo, một thanh sô cô la hạt phi.

Ngồi bên cạnh chiếc bàn ăn nhỏ, con buồn ngủ chậm rãi dâng lên, từ dạ dày đầy lên đầu, rồi lan tỏa xuống khắp tứ chi. Tôi nghĩ chắc tôi đã ngủ thiếp đi.

... Hình như người tôi được nâng lên, trôi như một đám mây, bay tới tận giường ngủ, như từ trên không rớt xuống chiếc giường mềm mại. Lúc đó, tôi lại tỉnh dậy.

Là Muju bé tôi về phòng. Anh nhẹ nhàng vỗ vai tôi, "Ngủ đi, em có thể ngủ được mà".

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cù Tô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Làm com cho Muju Một phụ nữ xinh đẹp làm bữa tối cho người cô yêu là một cảnh cảm động nhất trên đời này.

- Alice Adam -

Bạn cần phải làm những việc mà bạn cảm thấy bất lực.

- Eleanor Roosevelt -

Thời tiết rất lạnh, nhưng không còn một trận tuyết nào nữa. Người dân New York đều nói trận tuyết năm nay là lần ít nhất trong suốt hai mươi năm qua.

Tiệm ăn đã bắt đầu không chủ động đưa nước lạnh lên cho khách trước khi ăn, trừ khi khách yêu cầu. Rửa xe và tưới hoa nhất thiết phải tuân thủ chính sách tiết kiệm nước do chính quyền thành phố mới ban hành. Tôi chuyển từ một ngày tắm một lần thành hai ngày một lần.

Trời vừa lạnh vừa khô. Mỗi lần tắm xong, tôi đều phải loay hoay mất mười phút để xịt một lượt nước dưỡng ẩm khắp người, rồi lại bôi một lớp kem. Hai ngày tắm một lần vừa tiết kiệm nước vừa đỡ rắc rối.

Vào một ngày lạnh tới mức gần cũng chết cứng, vận may từ trên trời rơi xuống. Người quản lý gọi điện thoại tới, giọng run rẩy. Năm ngoái khi chương trình "60 phút" của CBS muốn dành cho tôi năm phút phỏng vấn cũng chưa thấy anh phản kích tới vậy.

"Nhà xuất bản của cô, S&S rất vui mừng", anh long trọng tuyên bố. "Sách của cô xếp trong hạng mười cuốn ăn khách nhất ở San Francisco Chronicle. Còn nữa, trên danh sách sách bán chạy trên mạng ở mấy trang web, sách của cô đều xếp thứ nhất!".

"Ồ...", tôi thấy mình cần phải kêu lên một tiếng. Dường như anh ta ở đầu dây bên kia đang chờ đợi tiếng kêu đó. Nhưng không biết tại sao, cuốn sách sử dụng khuôn mặt to đùng của tôi làm hình bìa và được bán tới mọi góc ngách trên toàn thế giới như đùi gà rán lại làm tiêu hao hết tất cả bầu nhiệt huyết của tôi. Kết quả tôi chỉ sống lại có vài giây, ho hắng một lúc rồi khô khan hỏi: "Thật sao?... Vốn phải như vật mà. Chẳng phải nó đã được xếp vào danh sách bán chạy ở nhiều nước đó sao?".

Đầu tôi lại hiện lên cảnh tôi kéo chiếc va ly to chất mười mấy chiếc áo dài Thượng Hải và đủ loại thuốc, đeo kính đen che kín quần mắt thâm đen, xuất hiện ở từng sân bay quốc tế.

Sau một cuộc phỏng vấn cuối cùng của đài BBC vừa kết thúc ở London năm ngoái, do mất ngủ và cô đơn, tôi đã đau đớn òa khóc vì thứ tiếng Anh tồi tệ không thuộc gì cứu vãn nổi của mình. Mãi cho đến khi tôi được đưa vào một salon thẩm mỹ cao cấp mà nghe nói trước đây toàn các thành viên bốc lửa ra vào rập rờn. Nhà xuất bản trả tiền mặt xa và tiền làm mặt.

Ngày thứ tư sau sự kiện "9.11" không thể không theo lịch trình đơn thương độc mã bay tới San Francisco để làm tuyên truyền. Cả máy bay chỉ có bảy người, kể cả tôi.

Nhưng tôi vẫn không có khát vọng kêu lên vì cuốn sách này. Mặc dù mọi việc đúng là cũng đáng tự hào.

"Nhà xuất bản cho cô chọn một ngày. Họ sẽ tìm một nơi để mở tiệc chúc mừng. Tất nhiên không phải là loại một trăm người tới dự, nhưng cũng có khoảng bốn mươi người".

Tôi gọi điện cho Muju hẹn tối gặp nhau. Nhân tiện báo cho anh cái tin trên. Sự phản ứng nhiệt tình của anh ở đầu dây bên kia mới khiến tôi thực sự hưng phấn.

"Anh tự hào về em", anh nói rất chân thành.

"Thật ư? Cảm ơn anh", dư vị ngọt ngào tuôn chảy trên đầu lưỡi tôi.

Để anh thêm tự hào về tôi, chưa kịp nghĩ ngợi gì, tôi đã buột miệng: “Vậy thì tối nay, em làm cơm nhé. Ở ngay trong bếp nhà anh... Như vậy có lẽ sẽ thêm nhiều thời gian ở nhà hơn, chúng ta có thể xem băng đĩa hoặc làm được việc gì đó”.

Có thể tưởng tượng ra anh vui sướng thế nào. Anh nhận lời ngay. Hẹn khoảng sáu rưỡi từ văn phòng tới nhà đón tôi, rồi cùng về căn hộ của anh ấy.

Đặt điện thoại xuống, tôi cảm thấy thật mù mịt. Tôi không tin nổi mình lại chủ động đề ra yêu cầu làm một bữa ăn. Nhất định đã mất hết lý trí rồi. Đây là một trong những thử thách lớn nhất mà tôi tự tạo ra cho mình từ trước tới nay.

Người có thể cứu được tôi là mẹ tôi, nhưng bà lại đang ở đâu kia trái đất. Nhưng rồi, sau khi bình tâm suy nghĩ, nhớ lại những món ăn đã cùng Muju ăn ở nhà hàng và vài món nổi tiếng mà mẹ tôi thường làm. Nhớ lại vài món ăn có nhiều điểm tương đồng nhất mà tôi đã từng ăn từ nhỏ tới lớn. Rồi cuối cùng tôi cũng viết được ra giấy tên một vài món ăn. Tôi cần phải tới cửa hàng thực phẩm và rau xanh ở khu phố Tàu để mua gia vị. Tiếp đó chính là khẩu hiệu trong quảng cáo của Nike: “Hãy làm nó!”.

Khu phố Tàu chen chúc, chật chội. Tiệm ăn lò xò không đếm xuể với bảng hiệu khiến người ta hoa cả mắt. Những chữ như “Long, Phụng, Hỷ, Hưng...” thường bắt gặp nhiều nhất trên các tấm bảng hiệu. Ngoài ra còn đủ các tiệm thuốc Đông Y, mát xa châm cứu.

Một đám du khách vây quanh sạp hàng ngoài trời, ra sức chọn lựa các loại túi giả của hãng Gucci và Fendi. Đột nhiên cảnh sát ập tới, hốt sạch tất cả đồng bao mang tên đồ hiệu giả. Người bán hàng trả lời cảnh sát bằng nét mặt vô hồn.

Bên cạnh đó vẫn có mấy sạp hàng nhỏ bán táo phớ còn nóng hôi hổi, đồ chơi sản xuất từ Trung Quốc và một số hoa quả rất ngon nhưng mùi nặng từ Đông Nam Á chuyển sang như sầu riêng.

Tôi cầm danh sách đồ cần mua, rảo quanh mấy cửa tiệm, sạp rau, cuối cùng mua được một hộp đậu phụ tươi, rau xanh, nấm, cà rốt, tôm đông lạnh, gạo lức, táo đỏ, kỷ tử.

Khi đi ngang qua một sạp báo, lại mua một cuốn tạp chí đàn ông khỏa thân. Loại tạp chí này là món quà mà Hi Nhĩ yêu thích nhất. Từ khi nhận được món quà sinh nhật của cô gửi tới – một chiếc váy ngủ vẽ hình bông hoa sen màu đen, tôi nghĩ rằng cần phải gửi tặng cô cuốn tạp chí sex này. Chỉ có điều, không biết có đến tay cô không.

Khi đứng trước cột đèn giao thông để chờ băng qua đường, một cơn gió lạnh ủa tới, thổi mạnh tới mức tôi không tài nào mở mắt nổi. Đây chính là một cảnh rất điển hình ở khu phố Tàu mỗi khi đông tới: xác dăm chiếc túi đựng đồ ăn Trung Quốc, đột nhiên thấy thương cảm lạ.

Sáu rưỡi chiều, Muju đứng giờ bấm chuông nhà tôi. Tôi xách theo mấy chiếc túi căng phồng, cùng anh ngồi tắc xi từ phía Bắc lên phía Tây Manhattan.

Trên đường đi, anh luôn mỉm cười, không ngừng liếc mấy cái túi đồ ăn để dưới chân. Tôi cũng không nhìn nổi cười. Trời ạ, rốt cục cũng biết được cái gì gọi là “một người đàn ông mê ăn uống”. Đó chính là ánh mắt của anh khi nhìn đồng đồ ăn. Nó còn dịu dàng hơn, đầy ắp tình yêu và khát thèm tình dục hơn là khi nhìn bạn gái.

Khi tôi nói với anh về những cảm giác này, anh lại phá lên cười, như thể tôi là cô bạn gái đầu tiên ghen tuông với cả đồ ăn. Khi cười, nom anh thật hấp dẫn, như thể đột nhiên có một luồng ánh sáng mạnh mẽ rọi chiếu cả khuôn mặt anh. Mọi bộ phận trên khuôn mặt đột nhiên như linh hoạt hẳn, đặc biệt là đôi mắt, sáng lấp lánh có thể xuyên qua mọi chương ngại, xọc thẳng vào tim bạn.

Tôi phát hiện thấy mình đang đứng trong căn bếp trắng toát, hoàn hảo và đáng sợ của Muju. Đối diện trước đồng đồ ăn xanh đỏ tím vàng mua từ khu phố Tàu về.

Muju dạy cho tôi cách châm lửa, cách bật tắt máy hút khói, cách sử dụng hệ thống báo động trên tường và vô số kiến thức cơ bản liên quan đến gia vị, nôi, bát, chậu... Anh còn giúp tôi quàng một chiếc váy tạp dề thêu những bông hoa nhỏ li ti. Mớ tóc dài được buộc gọn sau gáy, tránh rơi xuống thức ăn. Mọi thứ đã chuẩn bị xong.

Lúc này, lòng nhiệt tình nấu nướng của tôi đã vơi gần hết. Thậm chí tôi còn khó chịu khi nhìn thấy hình dáng mềm oặt và dính dính của lũ tôm sau khi đã rã hết đông.

Muju ngồi trên sofa ở phòng khách uống “Nước thông minh” – một loại đồ uống chứa nhiều nguyên tố dinh dưỡng cao rất thịnh hành ở Manhattan. Anh rất sung sướng xem ti vi. Trên truyền hình đang phát trận đấu NBA có đội NET đến từ New Jersey mà anh luôn ủng hộ. Tôi hoảng hốt lượn vài vòng trong bếp, không còn đường lùi.

Bắt đầu rửa rau, nấm, tôi lại đổ cả gạo lức đen. Trước hết cho gạo vào một cái thố sứ màu nâu, đổ nhiều nước, rửa một ít táo đỏ và kỷ tử. Đợi sau khi nước sôi sẽ đổ vào.

Hình như cũng không tệ. Tôi uống một hộp sữa chua, rồi vòng ra phòng khách, chui tọt vào lòng Muju. Vồn vã bên tai anh một chập. “Em mặc cái này trông sexy ghê”, anh cắn tai tôi thì thảo.

Tôi cúi đầu ước lượng mình, không thấy được chỗ nào gọi cảm. Có lẽ hình dáng tôi lúc này phù hợp với sự tưởng tượng của một số đàn ông về mẫu người phụ nữ dịu dàng hiền hậu. Trong số đàn ông, có người mê chân, mê tóc, còn Muju có lẽ mắc chứng mê bếp. Một bà nội trợ gọi tình choàng tạp dề rán bít tết trong căn bếp vô song của anh ắt hẳn là sự tưởng tượng khiến anh hưng phấn nhất.

Tôi quay lại bếp. Mọi thứ vẫn rất bình thường. Nước đã sôi. Tôi đổ táo đỏ và kỷ tử vào. Đã đến lúc phải xào rau. Tôi đổ một thìa dầu rán vào nồi, đợi

khi nồi nóng sẽ đổ hết rau vào. “Xèo” một tiếng lớn, nước còn bám trên rau sau khi gặp phải dầu nóng lại bắn ngược lên, bóng rớt trên má và gáy tôi.

Muju chạy vào, “Không sao chứ?”.

Tôi cố chịu đau, giả bộ cười, đáp: “Không sao, em vẫn sống”.

Anh ôm lấy tôi, “Ôi, em quên không mở máy hút khói à”. Tiện tay, anh bật luôn hộ.

Tôi đẩy nắp nồi vào, để phòng dầu nóng bắn lung tung. “Lần đầu tiên nấu cơm cho bạn trai ăn”, đương nhiên sẽ không nhắc tới “lâm cơm cho bạn trai người Nhật”. Dân Trung Quốc thế hệ trước không thích thú gì với người Nhật.

Tiếp đó trước hết phải xào tỏi, rồi lại cho tôm và đậu phụ vào nấu chung. Đậu phụ tươi thấm vào tôm sẽ rất ngon. Theo cách cũ, vẫn phải cho dầu rán vào trước. Lần này thông minh hơn. Trước khi đổ tôm vào nồi, phải dùng cái vung nồi chắn trước người, để phòng dầu nóng bắn lên. Kết quả cũng có ích. Lại một tiếng “xèo” lớn vang lên, Muju lại chạy vào. Tôi nhún vai với anh. Anh yên tâm đi ra.

Lại đổ xì dầu, rượu, hành, gừng tươi vào và đẩy nắp nồi lại. Tôi lại lượn ra khỏi nhà bếp, đi qua trước mặt Muju với vẻ vô sự, vào thẳng phòng tắm. Vội vã đóng cửa, sán lại trước gương ngó nghiêng kỹ chỗ cổ và má vừa bị bỏng.

Có tới năm, sáu chỗ bị rộp đỏ. Không chỉ đau đớn mà còn phí cả ba lần đi làm đẹp thẩm mỹ. Mùi dầu trên tóc, trên quần áo rất nặng.

Tôi vội vã rửa nước lạnh lên chỗ da bị bỏng, đang định mở hộp tủ lấy lọ kem, chợt nghe thấy tiếng chuông báo động. Ngay lập tức nghĩ thấy mùi khét lẹt. Lo lắng, tôi lao vọt về phía bếp.

Cảnh tượng trước mắt như thể vừa bị tập kích đường không: khói xộc vào mũi, nồi cháy khét, xác mấy con tôm đen thui quất queo trong nồi.

Muju đã nhanh hơn tôi một bước, chạy vào tắt lửa. Nhưng anh không tài nào dập được tiếng còi báo cháy ngừng kêu. Lúc này, tiếng chuông cửa réo vang, là hai bảo vệ dưới lầu. Xem ra chung cư này có hệ thống bảo vệ khá tốt.

Hai người vào trong bếp ngó nghiêng, nhún vai. Một gã trong đó lăm bắm, “Ôi, đồ ăn Trung Quốc!”.

Tôi đã tỉnh táo lại, nhìn mấy người đàn ông đang hỏi hã khua khoảng mùi khét và khói nồng nặc. Họ nói gì cũng được, chỉ cần tiếng chuông báo động chết tiệt này có thể ngừng kêu ngay lập tức.

Cuối cùng cũng dọn dẹp xong hậu quả. Bảo vệ ra về, mang theo ấn tượng xấu về đồ ăn Trung Hoa. Trong phòng chỉ còn lại tôi và Muju. Nụ cười đã biến sạch trên gương mặt cả hai. Anh rửa tay trong bếp, tôi rửa mặt trong phòng tắm. Bên tai vẫn còn ám ảnh tiếng chuông báo động, mũi vẫn như nghĩ thấy mùi khét. Đúng là một thảm họa.

Muju đi vào phòng khách, nhìn đồng hồ nói, “Hay là mình ra ngoài tìm tiệm nào ăn đồ đi”.

Tôi không đáp, tiếp tục kì cọ trên mặt.

“Anh vừa mệt vừa đói, hay là đi luôn bây giờ”, tiếng Muju lại vang tới. Lần này thấy rõ trong giọng nói anh đã không còn kiên nhẫn.

“Thế à? Anh vừa đói vừa mệt...”, tôi lạnh lùng nói, “Thế em thì sao?”

Muju từ sa long nhòe dậy, đến bên cạnh, nhìn tôi. Sắc mặt tôi rất khó coi, không ngừng xoa chỗ bỏng tới mức gần như bị thần kinh. Muju thở dài, than, “Anh tán thưởng em đã dũng cảm dám thử sức”.

Tôi không nói năng gì, không ngừng xoa tay lên mặt. Đau buồn và phiền não dân đầy mọi cảm giác của tôi.

“Nhưng, anh không thể ăn được chỗ thức ăn này... Chả thà đi tiệm ăn thôi”, anh kiên trì.

Tôi dùng tay, quay đầu lại nhìn anh chăm chăm. Tôi chắc mình sắp khóc đến nơi. Nhưng tôi không khóc, chỉ ném lọ kem đang cầm vào bàn cầu. Lòng tự trọng mãnh liệt của tôi là nhược điểm chết người bẩm sinh, khiến tôi dữ dằn hơn cả đàn ông mỗi khi tức giận, y hệt một con sư tử lồng lộn.

“Đủ rồi!”, tôi rít lên, “Tôi đã mất hai tiếng đồng hồ mua những thứ này ở khu phố Tàu. Rồi lại mất thêm một tiếng bận bịu trong bếp. Bây giờ khắp người tôi bẩn thỉu như miếng giẻ lau, mặt còn đau vì năm, sáu vết bỏng bởi dầu rán. Rồi còi báo động vang lên, rồi mấy gã bảo vệ có kiểu mặt thị chùng tộc tới. Rồi anh đứng ở đây kêu gào “vừa mệt vừa đói!”.

“Em làm gì mà nổi nóng thế?”, giọng Muju có phần bức bối, nhưng phần lớn là do mệt mỏi.

“Tại sao lại không?”, tôi đã không còn chút lý trí nào, “Chính anh làm em phát điên”, tôi như con thuyền đã xuống nước.

“Em không thích nấu nướng, em dễ ném đồ đạc, la hét...”, Muju đã cao giọng hơn. “Nhưng không hiểu ai lại viết vào bức mail gần đây nói với anh rằng cô ta muốn làm mẹ, muốn có con”.

“Đúng thế, em vứt đồ, em kêu gào, em không biết nấu ăn, em muốn có con! – Nhưng anh không cần phải lo. Anh là ai cơ chứ? Là ông chủ muốn suốt đời được phụ nữ phục vụ sao? Anh không những muốn phụ nữ nấu cơm cho anh, lại còn muốn được bón tận miệng cơ. Anh là người đàn ông kỳ lạ nhất

mà em từng gặp!... Ăn uống thì xét nét, làm tình thì không chịu xuất tinh. Anh... anh...”, tôi đang ngần ngừ không biết có nên nói tiếp câu “Ngay cả ngón tay cũng có tật”, nhưng cuối cùng lại sửa thành “Có lúc anh rất thông minh, nhưng có lúc lại như thằng ngốc ấy!”.

Một nửa về trước của câu cuối là lời nói chân tình của tôi. Anh không phải là người cực kỳ thông minh, nhưng có một trí tuệ sâu sắc. Nhưng nửa về sau... cho tới giờ tôi vẫn chưa thấy giây phút anh giống thằng ngốc. Món quà hẹn hò lần đầu tiên – chiếc máy tăng độ ẩm – và lọ mật ong nặng trĩu thả từ nước cộng hòa Dominica về đều là những nét đáng yêu của anh. Chỉ có anh tự kể với tôi rằng, đôi khi anh trả tiền nhưng quên mang đồ về. Có lúc anh và ánh mắt khác thường của anh khiến vô số phụ nữ mới gặp lần đầu lầm tưởng rằng anh mê họ vì sét đánh. Một số trong đám đó sẽ lần lượt hẹn anh tới nhà họ ăn cơm, một số khác lại không muốn gặp anh, đề phòng bị anh theo đuổi.

Không biết tại sao khi tôi kết thúc đoạn diễn thuyết trên với hàng lô từ cảm than và giọng nghẹn ngào, đột nhiên phát hiện thấy nỗi bức dọc trong lòng đã vơi quá nửa. Thậm chí tôi còn hơi buồn cười. Sự thực là những khuyết điểm đó của anh không hề mất đi về đáng yêu, mà còn khiến anh rất khác người.

Nhưng nom Muju không hề muốn cười tí nào. Sắc mặt anh trở nên phờ phạc, không nói một câu, im lặng nghe tôi kể tội. Tôi bắt đầu thấy lo. Dù sao, tôi cũng làm cháy một cái nồi của anh, biến căn bếp anh thành một đồng hồ lớn, lại còn lôi cả khói khét lẹt và hai tên bảo vệ vào nhà.

Phải chăng tôi nói hơi quá đáng? Liệu anh có đang định chia tay không?

Suy nghĩ đó cứ lộn nhào trong đầu tôi, khiến tôi rất đau khổ, nước mắt rung rung.

Đột nhiên anh giơ tay ra, ôm chầm lấy tôi. Có thể nghĩ thấy hơi ấm trên cơ thể anh, nhẹ nhàng mà bát ngát. Không thể kháng cự nổi, số mệnh tôi đã định sẵn không thể chạy trốn khỏi mùi của anh, từ trường của anh. Cơ thể cứng nhắc của tôi thoát một cái được thả lỏng, lửa giận đã tắt ngúm. Chỉ còn lại nước mắt, những dòng lệ hối hả được giải phóng sau cơn căng thẳng.

“Xin lỗi”, anh nói nhỏ nhưng rõ ràng.

“Không sao, em chỉ là một phụ nữ được nuông chiều, cũng không hề nữ tính”, tôi nói, lòng tự thừa nhận đúng là mình được “chiều quá hóa hư”. Còn chuyện “không có nữ tính” chỉ là nói đùa, vì anh từng tuyên bố nhà bếp khiến người phụ nữ càng đậm chất nữ tính hơn.

“Em thật là!”, anh lắc đầu, dí ngón tay lên trán tôi.

Chúng tôi nhìn nhau không nói, như thể lại một lần nữa nhìn thấy mình trong gương. Tấm gương như được rửa sạch bằng nước. Chúng tôi nhìn thấy một quyết tâm. Nếu buồn rầu, phải lập tức xóa tan nỗi buồn đó. Vì chúng tôi ở bên nhau, vì chúng tôi khao khát ở bên nhau.

Ánh mắt chúng tôi dịch chuyển rất nhanh, rơi xuống cái lọ kem bị tôi ném vào bồn cầu. Tôi thở dài một tiếng, ngồi xuống, nhăn trán, kẹp cái lọ kem ra, vứt vào chậu xả nước.

“Em làm gì thế?”, Muju kinh ngạc hỏi.

“Anh có biết không? Cái lọ này làm em tốn mất 150 đô la đấy”, tôi nhăn nhó, “Vứt đi chẳng phải quá tiếc hay không?”.

“Trời ạ!”, Muju nói, “Anh quá phục em đấy!”.

Tôi giả vờ không nghe thấy vẻ châm biếm trong giọng anh.

Anh vừa đi vào phòng, vừa nói: “Có lẽ chúng ta ở nhà vậy. Gọi một ít đồ ăn từ tiệm China Fun. Chẳng phải em đã xào rau và nấu cơm rồi sao?”.

Đúng là một sách lược vẹn toàn vừa giữ thể diện cho tôi vừa không bị đối.

Ăn xong, tôi tự nguyện ra bếp bận rộn bốn mươi phút, dọn sạch mọi thứ. Lại còn đun thêm nước sôi, làm hai ly trà. Vì đã sẵn có bản tính muốn lấy lòng đàn ông, thực ra phụ nữ rất dễ bị huấn luyện, chỉ cần bạn thực lòng yêu thương người đàn ông này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Ngón tay bị cụt Em là của anh, người đàn bà với đôi môi ngọt ngào, em thuộc về anh

- Pablo Neruda -

Dùng vô ngôn để cứu người, dùng vô vi để tồn tại. Đó chính là đạo.

- Lão Tử -

Cùng nằm trong bồn tắm, nước xối lộp độp lên người. Anh dùng một tấm bọt biển mềm mại, chậm rãi kỳ mạnh lên lưng tôi.

Mãi lâu sau, anh mới cất tiếng. "Có thật em muốn sinh con không?". Tôi gật đầu.

Anh thừa nhận suốt nửa có con với cô bạn gái cũ, nhưng cuối cùng anh không cho rằng cô ta phù hợp với vai trò người mẹ. Tôi im lặng rất lâu, rồi nói cho anh biết chính bản thân tôi cũng không thể lý giải nổi nguyện vọng muốn sinh con rất đột ngột nhưng mãnh liệt này.

"Chẳng có gì lạ cả", anh nói, rồi đưa cho tôi tấm bọt biển, xoay người lại. Tôi bắt đầu kỳ lưng cho anh. "Tới một độ tuổi nhất định, những học môn nữ sẽ tự nhiên kích thích đức tính của người mẹ".

Chúng tôi không nói nữa. Cứ nằm ngâm mãi trong bồn tắm như vậy, để nước xối vào cơ thể.

Mớ tóc lay động trong nước như đám cỏ nước màu đen. Dưới ánh sáng đèn, nước tỏa lên sự dịu dàng đầy sắc cầu vồng và sáng bóng, trơn chuội khiến người ta mê mẩn. Trong cái vòng xoáy đầy ấp hương thơm nhục thể đỏ, dục vọng lại được thể dâng cao.

Lúc đầu, ngón chân anh còn giữ ý, nhưng sau cứ vô tư đung vào giữa hai đùi tôi. Cái khoảng đất trơn mượt, mềm mại đó, như con sứa nằm nghỉ ngơi trong eo vịnh.

Tôi đắm đuối nhìn anh, lặng lẽ cho phép anh nghịch ngợm trên người tôi. Giây phút này, toàn bộ cơ thể tôi, kể cả từ sợi tóc, từ ngón chân đều thuộc về anh.

Anh xoay người lại, cận kề. Bị ánh mắt soi mói nửa như thú dữ, nửa như thánh nhân của anh bao phủ, cuối cùng tôi không nhịn nổi nữa, bật lên tiếng rên rỉ.

Anh ấn một ngón tay vào trong. Đợi đến lúc tôi nhận ra rằng anh đã dùng tay trái với ngón út bị cắt, máu nóng trong người tôi đã dâng trào như nham thạch phun ra từ núi lửa. Chắc chắn mặt tôi đỏ kinh khủng, hệt như bị sốt hoặc bị bệnh gì. Chứng bệnh đó chính là tình dục. Một thứ tình dục vẫn tiếp tục sinh tồn một cách thần bí mặc cho số phận chửi rủa.

Khoái cảm trong cơ thể, tích tụ trong não, như những hạt bột cứ dồn đọng lại ngày càng nhiều. Cuối cùng qua cơn cao trào tình dục bộc phát bởi bộ não, nó như ào lên cuộn sóng cả một Thái Bình Dương.

"Nếu anh bỏ em, em sẽ rất hận anh", tôi thở hắt ra, phát ra thứ âm thanh như mê sảng, "Vì em đã không thể rời xa anh được nữa".

Đêm đó, tôi chấp chôn tình giấc dưới ánh trăng.

Cuối cùng, anh cũng kể cho tôi nghe câu chuyện về ngón tay bị cắt. Không phải là do một cô gái yêu anh tới phát điên cắn mất, cũng không phải do người chồng chém cắt vì ghen tuông với kẻ tình địch. Không phải do tai nạn xe hơi, không phải do chơi môn thể thao nào nguy hiểm, cũng không phải do gặp sói trong rừng sâu. Những thứ này từng xuất hiện hỗn loạn trong đầu tôi bởi tôi đoán mò, nhưng sau khi nghe anh kể đã biến thành mây khói, tan sạch.

Ngón tay bị cắt do chính anh chặt.

"Đó là chuyện từ hơn hai mươi năm trước", anh nói.

"Hồi đó anh còn rất trẻ, tính nết bông bột, có phần giống em bây giờ", anh ôm lấy tôi, hôn một cái lên tóc tôi, "Anh từng làm chủ tịch Hội sinh viên tại một trường đại học tư thục tốt nhất ở Nhật Bản. Nhưng sau đó do thích uống rượu và đánh nhau nên bị cách chức, rồi anh trở thành một thằng lang thang đầu đường xó chợ... Đó là một câu chuyện rất dài. Một hôm, anh gặp được một ông già tác động tới cuộc đời anh. Anh đã bị rung động bởi những quan niệm nhân sinh của ông và quyết tâm tôn ông làm sư phụ, cùng ông ngao du tới những miền sông núi, nước non đẹp nhất trên thế giới". Ngừng một lát, anh tiếp, "Nhưng ông nhất định không chịu. Vì thế, anh chặt đứt ngón tay út của anh để tỏ lòng quyết tâm. Suốt đời anh sẽ không quên được ánh mắt của ông ấy, đầy vẻ thương hại và tiếc nuối. Ông nói tất cả mọi thứ anh làm đều chỉ xuất phát từ lòng tự trọng và cố chấp mãnh liệt, hoàn toàn mâu thuẫn với quan niệm của ông ấy. Đợi đến một ngày anh tỉnh ngộ mới nên đi tìm ông ấy. Rồi ông ấy quay người bỏ đi".

Tôi bị cuốn hút mãnh liệt vào câu chuyện này. Chả trách trên người Muju mang phong cách độc đáo có một không hai và không tài nào miêu tả nổi. Điều này được quyết định bởi cuộc sống trước đây của anh. Anh giống hệt một câu đố. Vừa khiến bạn cảm thấy ám áp và tin cậy, nhưng cũng khiến bạn cảm thấy xa cách. Và hầu như bạn vĩnh viễn không tài nào vượt qua nổi khoảng cách đó, dù cho đó chỉ là một khoảng cách rất nhỏ. Chẳng hạn anh ấy nằm bên bạn, có thể chạm vào được, nhưng có lúc anh ấy như thể không ở đó và trôi dạt tới tít tắp một cực nào đó trên trái đất.

"Sau đó thì sao?", tôi hỏi.

"Một năm sau, anh lĩnh hội được lời của ông già, liền đi tìm ông ấy. Vừa nhìn thấy anh, ông ấy chỉ gật đầu và nói đúng một câu: Con đến rồi à. Rồi anh và ông ấy - người thầy của anh - đã đi khắp những ngọn núi và dòng sông đẹp nhất của Nhật. Mãi cho đến khi ông quyết định sống một mình, đóng cửa không giao tiếp".

Anh ngừng một lát, "Rồi anh có một cô bạn gái người Mỹ, và cùng cô ấy tới New York".

"Anh đã học được những gì từ ông ấy?"

"Nói một cách đơn giản là những kiến thức liên quan tới cuộc đời và tình cảm... Trên thực tế thì có lẽ kể ra, em sẽ thấy rất kỳ quái. Năm đó, anh chỉ im lặng ngồi bên ông ấy, dưới gốc cây hay bên bờ sông cũng vậy. Ông ấy không nói gì, anh cũng không nói. Ông ấy không cử động, anh cũng không cử động. Anh đã quen thuộc và cũng rất thích cái trạng thái tĩnh lặng đó. Trạng thái đó sâu đến không ngờ, không tài nào miêu tả được. Nó vượt xa cả sự lý giải của anh, nhưng có lẽ giờ đây anh đã hiểu ra".

"Nó là cái gì?"

"Trong sự tĩnh lặng và hư vô, thực tế có thể cảm nhận được sự tồn tại của từng hạt nhỏ cứng rắn và vĩnh hằng. Cũng giống như hạt táo vậy. Đó là chân tướng của sự thật, một sự thật về thể giới và loài người".

"Sự thật đó là gì?"

"... Có tức là không, không tức là có. Tĩnh lặng quan sát vạn vật sẽ hiểu ra được điều đó".

"Hơn 2000 năm trước, Lão Tử cũng từng nói vậy".

"... Mọi lời nói đều nhọt nhọt", anh vụt trở nên trầm lắng. Nhìn nghiêng nghiêng, gương mặt anh tỏa ra một thứ ánh sáng dịu dàng, y hệt một thằng nhóc mười mấy tuổi. Nét nũng nịu trẻ thơ còn đọng bên khóe miệng.

"Anh còn liên lạc với thầy anh không?"

"Ông ấy đã qua đời rồi"

"Xin lỗi anh", tôi hít sâu, nhìn anh.

"Không sao... Cuộc đời như giấc mơ, sinh tử luôn liền nhau. Thực ra, chết cũng không có gì đáng sợ cả... Chỉ sợ nhất là rất nhiều người đã không sống tử tế khi còn sống".

"Trung Quốc cũng có thành ngữ tương tự như vậy".

Anh cười, hôn lên môi tôi, giục, "Thôi, ngủ đi".

Một ánh lửa màu xanh lóe lên trong không gian, rồi tan biến. Chỉ còn lại ánh trắng bàng bạc và tôi nửa tỉnh nửa mê.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cú Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Chà, đó là tình yêu Tình yêu là cũ, tình yêu là mới, tình yêu là tất cả. Tình yêu chính là em.

- The Beatles, "Tại vì" -

Không bận vì công việc cũng bận vì yêu. Ngoài ra tôi không bận vì chuyện gì khác.

- Coco Chanel -

Xe cộ cứ lao vun vút trên đường. Đình mái nhà lấp lánh trong màn không khí loãng. Tôi đứng đĩnh rảo bước khắp ngõ ngách đường phố Mahattan, khắp người đầy những cảm nhận chưa từng có về Muju. Không suy nghĩ, không cô độc, cuộc sống phù kín lên tôi như màn nước. Có lúc cần ra sức bơi lội, có lúc lại dập dờn nổi trên mặt nước thuận cho theo dòng, cứ lãng đãng như thế, như một vật trôi về phía trước không định hướng.

Sau sự kiện cái bếp, tôi và Muju xích lại gần nhau hơn.

Anh đưa tôi đi xem một trận đấu New York Yankee tại sân vận động Yankee. Chúng tôi ăn hot dog, uống coca, mặc dù cả hai đều không mê hai món này lắm. Nhưng nghe nói đó là món rất quen thuộc của một fan ở New York.

Muju vừa xem vừa giải thích cho tôi về quy tắc của trò chơi. Đây là trận bóng chày đầu tiên tôi được xem trong đời. Và lại, tôi cũng không phải là một người hâm mộ thể thao cho lắm. Ở Trung Quốc, tôi phần lớn xem đánh bóng bàn và nhảy cầu. Đài truyền hình luôn phát hai loại hình này. Dân Trung Quốc có nhắm mắt cũng có thể giật được giải quán quân của hai môn thể thao đó.

Trong mắt người dân Trung Quốc, bóng chày như thể miếng vải quần chân của phụ nữ bó chân trước đây. Có lúc quần quá lâu, người đã có mùi thum thum.

Nhưng nhìn đám đàn ông vạm vỡ với những chiếc móng bó căng trong đám quần trắng chật cứng, kiên nhẫn và chân thành trước một quả bóng nho nhỏ, không khỏi khiến người ta phải sửng sốt.

Hồi còn ở trong nước, tôi đã từng nghe được một chuyện tiếu lâm. Con gái hai mươi tuổi như quả bóng đá, mọi người đều tranh cướp nhau. Phụ nữ ba mươi tuổi như quả bóng bàn, anh đẩy đi, tôi đẩy về. Phụ nữ năm mươi tuổi như quả bóng gôn, đá đi được càng xa càng tốt. Khi kể chuyện vui này cho Muju, anh vẫn quen thói lấy ngón tay dỉ vào trán tôi, hỏi, "Thế phụ nữ bốn mươi thì sao?".

"Em quên rồi", tôi thú thật. Tôi từng là một người thích kể chuyện hài nhưng luôn kể không hay, cuối cùng chỉ còn lại một mình tôi cười.

"Nhưng nếu đổi lại là đàn ông, có nên nói là đàn ông có tiền có tình giống như quả bóng đá mọi người đều tranh giành, đàn ông không tiền nhưng có tình giống như quả bóng bàn bị đẩy qua đưa lại, và đàn ông không tình cũng không tiền thì giống quả bóng chơi gôn không nhỉ?".

Tôi nhìn anh, hỏi. Lúc này, anh mới bật cười. "Em thật là vô duyên", anh lắc đầu.

Rồi anh lại an ủi tôi khi tôi mất ví tiền, giúp tôi làm việc với ngân hàng, ngừng giao dịch với những thẻ tín dụng, thẻ rút tiền cũ, đăng ký xin làm thẻ mới. Nhưng khi hóa đơn kết toán trong tháng từ ngân hàng gửi tới mới gặp rắc rối. Do tôi báo chậm một ngày, thẻ tín dụng đã bị người ta mạo nhận dùng mất mấy nghìn đô la.

Hãy xem tên trộm đó tiêu tiền của tôi ra sao: tiệm DKNY, 500USD, tiệm Furla, 150USD, tiệm Emporio Armani, 1.500USD. Tôi tức điên cả lên. Cách chung cư tôi chừng năm mươi mét là phố West Broadway. Ba căn tiệm này đều ở đó, nằm liền kề nhau. Ất hẳn "con mụ đó" đã tham lam, mua nhanh như chớp. Đặc biệt tiệm DKNY có bán một cái áo khoác da màu đen trị giá 2.000USD, tôi cứ đắn đo suốt một tuần mà không dám mua. Thế mà nhaoáng một cái, tên trộm này còn tiêu tiền của tôi kinh hơn rất nhiều.

Nhưng Muju nói cho tôi biết, số tiền trên có thể đòi lại được sau khi nói rõ mọi chuyện. Thế là gọi điện thoại, nhận được mấy tờ đơn xin giải trình sự việc. Tôi vốn rất đau đầu về chuyện thủ tục, Muju lại phải giúp tôi. Nhưng do thói hay quên, anh lại quên không kịp thời gửi đơn. Thế là chừng bao lâu, tôi lại nhận được một bộ đơn khác do ngân hàng gửi đến.

Không chỉ có vậy. Khi tôi bị đau đầu tới phát điên, chỉ muốn đập đầu vào bồn cầu, anh đã giúp tôi xoa bóp và pha một ly trà gừng nóng.

Khi tôi say mềm trong quán bar ở khách sạn Hudson, cãi nhau với một dân gay ăn bận lòe loẹt tay xăm trổ, ném cốc rượu vào nhau, cũng được Muju lôi tôi ra khỏi đồng phân thổi hoắc đó. Anh không trách móc tôi, chỉ sửa cho tôi mấy chỗ phát âm sai khi chửi nhau.

Tôi quyết tâm cai rượu, cai thuốc, cai thuốc ngủ.

Mọi dũng khí và niềm tin đều có được bởi Muju. Mặc dù đứng từ một góc độ khác, có thể anh đã trở thành một con nghiện mới to lớn và hùng vĩ của tôi. Có thể phải tiêu tốn mất cả đời, thậm chí cả tương lai, tôi mới có thể cai được nó.

Muju bắt đầu dạy tôi cách ngồi thiền suy nghĩ theo kiểu đạo gia Trung Quốc và thái cực quyền.

Nghe có vẻ hơi buồn cười. Một cô gái Trung Quốc trẻ trung, nóng nảy, ưa tìm tòi, luôn mê đắm với những phù hiệu văn hóa về the Beatles, the Sex Pistols, Marilyn Monroe, Allen Ginsberg, Charles Bukowski, chủ nghĩa tồn tại, nhưng sau chạy tới New York - thành phố tàn khốc nhất của văn hóa tư bản chủ nghĩa nhất thế giới - lại tìm thấy tình yêu, hy vọng và ánh sáng để giải thoát và bắt đầu học những kỹ năng rèn luyện cơ bản của Trung Quốc 2000 năm trước từ một người đàn ông Nhật Bản. Để cho những suy nghĩ phiêu lãng quay trở về, dón vào huyết mạch, ủa vào linh hồn trống trải cho loài chim đêm không nơi nương tựa.

Tôi có mang một cuốn "Đạo đức kinh" của Lão Tử từ Trung Quốc sang. Và ở Barnes & Noble, tôi lại tìm được một bản dịch này bằng tiếng Anh. Nghe Muju nói bản tiếng Anh được dịch rất hay và dễ hiểu, thậm chí còn dễ hiểu hơn cả bản tiếng Trung. Tôi còn mê mẩn cả một tuyến tập truyện Thiền được lưu truyền từ mấy trăm năm, được viết bằng tiếng Anh, có tên Zen Flash, Zen Bone. Hồi ở đại học, khi nghe thầy giáo giảng về truyền thống Nho, Đạo, Dịch của Trung Quốc từ nghìn năm trước, tôi không mấy chú tâm tới việc nghiên cứu những bảo bối mà tổ tiên lưu truyền lại. Thời đó, tôi chỉ chơi với mấy ban nhạc Rock gần trường. Ngọn lửa của phần nộ và dục vọng thanh xuân hầu như chỉ có thể được biểu hiện bằng Rock của phương Tây, "thi ca mê sảng" vượt qua cả một thế hệ và thấu tình dục dai dẳng, trợn lẫn mồ hôi với những tiếng hét gào.

Nhưng giờ đây, tôi đã hai mươi chín tuổi, lại sống ở New York. Bởi vậy một số như đã dần thay đổi. Còn nhớ một buổi sáng tôi còn đang đắm mình trong một giấc mơ trên cái giường rộng rãi trong chung cư Soho của tôi, bên tai như nghe thấy tiếng vó ngựa cồm cộp trên con đường ven hồ rải đá xanh. Tôi như biến thành một thiếu nữ dịu dàng e lệ đời Đường, rảnh rỗi ngồi trên chiếc giường bằng tơ mềm mại đợi chờ du khách trở về. Nét dịu dàng và hoài niệm trong khoảnh khắc đó sinh động biết bao, Trung Quốc biết bao, khiến tôi sau khi tỉnh giấc mãi không quên được. Nó như một lời hò đầy bí ẩn. Cách tận một bờ Thái Bình Dương, hai chữ "Trung Quốc" chưa bao giờ rõ ràng đến như thế chạm tới được, khiến người ta cứ lao tới.

Thế là tôi ở New York lại bắt đầu đọc thơ Đường, thơ Tống vốn đã quên sạch từ sau khi tốt nghiệp đại học.

Ngồi về Trung Đông đang không ngừng ném bom, máu rơi và người chết. Nhìn bầu trời New York vẫn còn mấy nghìn oan hồn người chết bởi vụ 9.11. Thế giới vẫn còn đang day dứt giằng dai giữa chiến tranh và hòa bình... Giờ đây, tôi chỉ muốn hít thở, nghỉ ngơi, đem mình giao cho mạch dẫn màu xanh khiến hoa xòe cánh, giao cho ánh trắng, cho ánh tịnh dương, cho lời nguyên thần bí, cho trí tuệ Trung Quốc ngàn năm, và cho Muju - người âu yếm tôi, ôm tôi và yêu tôi hết lượt này tới lượt khác.

Một hôm, Muju đưa tôi tới nhà thờ Riverside gần khu Harlem.

Đạo này, cứ mỗi sáng chủ nhật, anh đều tới nhà thờ lớn ở phía Bắc Manhattan, nơi anh có nghĩa vụ giảng dạy "thuyết suy ngẫm" như một liệu pháp chữa trị cho mười mấy cô gái da đen từng bị ngược đãi tình dục hồi nhỏ bởi anh trai hoặc cha chúng.

Tôi lặng lẽ ngồi ở hàng ghế cuối, tận mắt chứng kiến Muju với nụ cười ấm áp mà tôi hằng quen thuộc. Giọng nói của anh rất dịu dàng, chốc chốc lại pha một câu hài, chọc bằng được đám cô gái ăn bận giản dị, ánh mắt vẫn phủ đầy bóng tối u ám kia phải bật cười.

Sau khi giải thích rõ những điểm cơ bản của thuyết "mỉm cười suy ngẫm", Muju kêu mọi người cùng đứng lên. "Đầu tiên phải thả lỏng người", anh nói, "Như thế này, nhìn tôi đây..." Anh thả lỏng chân tay, đóng cửa khắp người, vron vai, gót chân không ngừng dậm đất, rồi lại thả lỏng cái cằm, thè đầu lưỡi ra.

Tôi không nhịn nổi, cứ muốn phá lên cười. Anh vốn có thân hình cao lớn, giờ giống hệt một con gấu ngọc nghê đứng thè lưỡi.

"Chính là như vậy", anh nói, "Phải thả lỏng hết cỡ để vứt bỏ những gánh nặng và trói buộc trong ý thức và trên cơ thể. Thậm chí dù trông hơi ngốc nghếch nhưng cũng không sao..."

Mấy cô gái nháy mắt bật cười. "Người thông minh cần giả bộ ngốc nghếch đúng lúc và luôn ngốc những lúc cần phải thông minh...". Muju mỉm cười, "Nào mọi người làm theo tôi nào".

Trong hai tiếng đồng hồ tiếp đó, mọi người ngồi trên sàn, bốn bề lặng phắc. Thỉnh thoảng những đường cong của những pho tượng tuyệt đẹp trên cao lại đem những lời nói rõ ràng, mềm mại của Muju vọng về. "Bây giờ, mọi người đều tìm được trái tim của mình, hãy mỉm cười với nó... Đem nó về nhà, thư giãn, thoải mái..."

Thời gian cứ tuôn chảy lúc nào không hay. Tôi và các cô gái đó cùng học được một điều: mỉm cười. Không chỉ là nụ cười trên mặt, mà quan trọng hơn là từ sâu thẳm trong tim, từ mọi tế bào tỏa ra từ phổi, gan, dạ dày, thận, tử cung... Một nụ cười từ bi, khoan dung, tự tin và tĩnh lặng.

Kết thúc suy nghĩ, chậm rãi mở mắt, màu sắc và hình dạng của mọi vật trước mắt dường như cũng trở nên sinh động và rõ ràng hơn.

Tôi ưỡn lưng, ngắm nghía những bức tranh sơn dầu trang trí bốn xung quanh và những ô cửa sổ ghép từ những tấm kính màu.

Thực là một nhà thờ tuyệt đẹp. Khi tiếng tụng tới tiếng thánh ca vang lên cùng tiếng đàn organ, vài rung động tinh tế ẩn chứa sức mạnh thần bí như rơi xuống từ đỉnh nhà thờ, đọng lên trên người, trên mặt đất. Bụi bặm cũng rung động và nhảy múa trong ánh nắng...

Tôi nắm lấy tay Muju, chậm rãi ra khỏi nhà thờ.

"Đi đâu đây?", tôi hỏi.

"Em muốn đi đâu?", anh hỏi lại.

"Không biết. Em đến New York chưa đầy nửa năm. Anh đã ở đây hai mươi năm rồi... Có nơi nào có thể giới thiệu được không?"

Anh nghĩ một lúc, "Tôi Barneys đi. Dù sao cũng trên đường về nhà, tiện tôi đó luôn. Ở đó, em có thể hiểu được những gì thịnh hành nhất".

"Hay quá!", tôi cười sung sướng. Từ nhà thờ đầy tính thần thánh tới Barneys đời thường và thời thượng, đúng là một ngày chủ nhật nhiều màu sắc. Anh là người đàn ông không hề ngăn chuyện shopping nhất mà tôi từng gặp. Quần áo anh mặc đều là dạng mà tôi yêu thích, sang trọng, thiết kế điên rồ, hơi đáng yêu, đều là tip mà 90% đàn ông Mỹ sẽ không mua. Chẳng hạn nhưu cũng gần ấy tiền, 90% đàn ông Mỹ sẽ lựa chọn hàng hiệu của Gucci, Armani, chứ không thể chọn đồ của "Yohji Yamamoto". Nhưng Muju luôn chọn về sau.

Mở phanh chiếc áo veston đen đắt tiền của anh sẽ thấy ngay hình thù một cô gái khóa thân lấp lánh màu sắc chính giữa ngực. Nhưng nếu khép áo lại, nhìn từ bên ngoài không hề phát hiện thấy. Chiếc giày thể thao của anh nhìn bề ngoài rất đơn giản, nhưng anh gio chân lên, dưới đế giày có ngay hình một đóa hướng dương lớn rực rỡ. Nguyên tắc ăn mặc của anh là: mua quần áo chất lượng tốt, đắt tiền, nhưng mặc lên phải nom bình thường, giản dị.

Có lẽ quan niệm thẩm mỹ truyền thống của người Nhật đã ăn sâu vào máu thịt anh. Những chùa chiền mà họ yêu thích nhất luôn có mái lợp rạ và những hàng rào bằng thân trúc. Vì nhìn chúng nom dễ bị đổ rụi bởi gió, mưa và tuyết bất kỳ lúc nào, nhưng cũng vì thế càng trở nên quý giá hơn. Phòng trà mà họ gọi cũng chỉ là một gian phòng nhỏ hẹp, gọn gàng, trên nền đất trải chiếu cói, trên tường treo tranh chữ. Trên chiếu bày một số đồ dùng uống trà đủ hình dáng quái lạ, màu sắc thô.

Nguyên tắc ăn mặc của tôi lại là: màu đen, màu đỏ, tơ lụa, chạt một tí, chạt, chạt hơn nữa.

Tôi chưa bao giờ mặc quần áo bó. Đối với tôi, chúng quá mạnh mẽ, quá tùy tiện, quá lười biếng. Thậm chí ngay cả thời thanh xuân chơi cái thứ nhạc Rock đầy phần nộ kia, tôi cũng luôn mặc một chiếc váy lụa đen bó sát. Tôi thích nhìn người tình Rock của tôi phải ném ánh mắt lên bộ đồ đen của tôi. Thứ lụa lấp lóa thứ ánh sáng u uẩn, lạnh tanh như da loài rắn, và cũng khẽ bay bổng theo từng cử động bước chân. Từ cổ nhiều nút kín mít trở xuống, nó mềm mại, chuyển động và luôn biến đổi dù rất nhỏ. Nó đã tồn tại hàng nghìn năm rồi, nhưng vẻ đẹp đó đã vượt qua cả thời gian, không gì có thể xâm phạm nổi.

Tôi thích nhất không phải là cái đẹp về thị giác của lụa, mà cái đẹp về thính giác. Khi nó bị xé bởi một đôi bàn tay mạnh mẽ và nóng bỏng, sẽ nghe thấy một tiếng "soạt" yếu ớt, tinh tế, vò xoắn tìm gan, không tài nào mô tả nổi. Tiếng lụa bị xé đem lại cho bạn niềm hoan hỉ dịu dàng và dục vọng bạo liệt. Nó độc nhất vô nhị trên đời này, không gì có thể so sánh nổi.

Tủ quần áo của tôi luôn có ba mươi bộ áo dài Thượng Hải, váy, áo cánh bằng tơ. Tất cả đều bó sát, yếu đuối và đẹp tuyệt. Mỗi lần xé hỏng một chiếc, lại phải vội đi may thêm một chiếc. Luôn là ba mươi bộ.

Đi quanh Barneys một vòng, tôi làm một việc không thể ngờ tới: mua một chiếc áo khoác vải bò hiệu Marc Jacobs. Vải bò màu xanh, kết hợp cùng hàng cúc vàng chói, trên vai còn đính cầu vai và cúc, chèn eo, sát người, y hệt thời trang của phụ nữ thời thượng London thập niên bảy mươi. Rất phục cổ, đó chính là bộ đồ Muju vừa nhìn thấy đã giúp tôi lấy từ trên giá xuống.

Tôi mặc thử, chà, y hệt một cô lính, nhưng vẻ mới mẻ và mạnh mẽ của nó cũng khiến tôi rung động. Nó khiến gương mặt tôi vừa già dặn vừa ngây thơ, khác hẳn với hình tượng đen tuyền trước đây. Thế nên tôi mua luôn.

Muju mua một đôi giày thể thao mới hiệu Puma, dưới đế giày có nhiều bánh xe trượt nhỏ hình tròn. Khi đi trên đường nhẹ như bay, như lướt trên mặt trắng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cú Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Sự u buồn của cô ấy Tôi có mười chín chàng trai, tôi vẫn cần thêm một người.

Tôi có mười chín người đàn ông, tôi vẫn cần thêm một người.

Nếu cho tôi thêm một người đàn ông, tôi sẽ để mười chín người này ra đi.

- Bessi Smith -

Mặt vẫn còn đắp mặt nạ ướt và trơn chuội, tôi lơ mơ ngủ trên chiếc giường nhỏ mềm mại của tiệm Eli Day Spa. Trong loa vang lên thứ âm nhạc rì rả như ru ngủ. Đèn đã được Natasha tiện tay tắt luôn lúc đóng cửa. Ngay phút đó, tôi nằm kê vai với thể giới bên ngoài, êm ả vô sự.

Natasha đến từ Liên Xô cũ. Năm mươi bảy tuổi cô đã có một đứa con gái - năm nay đã hai mươi tư. Nhưng Natasha vẫn còn hấp dẫn, khi đi dự khiêu vũ với con gái còn bị bạn của con tưởng nhầm là chị gái bạn, cứ theo đuổi mãi. Cô thích vừa làm massage mặt cho tôi vừa kể chuyện. Câu chuyện trên chính do cô tự kể. Từ khi phát hiện tôi từ Trung Quốc tới, cũng có thói quen xấu hút thuốc lá như cô, thái độ của cô đối với tôi trở nên ấm áp hẳn.

"Cung à", cô gọi tôi bằng giọng rất kiêu hãnh, "Coi như cung tìm đúng đối tượng rồi nhé. Ba tháng sau, đảm bảo cung sẽ thấy kỳ tích trên mặt mình cho mà coi".

Trước đây, tôi còn ngờ vực về những tiệm thẩm mỹ do người phương Tây mở, luôn cảm thấy tay những người thợ thẩm mỹ phương Tây hẳn sẽ thô nặng, trong khi làn da của người phương Đông lại nhạy cảm và tinh tế. Mãi cho đến sau khi xảy ra nhiều chuyện không hay ở một tiệm thẩm mỹ do người Hồng Kông mở trong khu phố Tàu, và được một khách hàng nữ của Jimmy Wong giới thiệu, tôi mới tìm được tiệm Spa này ở Mahattan.

Câu hỏi đầu tiên khi tôi gặp Natasha là: "Cô có massage được làn da châu Á của tôi không?".

Cô cười phá lên, cười ngặt nghẽo, "Cung ơi, không phải lo gì đâu, phạm là da người, tôi đều có cách chăm sóc hết".

Tôi để lại ấn tượng "đáng yêu", "ngọt ngào" cho Natasha. Nhưng từ những ngôn từ, hành vi của cô, trong mắt tôi, ngoài việc là một thợ massage giàu kinh nghiệm, cô có lúc còn giống hệt một Madam lão luyện. Cô hay cười ha hả, giọng khàn khàn, và những ngón tay thăm mùi thuốc lá khiến tôi nhớ lại cô bạn M thuở trước.

Từ khi rời Thượng Hải, tôi không còn liên hệ với cô ấy nữa. Nhưng từ bao tin đồn không ngớt từ đại lục chuyển tới, tôi được biết cô ấy đang kinh doanh nhập khẩu xe hơi đắt tiền. Thậm chí còn nghe nói cô đã đính hôn với một gã người Pháp ít hơn cô mười tuổi. Hi Nhĩ đã tận mắt được chứng kiến M tay trong tay với bạn trai người Pháp vào tiệm của cô ăn tối. Trên tay cô lộ chiếc nhẫn đính hôn kim cương ba cara.

Một lần qua điện thoại, Hi Nhĩ nói với tôi là gã Pháp đó nom rất ngượng ngập, có phần giống D - một gã từng mê M như điên đại mấy năm trước. Anh bạn trai người Pháp này thường giúp cô đi lấy những bộ đầm dạ hội hiệu Valentino hoặc Christian Dior từ các tiệm giặt khô.

Tuy không liên lạc với M nữa, nhưng tôi vẫn không kìm nổi niềm hứng thú về bất cứ thông tin gì liên quan tới cô. Đó là một người bạn thân từng khơi gợi nhiều linh cảm cho tôi khi sáng tác cuốn Búp bê Thượng Hải. Từ một gái điếm tới một quý bà, một mệnh phụ giàu có danh tiếng trong xã hội Thượng Hải, được hưởng một khoản di chúc kék sù, M giống hệt một con cự giải với sức mạnh âm tính vừa u buồn vừa đáng sợ. Hình ảnh của cô đã chiếm giữ một khoảng không gian kì ức to lớn trong đầu tôi.

Hơn nửa tiếng sau, một mùi khói nhẹ xộc vào mũi tôi, Natasha đi vào phòng êm ru như một chú mèo. Chiếc đèn đối diện trước mặt tôi được bật lên. Có thể cảm thấy ngón tay mềm mại của cô ấy lướt trên mặt tôi để thử độ hút của chiếc mặt nạ dưỡng da.

"Cảm thấy thế nào?", cô thân mật hỏi, và bắt đầu bóc chiếc mặt nạ ra khỏi mặt tôi.

"Cảm giác rất tích cực", tôi đáp khẽ. Cô thợ thẩm mỹ của tôi chủ trương mỗi lần tới đây nằm massage, tôi đều phải bồi dưỡng một dạng tình cảm tích cực nào đó. Điều này sẽ giúp cho làn da tích cực hấp thụ mọi dưỡng chất. Thực ra bên khốe miệng tôi có một nốt trũng cá mồi đang khiến tôi rất bức bối. Natasha chủ trương không động chạm vào nó. "Tốt nhất là cung nên đến đây đúng thời kỳ rụng trứng, tức là thời kỳ giữa hai lần để tháng", cô dặn, "Như vậy mọi độc hại của cơ thể có thể thoát ra được ở lần đến tháng sắp tới".

Tôi thích ý kiến này và cô hứng thú với mọi cách bài trừ chất độc, dù đã có không ít căn bã do giới trẻ gây ra. Một trong ưu điểm của việc bài trừ chất độc chính là giúp bạn lần sau có lý do bỏ thêm độc vào một ít.

Trước khi ra về, tôi và Natasha hẹn giờ tuần sau làm wax.

Tôi, đương nhiên còn có cả Hi Nhĩ nữa, đều là những phần tử mê làm wax khủng khiếp. Chúng tôi đều quan tâm ghé gớm, tới mức không thể khống chế nổi tới số lông thừa trên người. Hầu như cứ cách mười ngày, tôi lại đến tiệm Spa để tỉa tót một lần, bắt cháp mưa gió. Hi Nhĩ còn chăm hơn, cứ năm ngày một lần, nhưng cô ấy không đến tiệm, mà tự làm lấy. Cô ấy chưa bao giờ phô bày cơ thể trước mặt bất kỳ ai, kể cả lúc làm tình với đàn ông, cô cũng luôn làm trong bóng tối. Không có ánh đèn, cũng không có ánh nắng.

Hi Nhĩ vừa mê mẩn vừa khiếp sợ về cơ thể của chính mình. Cô nhất thiết phải chăm sóc tốt cơ thể mình, nỗ lực hơn người thường gấp nhiều lần. Cảm giác an toàn yếu ớt của tôi được bắt nguồn từ đó. Cảm giác tội ác nguyên sơ của cô cũng bắt nguồn từ đó.

Cơ thể cô chính là một tấm gương, phản chiếu tình cảm của cô đối với thế giới và đối với chính cô.

Sự trong sáng của cô, khát vọng của cô, nỗi khiếp sợ của cô, những giằng xé không sợ hãi của cô đối với cơ thể và vô số những thứ chưa xác định của thế giới xung quanh khiến Hi Nhĩ trở thành một người còn đàn bà hơn cả đám đàn bà. Cũng chính bởi vậy, tôi đam yêu cô hơn.

Đúng vậy. Thứ tình cảm này đã vượt xa cả sự lý giải của chúng tôi. Không phải vừa bắt đầu đã như vậy. Chỉ từ khi cô làm phẫu thuật thay đổi giới tính và trở thành nhân vật công chúng nhất loạt nhận phải những lời bình phẩm, nhục mạ hoặc sùng bái của cả nước, tôi mới đột nhiên nhận ra được thứ tình cảm này.

Từ M nghĩ tới Hi Nhĩ, tôi chợt nhớ Thượng Hải đang nằm ở mặt kia của trái đất tới quay quắt. Nơi đó giờ hẳn đang là màn đêm với giấc ngủ say nồng. Ánh đèn ngoài Ngoại Than vẫn lấp lánh như đốm lửa. Và dưới ánh trăng, những ngõ nhỏ nghèo nàn nhếch nhếch trong thành phố bị úp chụp dưới bóng đêm tầng tầng lớp lớp.

Khi đi ngang qua tiệm Barnes & Noble, tôi rẽ ngay vào. Sau khi vào toilet của gian sách tầng trệt, tôi ra trước kệ tạp chí, rút ra vài cuốn thời trang, lên lầu một của tiệm cà phê âm cúng, kêu trà hoa cúc và mặt ngon, ngồi xuống, lật loáng thoáng cuốn tạp chí. Cái hay của Barnes & Noble trước hết ở chỗ bạn có thể tùy ý sử dụng toilet (ở New York điều này không dễ đâu nhé). Tiếp đó là gian cà phê, bạn có thể ngồi ở đó bao lâu tùy ý. Nghe nói đây cũng là nơi một số người New York đi làm quen kết bạn với người khác giới.

Trên tạp chí luôn giới thiệu một số phim, CD và sách. Nhìn thấy trang giới thiệu sách, tôi luôn để ý ngó một chút. Có lần qua điện thoại, ông bố giáo viên của tôi có hỏi hiện giờ sách nào đang được ưa chuộng ở Mỹ, may mà tôi đang có một cuốn tạp chí thời trang rất thịnh hành ở trong tay liền lật ngay ra, nhìn thấy ngay hai cuốn, một là "Làm thế nào để đàn ông phải làm những việc mà bạn muốn" và cuốn kia là "Làm thế nào để lấy được linh hồn".

Nghe xong, bố tôi sững lại ở đầu dãy bên kia, rồi nói với tôi sau khi suy nghĩ kỹ, "Thế thì xem ra sách của con sẽ có ảnh hưởng ở Mỹ".

Có lúc, bố tôi khiến người ta phải yêu thích như vậy đấy.

Từ tiệm sách ra, trời đã tối lắm. Trên đường đi kiểm tra điện thoại di động, phát hiện thấy tin nhắn của Muju, "Tối nay, anh phải làm thêm giờ. Có muốn tới mai tới nhà anh không? Đừng quên mang kem dưỡng da, dưỡng mắt và nước rửa kính áp tròng của em. Nhớ em".

Tối mai? Hình như phải nghe một bài giảng về Kinh kịch ở khoa Đông Á do một diễn viên Kinh kịch nổi tiếng từ Bắc Kinh tới giảng. Sau đó anh ta sẽ thị phạm hát mấy đoạn và sẽ công diễn chính thức ở Lincoln Center.

Liên gọi di động cho Muju. Không ai nghe. Máy đã được chuyển sang chế độ hộp tin nhắn bằng lời. Tôi liền nhắn lại một câu, nói rằng tối mai có thể tới được chỗ anh nhưng sẽ tới muộn.

Điện thoại reo, cứ ngỡ Muju gọi, không ngờ là Hi Nhĩ.

"Ồi, cậu đấy à", tôi nhìn đồng hồ. Thượng Hải giờ này phải là sáu giờ sáng. Một thời điểm rất kỳ lạ để gọi điện thoại. "Cậu khỏe không?", giọng tôi đầy ngỡ vực. Nghe những tiếng ồn ào xung quanh, có lẽ cô đang ở quán bar.

"Cậu đang làm gì thế? Nói chuyện có tiện không?", Hi Nhĩ cười hi hi, có thể cảm thấy cô ấy uống khá nhiều rượu.

"Tất nhiên là tiện rồi... Cậu đang ở đâu thế?"

"Ở Mandy", cô nói, "Mandy là một quán bar hầm, đầy những loại nhạc thịnh hành nhất Thượng Hải, những loại rượu rẻ nhất và những đám người chán đời nhất. Quán này chỉ luôn có khách sau ba giờ sáng, luôn đông nghịt lúc năm, sáu giờ và mãi tới tận mười giờ sáng, đám người còn luyến tiếc bóng đêm kia mới đành gĩa từ. Họ lao đảo đi dưới ánh nắng mà họ hằng khiếp sợ, chậm rãi bỏ đi mất hút, như một cái bong bóng bị vỡ tung".

"Cậu thức suốt đêm đấy à?", tôi kinh ngạc hỏi. Cô luôn ngủ đủ mười tiếng mỗi ngày vì tin rằng càng ngủ nhiều càng đẹp. Ngủ là tôn giáo của cô ấy.

"Chẳng có tâm trạng nào để ngủ cả", giọng Hi Nhĩ thật u uất. Một lúc sau lại nghe thấy tiếng cô sụt sịt nữa.

"Sao? Rốt cuộc có chuyện gì?", tôi giật mình, dùng tay trái bịt chặt tai trái. Một chiếc xe cảnh sát kêu inh ỏi vừa chạy ngang.

"Bây giờ chẳng có ai yêu mình cả", cô vẫn sụt sịt, thở dài.

"Minh yêu cậu mà", tôi vội vã hỏi, như thể nếu không nhanh chóng thoát ra ba từ này, cô sẽ nhảy lầu tự tử mất. Nhưng trong lòng tôi đã thầm đoán được cô vừa gặp phải rắc rối gì.

"Fred không yêu mình", cô lại khóc, "Anh ấy nói rất ghét làm tình trong bóng tối, đã chán ngán chất nữ tính quá đậm trên người mình, chán ngán...". Tôi không nghe rõ cô nói tiếp những gì.

"Hắn là thằng lưu manh", tôi bực bội nói. Ở đầu dây bên kia, bạn tôi vẫn khóc.

Tiếng khóc của cô lẫn hơi rượu như mãi không chịu ngừng. Một vị đắng chát chọt xộc lên đầu lưỡi tôi. Dạ dày tôi như mở toang, khắp người rét run. Phụ nữ khóc vì đàn ông như thể một tia magie tự bùng cháy màu xanh lam. Phụ nữ khóc vì đàn ông như kiểu Hi Nhĩ lại giống như một đồng tro tàn sau khi bùng cháy.

Tôi phải nỗ lực ngăn chặn mớ cảm giác u buồn này trong đầu tôi, cố gắng gửi tới cô bạn đang không người giúp đỡ ở đầu dây bên kia một đóm nắng. "Bạn yêu quý", tôi nói, "Fred chỉ là một trong số ba tỷ đàn ông trên trái đất này. Hắn không yêu cậu không đồng nghĩa với việc những người đàn ông khác không yêu cậu". Đầu dây bên kia im ắng, chứng tỏ cô đang nghe.

"Hơn nữa, tục ngữ có câu, Cũ không đi, mới làm sao tới. Có đi mới có được người mới tốt hơn chứ. Trước đây, mình cũng không tin, nhưng bây giờ ngẫm lại, mình đã tìm được Muju. Anh ấy gần như hoàn hảo". Cô nghe, vẫn im lặng. Tôi nhận ra được lúc này lời bạn trai của mình ra không hề khích lệ được dũng khí cho cô ấy, trái lại chỉ càng làm cô thêm đau buồn.

"Còn nhớ một năm trước, ông thầy tử vi giỏi nhất nói gì không?", tôi vội vã chụp lấy một cọng rom cứu mạng khác, "Ông ấy nói hai bọn mình cuối cùng cũng tu thành chính quả, chỉ có điều trước mắt phải trải qua một số kiếp nạn".

Chiều này có vẻ hiệu quả. Cô thở dài, giận dỗi nói, "Không biết mình còn phải chịu bao nhiêu kiếp nạn nữa đây?".

"Đừng lo, cậu sẽ được đền bù xứng đáng", tôi nói bằng giọng vui vẻ, nhưng lòng lại tự nhủ, "Trời ạ, mình đang nói cái gì thế này?".

Nhưng lời tôi nói xem ra vẫn có tác dụng. Khi con người trở nên yếu đuối, những thứ như thầy bói, báo ứng... rõ ràng vẫn có sức hấp dẫn phi thường. Số phận đã trở thành một thứ chỉ có thể lý giải, chứ không tôi hề không chế được.

Hi Nhĩ có vẻ ngượng về tâm trạng suy sụp ban này. "Minh say quá", cô chống chế. "Thực ra ngay từ đầu, mình đã thấy Fred không hợp với mình". Cô ho hắng vài tiếng, "Cậu nói đúng, không tiền người cũ đi, người mới làm sao đến nổi. Thượng Hải chẳng phải quá nhiều đàn ông đó sao?". Cô nói thêm bằng giọng ngây thơ và cung kính: "Như thầy tử vi đã nói, số mình vừa nhiều tiền vừa có đàn ông yêu".

Gió buốt từng trận. Luồng hơi phả ra từ tiệm giặt đồ bên đường khiến tôi thấy ấm áp lạ. Trên đường bốc lên từng luồng khói trắng. Hai thứ này thường khiến tôi có cảm giác như đang trong phim, đậm một ý thơ mơ màng, dù cho chúng là những cảnh tượng rất quen thuộc thường ngày trên đường phố New York.

Một chiếc máy bay xẹt trên không trung, không biết đi về hướng nào.

Tôi phát hiện thấy mình đang đi về hướng con phố Bowery nơi có khu phố Tàu. Nhà hàng Hi Lâm Môn ở đó từng nổi tiếng với món cháo và mì. Nghe nói Yoko Ono cũng có lúc tới đó. Tôi quyết định tối nay chỉ cần một bát cháo trắng và một quả trứng muối.

Suốt cả ngày nay, Thượng Hải và bạn bè ở Thượng Hải cứ ủa vào đầu tôi như sóng biển, khiến tôi không tài nào kháng cự nổi. Giờ đây, tôi chỉ muốn ăn một bữa cơm Trung Quốc đơn giản và truyền thống.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Anh thích ăn ngon, cũng yêu gái đẹp Những lúc gặm đùi ngỗng béo, lòng tôi luôn lay động hình bóng của Mary.

Tôi và Muju đi taxi tới trường Đại học Columbia để tham dự triển lãm phim vô thuật của nhà điện ảnh Hồng Kông nổi tiếng Hồng Kim Bảo. Vợ vả đi vào vườn trường, từ xa, tôi đã nhìn thấy Jimmy Wong đang đứng trước cổng thư viện khoa Đông Á, nhún nhảy gọi di động. Bên cạnh anh là một cô gái

nom rất mốt, đi giày cao gót, đội mũ len.

Anh ta cũng nhìn thấy chúng tôi, nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện. Đợi khi chúng tôi tới trước mặt, anh đã cúi xuống, thơm hết má trái và má phải tôi, rồi lại vỗ vai, bắt tay với Muju. Nửa tháng trước, ba chúng tôi đã cùng nhau ăn cơm. Đây là lần thứ hai họ gặp nhau. Xem ra hai người cũng có cảm tình với nhau.

Anh cũng giới thiệu cô gái bên cạnh. Một cô gái Hàn Quốc xinh đẹp mới tới New York, quen anh ở một KTV. Anh nhận lời giúp cô kiếm được thẻ xanh - đây là cách của gái mà anh thường dùng. Tên cô gái rất khó nhớ, cũng may là tôi không có ý định phải nhớ. Jimmy thay bạn gái nhanh như thay cravat vậy.

Nhưng đôi mắt của cô gái này rất đặc biệt, như thể đã qua phẫu thuật thẩm mỹ. Cô đeo một đôi kính áp tròng màu lam, đeo mi giả màu bạc rất dài. Đương nhiên, màu lam và màu bạc kết hợp với nhau tạo nên cảm giác mắt nặng trĩu. Một đôi mắt vẽ khéo sẽ như một bức tranh sơn dầu tuyệt đẹp, ngược lại sẽ tồi tệ như một bức trang dờ dang. Cô mang vẻ gợi tình đặc trưng của các cô gái vừa tới New York. Những cô sống ở New York lâu năm chỉ có vẻ thỏa hiệp và bất cần, thông minh và cố chấp, nhưng họ không có cách nào khác.

Tôi phát hiện thấy Muju bị cô gái này thu hút. Anh giả bộ nói chuyện với Jimmy, nhưng lại liếc bạn gái anh ta mấy lần.

Tôi thấy bức mình, nhưng cố kìm chế. Dù sao khi xuất hiện với bạn trai ở nơi công cộng, tôi cũng phải chú ý tới tư thế của mình.

Trong phòng chiếu, tôi bắt gặp mấy gương mặt quen, liền lần lượt chào hỏi. Chúng tôi đến hơi muộn, chỉ còn ghế ở hàng sau. Phòng chiếu gần như kín chỗ, Jimmy và cô bạn gái Hàn Quốc ngồi ở dãy ghế trước chúng tôi. Khi xem phim có thể nhân tiện xem luôn cái trán bắt đầu hói của Jimmy, cái mũi của cô gái và một ít gáy lộ ra.

Trừ một tí vướng bận trên, nói chung, tôi chăm chú thưởng thức bộ phim. Tôi phát hiện thấy, cùng một bộ phim võ thuật Trung Hoa, xem ở nước ngoài sẽ thú vị hơn nhiều so với xem ở trong nước. Bộ phim Ngọa Hổ Tàng Long khi phát hành ở Trung Quốc rất im ắng nhưng lại được phương Tây nồng nhiệt đón nhận.

Xem xong phim, Jimmy và bạn gái còn lôi từ trong túi ra một cuốn tạp chí "Thời trang" dành cho lứa tuổi thanh thiếu niên, trình trọng đặt vào tay tôi. "Con gái mình trong tạp chí này", anh nói bằng giọng kiêu hãnh của một ông bố.

Thật lạ rằng mặc dù thường xuyên gọi điện mời tôi ăn cơm, nhưng hầu như tôi quên khuấy mất anh còn một đứa con gái của người vợ cũ. Anh cũng không nhắc đến con mình bao giờ.

Lật ra, ngay trong trang quảng cáo CK to đùng, cô con gái mười bốn tuổi xinh đẹp của anh đang đứng mỉm cười cùng bốn người mẫu thiếu niên với những màu da khác. Răng chúng rất trắng (người Mỹ yêu hàm răng trắng tinh đến tuyệt vọng), tóc bay tuyệt đẹp trước cây quạt. Chúng đang đại diện cho tuổi thanh xuân chạy nhanh đến ghế người.

"Ồi", tôi kinh ngạc thốt lên, không khỏi thần phục, "Con bé giống cậu quá!".

"Chỉ sau một đêm, Nancy đã vụt biến thành thiên nga rồi", nét biểu hiện của ông bố kiêu ngạo có phần phức tạp. Thì ra con gái anh ta tên là Nancy. Tôi nhìn kĩ tấm hình, nụ cười trong trẻo vô tư của Nancy và làn da khỏe mạnh đã chứng tỏ thân thể gia đình rất khá giả. Còn nhớ Jimmy từng miêu tả đơn giản về chiếc du thuyền trị giá nửa triệu đô la và khu biệt thự sang trọng của vợ anh trên đảo Long Island.

"Không được vớt đi đâu nhé!", Jimmy liếc nhìn cuốn tạp chí nặng trĩu trong tay tôi, chân thành dặn dò. Rồi anh vội vã bỏ đi. Anh có hẹn với người môi giới bất động sản để xem ba khu nhà ở Mahattan.

Tôi cầm cuốn tạp chí có hình con gái của Jimmy, ngồi taxi với Muju tới tiệm ăn Nhật Bản Nippin trên đường số 52.

Muju rất thân với chủ nhân căn tiệm này. Thực ra, ông chủ của Nippin là đệ tử của cha Muju. Cha anh là một đầu bếp làm mỳ nổi tiếng khắp Nhật Bản, đức cao vọng trọng, dưới trướng có rất nhiều học sinh, đã mở mấy chục tiệm mỳ Chính Hưng ở Nhật Bản.

Mẹ anh là con lai châu Âu. Điều này rất bất thường ở thời đại đó. Cha bà là người Italy, truyền lại được cho con gái một đôi mắt xanh lam to và bí ẩn. Bà mẹ người Nhật của bà để lại cho con làn da mịn màng và mái tóc đen nhánh. Trong tấm hình mà Muju còn giữ, tôi thấy bà mặc một bộ kimono đen thêu hoa, đôi mắt xanh lấp lóe ánh sáng mãnh liệt. Nghe nói, bà giữ một vị trí quan trọng trong việc kinh doanh của gia tộc. Trong số phụ nữ Nhật Bản hiện hành thời đó, bà quả thực giữ một vai trò ghê gớm với tính cách hoạt bát và quyết đoán.

Nếu so sánh, mẹ tôi rõ ràng dịu dàng, hiền thực, coi việc chăm sóc chồng con là nhiệm vụ suốt đời.

Vào ngày xảy ra sự kiện 11.9, đường dây điện thoại New York bận liên tục như sắp bùng nổ. Cũng chính vì không gọi được cho tôi, mẹ tôi lo lắng tưởng phát điên đến nơi. Giờ đây, mỗi lần gọi điện tới, vừa mở miệng, mẹ đã hỏi: Ăn uống có được không con?

Khổng Phu Tử nói: nam nữ ảm thực là dục vọng cho con người tồn tại. Đặt ảm thực vào trước dục vọng của con người, có thể thấy rõ đây là chuyện lớn hàng đầu trong thiên hạ. Cha mẹ tôi chưa bao giờ ôm tôi, càng không nói tới chuyện hôn con. Họ rất tránh đụng chạm cơ thể với con cái, nhưng họ luôn xào nấu một bàn đầy thức ăn ngon lành. Và mỗi lần bê một món mới ra, họ đều nói: "Cha mẹ rất yêu con, con của ta ạ".

Cha tôi và cha của Muju có một điểm chung: rất mê đồ ăn ngon. Ngoài lịch sử giảng dạy ở trường đại học, cha tôi còn là một nhà phê bình ẩm thực có tiếng ở Thượng Hải. Ông luôn được mời làm giám khảo trong chương trình đầu bếp so tài đang rất ăn khách trên truyền hình Thượng Hải, có tên "Cuộc hội tụ món ngon Trung Hoa".

Chúng tôi ngồi bên cạnh một bức tranh lớn hình ruộng lúa xanh ngút ngát, dán kín cả bức tường. Ông chủ tới chào hỏi, Muju đáp lễ dăm câu bằng tiếng Nhật. Ông chủ khẽ mỉm cười, gật đầu với tôi, nói mấy câu tiếng Nhật. Tôi hoang mang nhìn Muju. Anh vội vã dùng tiếng Anh giới thiệu hai bên.

"Luôn có người tương xứng làm em là người Nhật", tôi nói, "Như thể người châu Á ăn bận thời trang một chút nhất định phải từ Nhật tới, chứ không phải từ Trung Quốc".

Muju cúi đầu lật rất nhanh cuốn thực đơn, rồi hỏi, "Có muốn anh giới thiệu vài món không? Họ có món mỳ ngon lắm".

"Được thôi". Ăn cơm với anh, tôi đâm rất lười, luôn phó mặc cho anh gọi đồ ăn.

Món soba trong tiệm này có 20% lúa mỳ và 80% bột kiều mạch. Loại kiều mạch này được trồng trong một nông trại ở Canada. Bức tranh lớn màu xanh cạnh chúng tôi chính là hình của nông trại đó.

"Kể về cha anh đi. Có phải ông ảnh hưởng rất lớn đối với anh?", tôi cắn miếng đậu phụ lạnh, vừa hỏi.

"Có lẽ vậy. Anh còn nhớ hồi mới bốn, năm tuổi, ông đã dạy anh cách ăn mỳ".

"Vậy phải ăn như thế nào?", tôi hỏi.

"Chà, em không học được đâu", Muju vẫn cầm cúi ăn mỳ.

"Nhưng em rất tò mò mà", tôi nài nỉ.

"Được rồi, trước tiên, em phải thưởng thức tổng thể cả bát mỳ. Ngắm nghía đám hành hoa dập dờn trên mặt bát, rồi húp một ngụm canh, đặt bát xuống. Nhấn nha trong miệng vị ngọt của nước lèo, nuốt xuống, rồi ăn mỳ. Thịt trong bát không được ăn trước, mà cần phải ngắm trước. Khi ăn những thứ khác trong bát mỳ, cần phải nhìn mấy lát thịt đó, phải nhìn nó thật đắm đuối, tràn ngập yêu thương...".

Nói xong, Muju nhìn tôi, kiểm tra mức độ phản ứng.

Quả nhiên tôi há hốc miệng, như nghe được một câu chuyện lạ kì. Rồi chúng tôi cùng phá lên cười.

"Thú vị thật", tôi hồn hển nói.

"Anh cũng cố gắng không biến mình thành một kẻ quá kĩ tính. Chỉ cần là đồ ăn, dù là đùi gà rán của MacDonald đều ăn tất. Nhưng quả thật anh rất ghét mấy thứ đồ ăn rắc rối đó".

"Có gì đâu. Đó không phải là nhược điểm". Tôi nói, vừa thẩm tưởng tượng cảnh mình và anh sống bên nhau lâu dài liệu có thể dùng đồ ăn để thu phục anh không. Tôi cũng không dám chắc.

"Thì đúng không phải là nhược điểm, mà là sở thích", Muju nói, "Đồ ăn ngon, quần áo đẹp đều là những thứ mà anh yêu thích".

"Tuyệt", tôi khen, rồi lại nghĩ, "Thế còn gái đẹp thì sao?". Tôi nhớ tới ánh mắt của anh khi nhìn cô bạn gái người Hàn Quốc của Jimmy khi chúng tôi đến trường Đại học Columbia. Lại nhớ tới những đồ chơi hình cô gái khóa thân các loại trong căn hộ của anh. Chúng được bày lung tung khắp nơi như khoai tây, trên cánh cửa tủ lạnh, bên cạnh tấm gương trong phòng tắm, trên salông, ở đầu giường. Tôi luôn có cảm giác chúng thật đáng yêu, như một thứ trang trí đầy tính hài kịch. Xét cho cùng đàn ông cũng y hệt con nít.

"Phụ nữ á? Tất nhiên là thích rồi". Muju đáp rất thờ ơ.

"Anh có ý gì vậy?", tôi xì mặt.

"Đào ôi, đàn ông nào lại không thích đàn bà cơ chứ?". Muju phác một động tác tay, cổ tình chọc tôi cười.

Tôi không nói gì, đầu óc xuất hiện những cảnh anh ân ái với những phụ nữ khác ở những góc nào đó trên thế giới. Tưởng tượng như vậy thật không vui vẻ gì. Thực ra tôi ghen với cả bạn gái cũ của anh. Còn nhớ một lần khi ăn cơm, anh kể anh luôn ăn rất nhiều nhưng không dễ béo, chẳng hạn như "mấy cô bạn gái cũ" của anh hầu như đều mập lên. Lúc đó tôi còn hỏi bằng giọng rất khiêu khích: Thật sao? Họ thật biết ăn.

"Vậy có bao giờ anh không chung thủy với bạn gái hoặc với vợ mình không?", giọng tôi trở nên quá sắc nhọn. Thực tình tôi cũng không muốn biết rõ về điều này. Những người hay hỏi những câu khó nhằn cho người mình yêu rút cục bao giờ cũng tự làm mình bị thương.

Muju im bật, chỉ cúi gằm đầu vào bát mỳ. Rồi đặt đĩa xuống, bưng cả bát lên, húp một miếng. Tôi nhìn từng cử chỉ của anh. Đôi bàn tay bưng quanh miệng bát của anh thật to. Vết thương nơi ngón tay út lại càng rõ hơn.

"Có", đột nhiên anh mở miệng, ánh mắt bình tĩnh hơn.

Tìm tôi đập loạn xạ, cúi đầu, im lặng.

"Coco, xin em hãy nhìn tôi". Anh áp lên tay tôi. "Những chuyện trước đây đã qua rồi. Anh chỉ quan tâm tới hiện nay... Sự thực là giờ đây, anh và em,

chứ không phải người nào khác, đang ở bên nhau. Anh bị em quyến rũ và anh không hề có ý định nảy sinh quan hệ với bất kỳ cô gái nào khác".

Tôi nhìn anh. Trông anh có phần lo lắng. Tôi lắc lắc đầu, cố gắng xua đi những suy nghĩ phiến diện. Xét cho cùng thích đàn bà cũng không phải là nhược điểm của đàn ông. Nếu một gã đàn ông không thích phụ nữ, e rằng phụ nữ cũng không thích anh ta.

Nhưng không chung thủy, bản thân tôi cũng từng không chung thủy với bạn trai. Đó là một mặt tối trong tính cách con người. Nghĩ tới ngay cả mặt trăng cũng có lúc khuyết lúc tròn, ngay cả thiên nhiên cũng có mặt nguy hiểm và đáng sợ. Huống hồ con người còn phức tạp và không hoàn thiện hơn.

Chỉ có điều Muju chân thành quá. Anh không muốn lãng phí thời gian và công sức để nói dối. Anh không muốn dùng những lời dối trá để đổi lấy một cuộc sống phức tạp không cần thiết. Sự chân thành tới cứng nhắc của anh có lúc khiến người ta không chịu nổi. Con người nhiều khi đã quen nghe những lời nói dối.

Vài tiếng sau, chúng tôi ngồi trên chiếc salông bằng da thật màu đen trong phòng khách. Phía trước là chiếc ti vi to đùng.

Trên ti vi đang chiếu một đoạn phim tài liệu về Julio mà Muju quay được từ Cộng hòa Dominica. Anh đang cùng biên tập dựng phim.

Lúc Julio tròn trĩnh đôi mắt to tròn, cắn chặt bờ môi, trông nghiêm khắc nhưng cuồng nhiệt, y hệt một Quốc vương của rừng thẳm. Lúc lại vừa hát vừa nhảy, mặt đầy vẻ hưng phấn.

Ông có hai bà vợ, giống như trong email mà Muju từng miêu tả với tôi, "Giống như sữa bò và mật ong, đều kích thích được khẩu vị của bạn. Nhưng đồng thời cũng gây tổn thương rất lớn, y hệt như hai cái mô tơ chuyển động với tốc độ nhanh".

Trong bữa tiệc sinh nhật mừng thọ 98 tuổi của bố ông có tới mười một đứa con trai và gái, ba mươi sáu cháu và bốn mươi ba chất tới dự. Đồng thời cũng có hơn hai trăm bạn bè và hàng xóm. Mọi người đều nhảy múa hát hò, cứ ào ạt như đại dương vậy.

Trên chiếc trục thẳng nhỏ tới Cuba có ba chiếc lồng nhốt gà trống. Mấy chú gà cứ chốc chốc lại hừng chí gáy vang. Tiếp đó là một khuôn hình đặc tả đôi cánh gà đang đập phàn phật.

Trong đêm nhạc hội hoành tráng tại Cuba có tới hai mươi ngàn người anh em thuộc giai cấp vô sản ở Cuba cùng chen vai thích cánh, cùng hòa vang giọng ca với Julio.

Julio và Castro râu rậm cùng ôm nhau chào hỏi. Tôi còn chú ý tới Castro đi đôi giày thể thao hiệu Nike.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cú Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Nhà văn nam và nhà phê bình Tôi thực kinh ngạc đàn ông làm sao có thể nghiêm khắc được cơ chứ? Họ có một thứ dài dài treo bên ngoài. Nó có thể tự lên lên xuống xuống... Nếu tôi là đàn ông, có lẽ ngày nào tôi cũng tự cười nhạo mình đến chết mất.

- Yokko Ono -

Tôi thấy mình cần phải ở nhà, nướng bánh và uống trà.

- Hilary Clinton -

Có lúc tôi thấy mình giống chú cún Snoopy hoặc Linus trong tranh hoạt hình. Chỉ có điều, thứ mà tôi vĩnh viễn không thể tách rời không phải là tấm thảm, mà là tình yêu.

Tôi luôn cần tình yêu, thậm chí còn cần hơn những phụ nữ khác, tựa hồ như không có nó, tôi không thể thở nổi, không thể sống được. Tôi ngâm tình yêu trong miệng, giấu dưới gối, nhét sâu trong tư cung, viết ra trên giấy.

Trước đây, phần lớn bản chất của tình yêu là đem lòng yêu người. Đám đàn ông chỉ là những chiếc phong bì biết đi, có dương vật dài. Tôi đem tình yêu của tôi tạm thời nhét vào những chiếc phong bì đó, giả bộ như có một người nào đó ở một nơi nào đó trên thế giới này gửi cho tôi một lá thư cầu hôn lãng mạn. Để rồi giả bộ vô cùng kinh ngạc và mừng rỡ khi nhận được những lá thư đó, nhưng thật ra nội dung trong đám thư đó - tình yêu - do chính tôi tạo ra. Chỉ có điều tôi cần phải đem nó gửi tạm lên người một gã đàn ông.

Nhưng Muju hầu như không giống những gã đàn ông phong bì kia. Lần đầu tiên, anh khiến tôi cảm nhận được một thứ tình yêu ấm áp, chân thành mang theo cả tính thiện. Lần đầu tiên anh khiến tôi thấy được ma lực của tình dục và không gian tưởng tượng vô hạn. Lần đầu tiên, anh khiến tôi lĩnh hội được tình yêu và tình dục có thể kết hợp được hoàn mỹ đến như thế.

Nhưng thực tế là anh còn đem lại cho tôi rất nhiều thứ ngoài tình yêu. Anh mở ra rất nhiều cửa sổ trước mắt tôi, chỉ cho tôi thấy một thế giới mà trước đây tôi chưa từng thấy hoặc đã nhìn thấy nhưng không thực sự chú ý.

Khi chúng tôi ở bên nhau, dùng rất nhiều thời gian để đọc báo, trò chuyện, ngồi im lặng suy ngẫm, làm tình, ăn, đi bộ, cười phá lên, tất nhiên cũng có những cuộc cãi vã nho nhỏ nữa. Tôi không còn hút thuốc, uống rượu, dùng thuốc ngủ nữa. Những giấc mơ của tôi tĩnh lặng hơn trước kia, và xuất hiện bãi biển của núi Phô Đà, những con núi và ngọn miếu.

Lúc đó đã là tháng Ba. Tình yêu giữa tôi và Muju cũng đã được ba tháng.

Bên cạnh lối đi bộ trên đường phố New York đã bắt đầu nảy những mầm xanh yếu ớt. Tháp thoảng đầu đó những chồi tí xíu của cây anh đào. Gió vẫn rất mạnh nhưng vẫn chịu được vì mọi người đều biết mùa xuân đang cận kề phía trước.

Tuần này, tôi sẽ rất bận.

Trước hết thứ hai sẽ có một buổi giảng bài ở khoa Đông Á trường Đại học Columbia do các thạc sĩ và tiến sĩ tổ chức. Tôi và một nhà văn từ Trung Quốc Đại lục tới sẽ là người giảng chính.

Hôm đó, giảng đường đông dễ sợ. Nhìn xuống chỉ thấy toàn một màu tóc đen và vàng. Rất nhiều người phải đứng nghe ở lối đi. Hỏi một người tổ chức mới biết một tờ báo Trung văn lớn nhất toàn nước Mỹ đã đăng một bài dài về buổi giảng này. Nhiều người đọc được tờ báo mới chạy tới.

Bảy nhà văn nam cỡ trung niên trở lên, thắt caravat chỉnh tề, mặc comple trắng muốt còn chưa kịp dứt nhãn. Một nữ nhà văn trẻ có móng tay dài, tóc dài, trên mặt luôn thường trực nụ cười đầy tính tự vệ. Tám người ngồi thành một hàng, đối mặt với khán giả.

Sau khi mỗi người trình bày ngắn gọn về chủ trương văn học của mình sẽ đi vào phần khán giả nêu câu hỏi.

Khán giả đặt cho tôi rất nhiều câu hỏi, tôi trở thành nhân vật chính. Nhưng tôi khá cẩn thận, cố gắng chuyển hướng tập trung vào nhà văn nam thứ bảy ngồi ở phía xa và lớn hơn tôi rất nhiều. Thậm chí khi trả lời câu hỏi, tôi còn nhân tiện tán dương luôn tất thấy các nhà văn này và trân trọng gọi họ là "các thầy cô".

Các câu hỏi chẳng có gì là mới mẻ, đều được mấy trăm nhà báo hỏi đi hỏi lại từ lâu nay.

"Tại sao lại chọn con đường sáng tác?"

"Tỉ lệ của tính chân thực và tính hư cấu của tác phẩm là bao nhiêu?"

"Nếu sách của cô là do một nhà văn nam viết, liệu còn bị báo chí phê bình dữ dội như vậy không?"

"Sự khác biệt giữa cô và các nhà văn thế hệ trước là gì?"

"Cô thích đàn ông phương Tây hơn hay đàn ông Trung Quốc hơn?"

Tôi trả lời rất thuần thực. Khán giả chốc chốc lại cười rộ và vỗ tay. Nhưng tôi đã bắt đầu cảm thấy nếu so với các nhà văn nam mặc comple, ngồi ngay ngắn này, tôi nom thời trang nhưng thật bất lực. Ngồi trước những đôi mắt màu nâu hâu hâu tò mò, tôi như một con chim bị khiếp đảm.

Khi đám khán giả chuyển hướng sang các nhà văn nam, tôi ra sức củng cố dũng khí của mình, nhưng cũng không tránh khỏi áp lực tâm lý. Tuy xã hội ngày càng tiến bộ nhưng vẫn tồn tại những cái nhìn phiến diện và hiểu lầm về phụ nữ. Nhất là khi người ta đem bạn ra gắn với tình dục, thậm chí là liên hệ với một phụ hiệu xã hội nào đó.

Sau buổi giảng, cả đám người kéo tới nhà hàng Mountain King. Mười ba người vây quanh một chiếc bàn tròn to đùng, nom thật bình đẳng và thân thiện. Sau những bụi bậm và chông gai, đã đến lúc cần phải dùng đồ ăn để bù đắp những kẻ nứt khiến người ta phiền lòng.

Giáo sư khoa Đông Á gọi đồ ăn. Hơn hai mươi món được bày ê hề ở giữa bàn như tôm hầm hải sâm, tôm hầm hấp hành gừng, vịt quay Bắc Kinh, salad thịt viên, canh đậu phụ trai. Màu sắc và mùi vị của chúng thật khác nhau, hương thơm nức mũi, không khí vui nhộn hẳn. Đồ ăn Trung Quốc phức tạp và phong phú thường khiến người ta chìm đắm trong khoái lạc. Đồ ăn Trung Quốc luôn là lý do để hơn 50% số dân Trung Quốc phải sống và tiếp tục sống.

Mười ba người, không một ai còn nhắc tới những gì có liên quan tới văn học. Đám nhà văn nam cao hứng nói về Trung văn, không ngừng chạm cốc và cười hớn hở, như thể một đội quân đồng minh mạnh mẽ. Họ cũng không ngại ngừng việc thương lượng với giáo sư của khoa Đông Á về thời gian biểu đi thăm quan New York trong mấy ngày tới. Chẳng hạn như khi nào đi thăm Viện bảo tàng Metropolitan, Broadway và tất nhiên còn có cả di tích của vụ "11.9" đang nóng bỏng.

Cuối cùng, mấy gã đàn ông với quyết tâm nghiên cứu thực tế về văn hóa tư bản chủ nghĩa hủ bại, cũng lấp bấp đề nghị họ dẫn tới một câu lạc bộ sex.

Trong số họ chưa có một ai định nói chuyện từ tế với tôi. Họ không thể tha thứ được cho tiếng Anh của tôi, mớ trang phục trị giá mấy trăm đô la của tôi, thậm chí ngay cả những nốt mụn trứng cá trên mặt tôi. Chắc hẳn trong đầu họ đã không chỉ một lần tưởng tượng cái cảnh lột sạch quần áo trên người tôi.

Tôi cảm cúi ầu. Mỗi lần cắn một miếng lại cảm thấy mình mạnh mẽ lên một chút. Mọi thứ hiểu lầm, rào cản ngăn cách, đổ kỵ, cố ý, không lành mạnh chỉ tăng thêm khả năng miễn dịch của bạn và mở rộng tâm hồn bạn mà thôi. Uống sạch chỗ nước bẩn đó, để lại biến chúng thành từng tia sữa tinh khiết. Chất

nữ tính vĩ đại đã dẫn dắt loài người bay lên.

Sau đó vào một tối thứ năm, nhà xuất bản tổ chức cho tôi một buổi tiệc nhỏ chừng hai mươi người tham gia. Địa điểm là một tiệm cà phê nhỏ ở Village.

Đến dự gồm có những người của nhà xuất bản như biên tập, phát hành, người phụ trách PR và một số nhà văn, nhà phê bình văn học. Trong đó có một nhà văn nghe nói gần đây vừa giết được giải thưởng. Nhìn qua anh nom giống hết nhân vật chính trong bộ phim *As good as it gets* do Jack Nicholson đóng, chuyển thể từ tác phẩm ăn khách của nhà văn Melvin. Ông này có thú vui là lăng nhục động vật, phụ nữ, người đồng tính và người da màu. Nhưng cuối cùng gã lăng tử cũng biết quay đầu bởi tình yêu đã giúp ông trở thành người tốt.

Tôi trò chuyện với nhà văn này. Ông có ngoại hình khiến người ta rất yêu thích, mặc dù có phần hơi ngồng cuồng. Ông mang theo một chú chó Shepherd thuần chủng Đức tới dự tiệc, khiến tiệm cà phê vốn nhỏ lại càng thêm chật.

"Chú chó xinh quá", tôi khen ngợi.

"Hà", ông cười lớn, "Như vậy đấy. Khi một người đẹp mê hồn không tiếc lời khen con chó của tôi, tôi có hy vọng ngay lập tức". Ông nháy mắt với tôi, rồi đột nhiên thò tay bẹo mũi tôi một cái.

Đột nhiên hôm ông chẳng còn chút gì uyên bác cả, chỉ là một con dê già mặc áo sơ mi bằng vải flannel, bên cạnh dắt theo một chú chó.

Tôi tránh xa ông, đi quanh một vòng, cười nói xã giao với mọi người, rồi đi tới trước mặt một thanh niên trẻ.

Anh ta có mái tóc đỏ, rất trẻ, gương mặt rất thư sinh. Anh ta chẳng khác gì các học sinh mặt đầy mụn trứng cá mà tôi vẫn thường bắt gặp trong sân trường Đại học Columbia. Trên nắp túi áo của anh ta có cắm mười hai cây bút bi ri mực và mặc một chiếc quần bò một năm mới giặt một lần.

Nhưng trò chuyện xong mới biết anh ta không phải là sinh viên. Anh ta vừa trở thành nhà phê bình sách của tờ Thời báo New York không lâu, tên là Eric.

Tôi nói cho anh ta biết thực ra sách của tôi đã ba lần xuất hiện trên tờ báo này. Tiếc là một lần vào dịp một năm trước, mặc dù chỉ được đăng nửa trang báo. Một lần là tuần đầu tiên sau sự kiện 9.11 và một lần trong tập chuyên đề về du lịch Thượng Hải.

Anh ta cười, đáp rất thân thiện rằng đã đọc sách của tôi và rất thích.

Khi chúng tôi nói về văn hóa phương Đông, anh ta kể bố anh là một giáo sư nghiên cứu về Tây Tạng, rất tôn sùng đạo Phật. Cách đây không lâu, anh còn định tới Tây Tạng một chuyến.

"Tây Tạng là một trong những nơi còn lưu giữ được ý thức của loài người một cách nguyên sơ nhất", anh nói. Tôi tán thành.

Chúng tôi trò chuyện rất nhiều. Tôi phát hiện thấy anh thật vui vẻ, thông minh, thân thiện và nhạy cảm.

Khi nói chuyện, sự tập trung của anh lại không ngớt bị cuốn hút lên bộ trang phục bằng tơ tằm màu đỏ của tôi. Bộ cánh này từ cổ chạy dọc xuống eo có ba chiếc khuy màu đen hình con bướm được làm từ tơ.

Anh không ngớt lời tán tụng kỹ thuật làm khuy áo của Trung Quốc. Những lời ngợi khen khiến tôi thấy mình nhẹ bồng như đang bay, đành phải kể với anh rằng, những loại khuy áo được làm từ tơ hoặc bông kiểu này có tới hơn một trăm loại. Có dạng hình đám mây, hình hoa cúc, hoa sen, hình thoi bạc, hình cá vàng..

Anh ta tròn mắt ngạc nhiên, không ngớt lộ vẻ thán phục. "Đàn ông có thể dùng loại khuy này để trang sức không?", anh đột ngột hỏi.

"Tại sao lại không?", tôi đáp nhưng không nhịn nổi cười. Anh ta thật đáng yêu, chẳng có chút gì phách lối hoặc ra vẻ như các nhà phê bình sách khác. Có lẽ vẫn chưa kịp có thi phải.

Trước khi buổi tối kết thúc, tôi và Eric trao đổi số điện thoại, hẹn nhau khi nào đi uống cà phê. Tôi thấy thích anh ta. Có lẽ anh là là dân đồng tính. Anh ta không khiến tôi phải nhớ tới Hi Nhĩ mười năm về trước khi chưa trở thành phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cú Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Bí mật liên quan tới đêm hòa nhạc Tôi dùng bờ vai tôi đụng chạm vào anh. Đúng vậy, chỉ có kéo anh xích lại gần tôi như vậy, anh mới có thể ngửi thấy mùi hương trên bầu ngực tôi. Đúng vậy, trái tim đập cuồng loạn của anh. Đúng vậy, Tôi muốn nói, vâng. Tôi thực lòng muốn nói.

- James Joyce, trích "Ulysses" -

Muju chỉ mất năm phút chạy từ văn phòng anh tới căn hộ của tôi trên phố Watts. Chúng tôi định đi nghe hòa nhạc do Yo-Yo-Ma trình diễn tại nhà hát Carnegie.

Y hệt như mọi bận, tôi cuống quýt sấy tóc, trang điểm, thử quần áo. Những bộ đồ tơ tằm sáng lấp lánh bị tôi vứt la liệt trên giường.

Cuối cùng vẫn là Muju giúp tôi ra quyết định chọn một cái xường xám màu đen có thêu hình phượng hoàng bên dưới tà áo, mặc bó khít người. Tôi từng nói đùa rằng sau khi mặc cái áo này, dù chỉ ăn một hạt lạc, anh cũng có thể lập tức thấy khác biệt. Vì chiếc xường xám này thực sự rất chặt, như thể hòa cùng màu da. Loại trang phục tơ tằm kiểu Trung Quốc truyền thống này cũng y hệt như gót sen ba tấc, đều là những sản vật thâm mỹ được sinh ra trong trạng thái gần như bị ngược đãi mãnh liệt.

Tự nhiên tôi không tài nào kịp chuẩn bị xong xuôi trước khi xuất phát, cũng như trước đây tôi đã từng nói: cuộc đời tôi đã viết sẵn dòng chữ "luôn trễ". Thậm chí khi đi ăn, đi xem phim, đi dự party cùng bạn trai, tôi cũng chưa bao giờ đứng hẹn.

Khi đứng ở ngã cụt giữa phố Watts với đại lộ số 6, chúng tôi vẫn còn bốn mươi phút. Gió lớn rít từng cơn khiến chúng tôi ngán ngẫm. Chả may đến muộn sẽ không kịp nghe nửa buổi đầu.

Kiểm một chiếc xe trông thật khó. Xe vừa đỗ đã có một đôi nam nữ đứng chéo gần đó cướp ngay trước mắt chúng tôi, lao vọt lên xe.

"Này, chúng tôi đợi ở đây trước chứ", tôi gào to về phía họ. Nhưng họ vẫn chui vào trong xe. Tôi lại hét lên với tài xế: "Anh nhìn thấy rõ mọi việc rồi đấy, kêu họ xuống xe đi".

"Xin lỗi, chúng tôi rất vội", cô gái Mỹ có nước da xù xì như vỏ cây và cái mũi thẳng tắp buông sông và nhanh chóng đóng sập cửa lại.

Chỉ nhìn thấy Muju không nói không rằng vội vã bước luôn tới, mở cửa xe, "Được, chúng ta cùng chung nhau đi. Coco, em không phiền khi ngồi cạnh anh tài chứ?", anh vừa nói vừa chui tọt vào hàng ghế sau.

"Đợi đã, xin lỗi, anh không thể vào được", người đàn ông mặc áo jacket bằng da đen kêu lên. Rõ ràng anh ta vẫn chưa có chút chuẩn bị gì đối với việc vừa xảy ra, giọng nói có phần kinh ngạc.

"Tại sao không?", Muju nghiêm nghị, ánh mắt lấp lánh, cơ bắp anh đang cử động dưới ánh mặt trời. Anh nói bằng giọng rõ ràng và bình tĩnh: "Chiếc xe này lẽ ra phải là của chúng tôi. Nhưng anh cứ nhất định đòi ngồi. Ok, chúng ta cùng ngồi, nhưng e rằng phải đưa chúng tôi đến nhà hát Carnegie trước. Chúng tôi sắp lỡ buổi hòa nhạc rồi".

Vài giây im lặng trôi qua. Đôi nam nữ quyết định bỏ cuộc. "Thôi được, chiếc xe này thuộc về các người". Họ xuống xe.

Anh tài giả bộ không để tâm tới những gì vừa xảy ra nhưng anh lái xe rất nhanh, lướt hết đường này qua đường khác.

Tôi rất vui, không ngừng hôn Muju. Anh mặc bộ comple dạ tiệc tối, nom thật quyến rũ. Anh là người hùng của tôi. Ở cái thành phố New York giá lạnh này, việc tranh giành tắc xi là chuyện như cơm bữa, thậm chí còn quá quen thuộc như mưa máu và gió tanh trên đường phố Walls. Nhưng đối với tôi, nó như một bài học mới. Muju đã cho tôi xem làm cách nào để tranh giành phần thắng bằng cách bình tĩnh.

Rốt cuộc anh tài cũng thả được chúng tôi xuống cổng rạp trước buổi hòa nhạc đúng năm phút. Chúng tôi chạy thực mạng vào trong.

Một thế giới hoàn toàn khác so với vài phút trước. Chúng tôi ngồi trong một khoang riêng ở lầu hai, đối diện với sân khấu, thờ hồn hên. Đèn bốn phía dịu dần, chỉ tập trung sáng chói trên sân khấu. Không gian im lặng như tờ, hương thơm thoang thoang, một thứ lắng dịu phảng phất như từ ký ức đem tới. Những cảm giác hạnh phúc này đều do rạp hát hoa lệ và thứ âm nhạc cổ điển mang tới cho bạn. Dù cho những ký ức cổ điển về Bach, về mùa xuân u buồn tuổi mười bảy, về nụ cười đáng yêu và trong sáng đã sớm trở thành lịch sử khi bạn vừa quay đi.

Yo-Yo-Ma, một thương gia gốc Hoa đã trở thành đại sư trong thế giới nhạc cổ điển thế giới, bước lên sân khấu với nụ cười rạng rỡ. Tiếng vỗ tay như sấm dậy, rồi sau một chút tĩnh lặng ngắn ngủi, âm nhạc đã nổi lên. Mọi người nín thở, gần như bị thôi miên hết thảy.

Tôi thích nghe ông đàn những ca khúc của Bach. Một sáng sớm vừa mờ mắt trong căn hộ của Muju, tôi được nghe ca khúc đầu tiên trong số đó. Trong dòng suối nhạc đó, tôi như cảm nhận được một màu xanh lam lạnh lẽo, phía sau ẩn giấu một dòng sông nhỏ tinh khiết và trầm lắng, khe khẽ chảy qua lớp băng vẫn chưa tan. Thịnh thoảng có tiếng thiên sứ đập khẽ đôi cánh. Vì thế bạn cảm động tới mức không thốt nổi nên lời.

Tôi khẽ xoay đầu lại, liếc Muju một cái. Anh đang nâng cặp kính viễn vọng, rất tập trung hướng lên sân khấu. Trên cổ tay anh thò ra tay áo sơ mi trắng được là thẳng tắp, nổi bật dưới bộ comple màu đen. Anh ngồi ưỡn thẳng lưng như cái bút. Mớ tóc dài như ngọn lửa màu đen bị đông lại. Trên gương mặt lộ vẻ ung dung quý phái đầy quyến rũ, khiến người ta không khỏi ghen tị.

Đó chính là một trong những nhân tố tình dục lý tưởng của tôi: rạp hát trang nghiêm, đám người ăn mặc sang trọng, bầu không khí ngọt ngào tới mức giả dối, một người đàn ông mặc comple đen, cổ tay thò ra một đoạn tay áo sơ mi trắng muốt, chìm đắm ngồi bên cạnh. Bạn không thể nắm bắt được tinh thần của anh ta, dù bạn nhìn thấy nhưng không thể nhìn thấu nổi. Bạn hoàn toàn không biết gì về thân thể và tất thảy mọi thứ của anh ta. Nhưng chỉ cần anh ngồi bên cạnh bạn, đủ để tay bạn quờ sang có thể đụng ngay tới phép mơ tuya quần của anh.

Sau khi buổi hòa nhạc kết thúc, chúng tôi đi vào hậu trường. Đã có một đồng người tụ tập ở đó. Chúng tôi nhìn thấy bạn của Muju là Richard - một thương gia bất động sản New York - và cô vợ Nhật Bản W của anh. Thuở nhỏ, Richard đã mơ ước trở thành một nghệ sĩ dương cầm, nhưng cuối cùng lại trở thành một thương gia giàu có. Từ sau khi thăm thía được những bí ẩn khó lường của số phận, anh bắt đầu hứng thú với việc tài trợ các buổi hòa

nhạc cổ điển.

Thực ra quan hệ giữa Muju và cô vợ W của Richard có phần thân thiết hơn. W từng là một kỹ nữ Nhật Bản nổi tiếng nhất và trong mắt Muju, bà là một phụ nữ gần như hoàn hảo nhất. Năm nay bà đã gần sáu mươi nhưng vẫn mặc những bộ kimono đắt tiền, tuần hai lần đi làm mát xa mặt nơi cao cấp. Do được chăm sóc tỉ mỉ nên bà rất trẻ, chỉ nom chừng ba mươi bảy, ba mươi tám tuổi. Thật không ngờ.

Bà gọi Muju là "chú em". Thường không chịu nấu nướng cho chồng, nhưng mỗi khi Muju bị ốm, bà đích thân nấu cháo nóng và làm sushi mang tới căn hộ của anh. Tay nghề nấu nướng của bà cứ theo lời của Muju là: "Không còn chê vào đâu được. Số một!".

Rồi chúng tôi gặp được Yo-Yo-Ma với nụ cười thường trực. Muju từng tham gia và tổ chức một buổi hòa nhạc có các thành viên Hoàng thất Nhật Bản. Buổi hòa nhạc đó cùng số đĩa được tiêu thụ ở Nhật Bản sau đó đều rất thành công.

Cả đêm người kéo tới khách sạn Plaza tham gia tiệc chúc mừng.

Tôi và Muju đều không uống rượu. Muju giúp tôi cai rượu, cai thuốc, cai thuốc ngủ cũng không đến nỗi quá khó khăn như tôi từng nghĩ. Nhưng dù không có rượu, khi đêm càng về khuya, tôi vẫn có cảm giác như say. Dường như mọi thứ đang chậm chạp chuyển động trong bầu không khí loãng. Mặt trăng quay xung quanh trái đất. Trái đất quay xung quanh mặt trời. Mặt trời nằm ngay trong người mà tôi yêu thương. Vì thế tôi quay xung quanh anh.

Nghệ sĩ dương cầm Yo-Yo-Ma uống rượu rất khá, ông nuốt chửng rượu như nuốt cá kình vậy. Bỏ tôi - người cũng có tử lượng khủng khiếp - từng nói với tôi rằng: dạng đàn ông uống được rượu, lại không sợ say là rất đáng tin.

Về những chuyện này, tôi bán tín bán nghi. Nhưng trên gương mặt của Yo-Yo-Ma luôn nở nụ cười ấm áp, khiến người ta rất thích.

Richard và W là một đôi vợ chồng kỳ quái nhưng rất thú vị. Richard có cái bụng bự thường rung bần bật như một thứ quả đồng, thân hình cao lớn, râu dài, chốc lại giống hệt một chú gấu gặm thịt, chốc lại như một con miu nhỏ đang ngơ ngác tìm mẹ. Ông yêu tất cả mọi thứ nghệ thuật tạo nhả và tích cực tham gia sự nghiệp từ thiện cùng các hoạt động bảo vệ rừng mưa Brazil.

Richard rất yêu W. Ông ghen tị với tất cả đàn ông mà W quen, bao gồm cả cậu con riêng hai mươi lăm tuổi của bà với người chồng trước.

Nhưng những hành vi rất đồi trề con của ông trong cuộc sống hàng ngày khiến người ta phải kinh ngạc. Chẳng hạn như ông luôn ăn hết một hơi tất cả chỗ kem vừa nhìn thấy, để rồi sau đó lăn ra ốm. Ông dậy sớm vào năm rưỡi sáng, kêu tài xế chở đến khu Hamptons. Chỗ đậu xe ở đó miễn phí tới trước mười giờ, có thể tiết kiệm được ba mươi đồng. Nhưng cũng vì ba mươi đồng tiết kiệm được, ông có thể hân hoan móc ngay ba trăm đồng mời tất cả đồng nghiệp cùng ăn trưa.

Món quà đầu tiên ông tặng cho W là một viên đá nhặt được trên đường khi đang tới nơi hò hẹn. Ông coi viên đá thô ráp và xấu xí đó như một viên ngọc quý giá, lại còn vui sướng kiêu hãnh vì những người qua đường khác chưa kịp chú ý tới nó.

Nếu so với chiếc máy phun hơi - món quà đầu tiên mà Muju tặng tôi - viên đá còn có ý nghĩa tình yêu hơn rất nhiều.

Richard đang rất hưng phấn. Ông không ngớt làm các động tác tay, hăng hái tranh luận với tôi và Muju về thẩm mỹ học.

"Đào ôi, cái gì là chân thực tâm linh? Cái gì là chân thực thị giác? Khi anh giương to mắt nhìn thấy một người đẹp bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt, nhưng anh tuyệt nhiên không có chút cảm xúc. Ngược lại, khi anh nhắm mắt, thậm chí khi hoàn toàn không thấy gì, anh lại đột nhiên "A" lên một tiếng, như thể đã nhìn thấy mọi thứ".

"Thế tại sao người đẹp đứng trước mặt, anh lại không cảm nhận được? Sao lại thế?", Muju pha trò.

W xinh đẹp và không một chút hằn vết thời gian hầu như không để lộ chút biểu cảm nào. Trong lớp kimono thêu hoa và dưới lớp son phấn được trang điểm kỹ lưỡng, những cử động của bà đều chậm rãi. Thoát một cái, đôi mắt bà y hệt một cú bấm máy chậm như trong phim.

Nhưng dù bà không nói một câu, tĩnh lặng và chậm rãi, bạn vẫn không thể quên được sự hiện diện của bà. Bà như một con thiên nga bay từ thế kỷ trước tới, to lớn, trĩu nặng và mang một vẻ đẹp hoài cổ.

"Dù các nhà văn nghèo cả đời vẫn đều có dùng từ ngữ để truyền đạt tình yêu và niềm tin. Và tôi tin rằng cuối cùng cũng có một số thứ mà các nhà văn không muốn chia sẻ cùng độc giả. Đương nhiên, tôi không nói đến những đời sống riêng tư của họ, mà là những thứ siêu hình. Cô hiểu tôi đang nói gì phải không?", Richard nhìn tôi chăm chăm và hỏi.

"Chà... cái này...". Tôi gần như đầu hàng. Trời ạ, ông ta không hề giống một thương gia bất động sản chút nào. Lúc này tôi không hề có tâm trạng thảo luận về chuyện sáng tác chút nào. Tôi dậm dậm đôi giày cao gót, lắc lư, cái áo xường xám bó chẹt lấy người khiến tôi ngộp thở. Đã đến lúc phải rời bữa tiệc, vứt bỏ ma pháp thôi.

Tôi không còn nhớ đã nói với Richard những gì. Tóm lại là sau khi ôm hôn, tôi và Muju vội vã ra về.

Quay về căn hộ của Muju, tôi không kịp quẳng đôi giày cao gót, đã vội vã tháo tung những chiếc kẹp tóc trên đầu. Đúng lúc đang định cài một dây cúc trên chiếc xường xám, Muju đột ngột đề nghị: "Gượng đã, em không làm được đâu, để anh". Tôi dừng lại, mỉm cười ấm áp.

"Xin lỗi, chờ anh rửa tay trước đã", anh nói rồi vội vã đi vào buồng tắm. Tiếng nước chảy xối xả. Rồi anh lại nhanh chóng bước ra, tiến về phía tôi.

Anh ngắm nghía chiếc áo xường xám của tôi. Và sau khi đã ngắm no mắt, anh lập tức ôm chầm lấy tôi. Vừa hôn lên tai, lên cổ tôi, anh vừa ra sức vuốt ve cánh tay, bờ vai và ngực tôi. Lốp lụa mềm bó sát như thể thịt da tôi. Dưới một lớp vải, tôi cảm nhận được tất cả, thậm chí còn cảm nhận được nhiều hơn khi khỏa thân.

"Thích không?", tôi thì thầm.

Anh không đáp.

"Có muốn nghe tiếng lụa bị xé không?", giọng tôi vẫn rì rào như đang nằm mơ. Như có một dòng axit cac-bô-níc xèo xèo khiến trái tim tôi rạo rực hưng phấn.

Đó chính là tôi. Tôi biết mình là dạng đàn bà thế nào. Nhưng chẳng có cách nào khác. Có một số thứ do số phận đã định sẵn, không dễ thay đổi hoặc vứt đi. Chu kỳ tuần hoàn của nó lặp đi lặp lại, lưu chảy trong máu huyết của bạn. Tôi chính là người đàn bà như vậy.

Tôi dạy anh cách xé lụa. Bắt đầu từ chỗ xé tà, cứ hướng thẳng lên phía trên. Thoạt đầu phải dùng sức, rồi nhanh chóng tiến thẳng lên. Nhất định cần phải nín hơi giữ yên lặng, nếu không sẽ bỏ lỡ âm thanh tuyệt diệu trong phút chốc.

Ánh mắt anh lại toát lên thứ ánh sáng khiến tôi mê đắm và hưng phấn. Thứ ánh sáng đó khiến cơ thể bị co giật tới đau thắt.

Anh lại trở thành vị thần của tôi một lần nữa. Thoắt một cái đã ném tôi xuống cái giường mềm mại, rồi bắt đầu xé áo thực sự.

Tôi rên rĩ, quần quai như một con rắn đang sống bị lột da. Anh bật cười, ngừng tay lại, phủ người lên, bịt chặt miệng tôi bằng một nụ hôn nồng nàn. "Xoạt...", anh lại khẽ vuron người thẳng dậy, dáng vẻ đầy thương xót nhưng rất kiên quyết tiếp tục xé chiếc xường xám bằng tay của tôi.

Tiếng lụa bị xé gãy gục, mảnh mai, vừa khiếp sợ lại vừa mê hồn. Những âm hưởng của nó cứ vờn vờ mãi đến nỗi rất lâu sau, dù nhắm chặt mắt, bạn vẫn có thể nghe rõ thứ âm thanh đó. Thế nên phía nửa dưới người bạn bỗng trở nên ướt đầm.

Ở Thượng Hải, mỗi lần thợ may mang tới nhà tôi một chiếc xường xám tỉ mỉ và đáng yêu, tôi lại luôn cười thầm: Đẹp cũng có vô số loại. Phần lớn cái đẹp đều được lưu giữ lại. Đó là cái đẹp vĩnh hằng. Nhưng có một số ít phải hủy diệt không thương tiếc. Đó là cái đẹp ngắn ngủi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Tại chùa Pháp Vũ Bạn không thể nhìn thấu con người thực của bạn. Những gì bạn có thể nhìn thấy chỉ là cái bóng của chính mình.

- Rabindranath Tagore -

Núi vắng không thấy người, chỉ nghe thấy tiếng người.

- Vương Duy -

Sau một đêm dập dềnh trên biển, con tàu mang tên "Hải Thiên" đã chậm rãi tiếng vào bến. Sau khi cảm nhận thấy một đợt rung nhẹ, mô tơ dần tắt lửa, chân vịt được hạ xuống. Hành khách bắt đầu lục tục xách hành lý xuống tàu.

Vừa mưa xong, mặt đất vẫn còn ướt. Nhưng trời đang dần sáng rõ, ánh nắng luồn lách qua những lớp mây, rải xuống đất. Tôi hít một hơi không khí tươi tắn, phát hiện thấy mình đang bị một dãy núi nhỏ xanh biếc bao quanh. Thấp thoáng những mái ngói màu đỏ thẫm hoặc vàng chóc ẩn hiện giữa màu xanh miên man dần trải, y hệt mấy quả cherry điểm tuyết trong đĩa salad món mơn.

Sau khi hỏi đường hồi lâu, tôi chen lên một chiếc xe buýt chật cứng. Chùa Pháp Vũ là bến cuối cùng.

Trên đường, cảnh vật khiến tôi có phần hoảng hốt. Trong hơn hai mươi năm sau khi được sinh thành, tôi từng theo cha mẹ tới đây vài lần. Song những lần đó, tôi đều không tự nguyện, hầu hết đều bị ép đến. Sau khi thấp nhang bái Phật, lúc tắm nắng trên bãi cát trắng tinh khôi, tôi thấy mọi thứ đã trở nên thú vị hơn.

Mặt biển xanh thăm dập dờn, bãi cát trắng, những sườn núi, cánh rừng đậm nhạt với những màu xanh lá cây và màu nâu đan xen, còn có cả cò, cây và đá ven đường nữa. Chúng như đều mỉm cười reo vang: "Xin chào". Mọi thứ nhìn thấy thật thân quen xiết bao.

Một con gió biển mang theo cả hương vị mặn chát ủa xuống mặt, thổi tung đám tóc dài rối bời. Các lỗ chân lông trên người như nở to, mang theo cả nỗi khiếp sợ và niềm vui sướng, khiến mắt tôi ướt đầm và nóng bỏng.

Xe dừng lại ở bến cách chùa Pháp Vũ không xa. Tôi là người xuống cuối cùng.

Thoáng một cái có thể thấy ngay tấm biển cao sừng sững làm bằng đá xanh, bên trên khắc ba chữ "Pháp Vũ Tự" màu đỏ sậm. Phía sau nó chỉ có một cây cầu được trang trí bằng một dãy các con sư tử đá. Cả ngôi chùa giấu mình trong một rừng cây um tùm cao lớn.

Chỉ có xuyên qua cây cầu nhỏ, đi sâu mãi vào con đường nhỏ đầy đá cuội và rêu xanh mới có thể cảm nhận hết sự u tịch và nghiêm trang của ngôi chùa.

Tôi quyết định đi tìm nhà nghỉ trước.

Bằng kí ức của lần cuối cùng tới đây, trên sườn núi nhỏ bên chùa ắt phải có một căn nhà nghỉ do ngư dân dựng nên. Khi thử tìm kiếm nơi đó, tôi vô cùng mừng rỡ khi phát hiện nó vẫn còn đó. Trông nó cũ mèm và tang thương, giống hệt một người bạn lâu năm không gặp.

Thủ tục lấy phòng thật đơn giản, giá phòng cũng rẻ bất ngờ. Giờ đây nhớ lại hồi sống ở Mahattan, cuộc sống đó chẳng khác nào đốt tiền mỗi ngày.

Một cô gái trẻ má rúm đỏ vì gió biển xách một bình nước nóng, bước rất mạnh tới trước mặt tôi, dẫn tôi về phòng. Một căn phòng phía Nam có thể nhìn thấy cảnh biển.

Cô gái đặt bình nước nóng lên bàn, nói cho tôi rõ giờ ăn ngày ba bữa và cấp nước nóng để tắm. Rồi cô tháo lui với nụ cười bẽn lèn.

Tôi đổ ụp người xuống giường, mơ màng thiếp đi giữa tiếng gió thổi qua cánh rừng rì rào và tiếng sóng dạt dào. Tôi mặc một chiếc váy ngủ rộng thùng thình màu trắng, đi đôi dép lê rộng rãi, xuống nhà ăn nho nhỏ ở tầng trệt, ăn một bát mỳ hải sản tươi ngon.

Tôi đi một mình. Không ai quen biết tôi, cũng không ai trò chuyện với tôi. Nhưng tôi không thấy cô độc.

Nơi đây như thể là một nơi không chút liên quan tới bất kỳ bộ phận nào trên trái đất. Nó như xuất hiện giữa không trung, trôi dạt trên mặt biển hùng vĩ dập dờn. Nó hầu như không quan tâm tới quá khứ, cũng không lo lắng tới tương lai. Nó vĩnh viễn chỉ đề tâm tới sự tồn tại của chính mình từng khắc từng giây. Nó như một cái hang động thuần khiết 100%. Bất kỳ kí ức đen tối nào ở đây cũng bị tiêu tan không còn chút dấu vết.

Lúc này, mặt trời đã nhô lên cao, rọi chiếu xuống cơ thể tôi. Trong bầu không khí mùa thu có mùi cháy, khô nhưng ấm áp. Tôi chỉ mất mười phút đã đứng trước tấm biển bằng đá xanh của chùa Pháp Vũ, xuyên qua cái cửa cao cao hình vòng cung, bước qua cây cầu nhỏ, đi trên con đường mòn yên tĩnh.

Phải mất chừng năm phút, trước mặt mới xuất hiện một dãy tường trắng thấp tí và cánh cửa gỗ bị mưa gió tàn phai. Cánh cửa khép hờ, tôi bước qua ngưỡng cửa làm bằng đá xanh.

Cũng đứng vào giây phút tôi đang bước qua ngưỡng cửa nhà chùa, một cảm giác như thể nằm mơ giữa ban ngày úp chụp lên tôi. Phảng phất như tôi đã từng bước qua cái ngưỡng cửa này rất nhiều lần. Và lần nào cứ mỗi lần nhắc chân định bước qua đều phải tập trung tinh thần. Vì trong giấc mơ lặp đi lặp lại đó, tôi vẫn là một đứa trẻ hai, ba tuổi. Và đối với tôi, cái bậc cửa có hai mươi xăng ti mét cũng là quá cao. Trong giấc mơ, bốn bề tĩnh mịch như tờ, không một bóng người, chỉ có một đứa trẻ gờ cao cái chân ngắn ngủn và gầy gò, ra sức bước qua bậc cửa. Mọi thứ đầy bí ẩn như bức tranh của họa sĩ người Ý De Chireco. Song thứ ánh sáng tĩnh lặng và sáng rõ đó rọi chiếu lên cả bức tranh, khiến mọi thứ không còn đáng sợ nữa.

Tôi xọc hai tay vào túi, chậm rãi đi vào chùa. Phía trước là dãy điện thờ các tượng Phật như Như Lai, Quan Âm... Bên trái và bên phải đều có những điện thờ thấp và đơn giản, thờ những vị Phật có địa vị thấp hơn như La Hán... Ngoài ra còn có phòng khách để tiếp khách vãng lai, có gian cho Hòa thượng ngồi thiền và tụng kinh, có trai đường để Hòa thượng dùng bữa.

Sau khi lễ bái các chư Phật, tôi mạnh dạn đi ra khu vườn âm u và sâu hút sau chùa. Ánh mắt tôi bị thu hút bởi mấy cây Bồ đề cổ có tuổi thọ năm, sáu trăm năm.

Tuy luôn bị chìm đắm trong rừng bê tông cốt thép ở thành phố và rất hiếm hoi được tiếp xúc với thiên nhiên, nhưng vài lần ngẫu nhiên nhìn thấy những cây cổ thụ to lớn, tôi lại không khỏi rung động bởi cái đẹp như ma pháp của năm tháng thời gian. Nghĩ tới mấy trăm năm, thậm chí thời gian trên ngàn năm đã tạo nên và may mắn lưu giữ lại vẻ đẹp của cái cây...

Đám rễ lòa xòa của cây Bồ đề im lặng và ra sức cắm sâu vào lòng đất. Những cành cây to lớn, bồng bồng sức sống, vươn thẳng lên trời cao. Ngẩng đầu ngược lên, không liên tưởng tới sự ngăn ngại của đời người. Đó không phải là nỗi đau thương hư cấu của vạn vật. Thực tế là những cây cổ thụ hàng trăm năm, hàng ngàn năm có thể đem lại cho bạn một sức mạnh đặc biệt điều trị vết thương. Sức mạnh đó thông qua sự lưu chuyển bồng bồng của nhựa cây, chảy thẳng vào tim bạn.

Tôi hít thật sâu mùi thơm mới mẻ tỏa ra từ các cây cổ thụ, rồi đi vào đám người đang đứng xúm xít quanh một cây trong số đó. Họ đang xem hai vị tu hành một già một trẻ đánh cờ.

Tôi không hiểu gì về cờ, nhưng hai thầy chùa mặc đồ vải bố màu xám, như ông và cháu đang ngồi chơi, nom thật thú vị. Vị Hòa thượng già có gương mặt gầy gò, nên nom cái mũi rõ to, sống mũi hơi đỏ, nhìn không đoán được tuổi. Gương mặt ông luôn có vẻ cười không ra cười, ngủ không ra ngủ. Trên người ông tỏa ra một sức mạnh kì lạ như nam châm. Chú tiểu trẻ có khuôn mặt sáng sủa, thanh tú, mắt đen láy, nom rất thông minh, nhìn khoảng mười bốn, mười lăm tuổi.

Tôi quyết định đứng một bên xem.

Họ im lặng chăm chú nhìn bàn cờ. Những giọt sương mai còn đọng lại trên cành, lá bởi trận mưa hồi sáng chốc chốc lại rớt xuống bàn cờ bằng gỗ, phát lên những tiếng "tách, tách" rất vang.

Những người đứng xem cứ đi đi lại lại, nhưng tôi cứ đứng im một chỗ để xem. Dù sao trên hòn đảo này, tôi có dư thời gian nhàn rỗi, đứng một rồi lại ngồi xuống một cái ghế đá bên cạnh.

Trời tối dần. Ở trên hòn đảo nhỏ này dường như chỉ nhìn sắc trời để đoán thời gian. Nhưng trời ở đây sáng và tối đều nhanh hơn ở thành phố.

Hòa thượng già thờ dài, đập một viên cò đen xuống, "Được rồi, con thắng rồi đấy", ông nói với chú tiểu.

Chú tiểu mỉm cười, trên gương mặt sáng sủa lộ rõ vẻ ngây thơ. Đây là lần duy nhất cậu thắng cò.

Tôi cũng khẽ vỗ tay cổ vũ và mỉm cười.

Hòa thượng già nhìn tôi, khẽ đáp lễ. Tôi vội vàng chấp tay đáp lại. "Xem ra nữ thí chủ cũng không còn trẻ nữa. Xin hỏi đây là lần đầu tiên tới đây?".

Tôi vội vã lắc đầu, "Không phải, trước đây con đã tới vài lần. Thực ra con sinh ra ở đây".

Nghe xong, Hòa thượng già neho mắt, khẽ vuốt chòm râu, im lặng hồi lâu, như thể đang cố hồi tưởng lại điều gì.

Lúc này, chú tiểu đã thu dọn xong bàn cờ. Cậu ngược đôi mắt đen láy hiếu kỳ nhìn tôi, rồi lại chuyển sang nhìn sư phụ. Sư phụ chỉ khẽ gật đầu. "Ừ, hình như có chuyện này. Pháp Vũ Tự từng đón một đứa bé gái chào đời của một nữ thí chủ sinh sớm".

Tôi rùng mình, tim đập thình thịch. Những gì ông kể hết như bố mẹ tôi từng kể. "Sư phụ còn nhớ chuyện đó không?".

Ông ngồi xuống trước mặt tôi, thong thả vuốt râu, ánh mắt hiền từ nhìn ngắm tôi. Dường như chỉ cần vài phút giây đã có thể nhìn thấu mọi chuyện xảy ra trên người tôi từ hai mươi năm về trước. Những chuyện vui, buồn, tốt, xấu, bình lặng, dữ dội.

Ánh mắt ông nhìn tôi như ngọn lửa lò mùa đông, như ánh mặt trời vàng thắm, ấm áp và nhân hậu xiết bao, khiến tôi suy xức động tới phát khóc.

"Có phải con chính là đứa bé gái có pháp danh là Trí Tuệ?", cuối cùng ông cũng hỏi tôi.

Đột nhiên, nước mắt tôi không ngừng tuôn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cửa Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Sinh nhật ướt át của Muju Suốt thời gian ân ái, chúng tôi đi sâu vào nhau. Người tôi tan chảy trong anh và khi cả hai như hòa thành một, chúng tôi cảm thấy sung sướng tột đỉnh.

- Ấn Độ Ái Kinh -

Khi nam nữ giao hợp, nếu sau mười lần vẫn không xuất tinh, mắt và tai sẽ tỉnh nhạy hơn. Nếu sau hai mươi lần không xuất tinh, giọng nói sẽ trong trẻo hơn. Nếu sau ba mươi lần không xuất tinh, làn da sẽ trở nên bóng sáng hơn. Nếu sau bốn mươi lần không xuất tinh, xương sống và eo trở nên dẻo dai hơn. Nếu sau năm mươi lần không xuất tinh, phần đùi và ngực sẽ rắn chắc hơn. Nếu sau sáu mươi lần không xuất tinh sẽ khiến đường niệu đạo thông suốt hơn... Nếu sau một trăm lần không xuất tinh sẽ khỏe mạnh trường thọ.

(Trích sách cổ Đạo gia Trung Quốc)

Tháng Tư, New York vào mùa xuân rồi cuộc cũng mang lại cảm giác hạnh phúc. Đôi khi mấy trận sấm xuân lại vang rền khiến bao mầm xanh thức tỉnh. Tiết trời cũng không đến nỗi lạnh nữa.

Giấc mơ của tôi đã thành sự thật. Sau khi thương lượng với chủ nhà, tôi trả lại căn hộ trên phố Watts ở khu Soho, chuyển tới sống cùng Muju ở khu Upper West side.

Đảm bảo vệ ở đó đã nhớ tới tôi - người luôn mặc toàn đồ tơ lụa. Họ trở nên thân thiện hẳn. Trong đó có một người tên là Sieg còn trở thành bạn tôi. Anh ta còn là một nhà thơ, những đêm trực ban thường vui đầu vào sáng tác. Anh đem những tập thơ phò tôi đầy cộp tặng tôi. Để đáp lại, tôi tặng lại anh cuốn sách có chữ ký của tôi. Ngoài ra, thời trẻ, anh từng làm diễn viên quần chúng ở Broadway. Bây giờ nom vẫn còn phong độ, tư thể kéo cửa, chào hỏi luôn khiến người ta có cảm giác trên sân khấu.

Bảo vệ ở đây như những tấm bản đồ sống. Nếu bạn muốn biết gần đó có nơi nào làm chìa khóa, nơi nào làm giấy tờ, cứ hỏi bất kỳ ai trong số họ.

Cảm giác sống cùng Muju như vợ chồng vậy. Tôi nhìn đám quần áo của tôi treo cạnh quần áo của anh. Trong tủ đồ lót của anh có dành một ngăn cho

tôi. Trên bàn làm việc đặt máy tính xách tay của tôi. Trên tủ treo tường trong buồng tắm có để băng vệ sinh của tôi. Trong tủ lạnh có món thạch hoa quả mà tôi hằng ưa thích. Đường như diện tích sử dụng của tôi đã chiếm đầy không gian ba chiều trong cuộc sống của Muju.

Nhưng Muju nói, "Thế này thật tuyệt, chỉ ít thì anh cũng không còn phải khổ sở nhớ nhung em". Quả nhiên, anh không còn phải gọi cho tôi mỗi ngày ba lần như trước đây nữa.

Đêm xuống, sau khi từ văn phòng về, chúng tôi lại gọi đồ ăn từ tiệm China Fun mang tới. Và ngồi trên sofa xem các cuộc thi NBA có đội New Jersey Nets tham gia, rồi sau đó ra sức kỳ cọ tắm táp hộ nhau hoặc bấm móng tay móng chân cho nhau. Thỉnh thoảng nhớ ra, chúng tôi lại vào căn bếp to đùng đó, lấy ra một vỉ vitamins, mỗi người một viên ngậm trong miệng, cùng uống chung một ly nước, lóc cóc nuốt viên thuốc. Đương nhiên còn có mỗi sáng thức dậy vừa mở mắt đã hôn nhau say đắm, như hết hai con chim câu trong ánh ban mai.

Đó chính là cuộc sống lứa đôi mà tôi hằng tìm kiếm trong mộng.

Rồi sinh nhật của anh tới.

Trái ngược hẳn tôi, anh rất thích hưởng thụ mọi cuộc lễ lạt, hội hè chúc tụng trong cuộc sống, bao gồm cả sinh nhật nữa. Anh nửa đùa nửa thật kể rằng năm mới hai mươi tuổi, anh đã bắt đầu chuẩn bị kế hoạch tổ chức tiệc mừng thọ một trăm tuổi. Đương nhiên sẽ có các cô bạn gái tới tham dự (nếu như họ còn sống tới lúc đó). Khi chụp được những cảnh nào nhiệt trong bữa tiệc mừng sinh nhật thứ chín mươi tám của cha Julio, anh lại như càng được khích lệ thêm, như thể đó là cuộc diễn tập trước cho bữa tiệc mừng anh một trăm tuổi.

Nhưng lần này mọi thứ không may mắn. Mấy người bạn vừa gặp rắc rối. Richard bị ốm vì ăn kem vô độ. Và kế hoạch bay tới New York của Julio để tham gia một hoạt động của quỹ phúc lợi xã hội Dominica, nhân tiện dự luôn tiệc sinh nhật buổi tối của Muju. Nhưng nghe nói gần đây anh bị một vài cơ quan nào đó của Chính phủ Liên bang chú ý, nên tạm thời không tiện vào nước Mỹ. Đồng nghiệp lâu năm của Muju - biên tập viên Carrie - phải vội quay về Hy Lạp vì mẹ anh đang ốm nặng.

Chúng tôi quyết định chỉ tổ chức một bữa tiệc thân mật giữa hai người.

Sau khi ăn đùi cừu và hầu tại một nhà hàng Pháp sang trọng, chúng tôi quay về nhà. Bật một CD nhạc Ấn Độ, thấp nền bốn xung quanh, sau khi tắm rửa trong bồn tắm pha tinh rượu, chúng tôi lần lượt mặc áo ngủ màu trắng.

Anh dịu dàng chải mó tóc dài vừa bị nước bắn ướt của tôi. Làn da, mái tóc, và phàm là những chỗ nào bị nước làm ướt đều弥漫 một mùi thơm kỳ lạ. Đó là một thứ hương liệu thơm như mùi long diên hương mà Muju mang từ Bali, Ấn Độ về. Truyền thuyết xưa kể rằng có con rồng bay lên từ biển cả. Nước dãi của nó rơi xuống mặt biển, tạo nên "long diên hương" nổi tiếng. Quả thực, chỉ cần bôi khẽ loại hương liệu này lên người, tâm hồn bạn sẽ tràn ngập hương thơm không gì tả xiết.

Rồi tiếp đó, Muju đưa tôi về phòng ngủ. Anh rút từ một ngăn kéo nhỏ ra mấy vật gì đó, giấu trong tay, rồi xòe ra trước mặt tôi. Một viên ngọc bích lớn như trứng ngỗng với một sợi dây đeo bằng lụa đỏ. Một quả bóng bằng bạc to như viên ngọc trai, bên trong chứa nhiều viên ngọc trai nhỏ hơn. Dù vẫn đang nắm trong tay, quả bóng bạc này đã khẽ lúc lắc leng keng. Anh gọi nó là "Miễn Tử Linh". Ngoài ra còn có một ruy băng lụa màu đỏ, một câu nắm thọt nhìn qua xấu đến ghê người (sau đó anh cho biết loại nắm này lớn lên nhờ hút nước, càng hút được nhiều nước, nó càng phình lớn) và mấy mẫu trầm hương.

Nụ cười mỉm của anh rõ ràng có tác dụng. Tôi rất sợ hãi, và cũng hiếu kỳ nữa.

Anh nhét những thứ còn thừa lại vào ngăn kéo, chỉ để lại viên ngọc bích và sợi ruy băng. Muju nói có phần ngưng ngừng, "Chúng có thể đem lại cho em những cao trào khác thường đấy... Nhưng nếu em thấy không thoải mái..., chúng ta không thử nữa vậy".

Nhưng tôi không thể không thử. Từ lần đầu ân ái, anh đã để lại cho tôi một lời nguyện trên da thịt. Và ghê khiếp hơn nữa là tôi đã tin anh trong khi chưa từng tin tưởng bất kỳ người đàn ông nào.

Chúng tôi ngồi đối diện với nhau trên giường, choáng váng vì mùi thơm phả ra từ người của nhau.

"Thử xem nào", anh thăm thi.

Tôi vẫn chưa kịp cời chiếc váy ngủ bằng lụa trắng, thoát một cái viên ngọc bích đã chui tọt vào trong người tôi. Tôi sửng sốt tới mức không ngậm được miệng, cứ thất kinh nhìn Muju. Anh tôi liền lại gần tôi, chạm môi lên bờ môi tôi, hôn rất dịu dàng. Tay anh vẫn nắm chặt sợi dây bằng lụa đỏ buộc viên ngọc. Có thể cảm nhận rõ sự chuyển động của viên ngọc trong cơ thể.

Tôi dần dần đắm yêu cảm giác này. Một sự cọ xát vừa trơn tru, vừa có sức nặng, vừa dịu dàng. Có phần hơi giống một trò chơi. Viên ngọc như một ma trơi có linh hồn, ngày càng âm áp và trơn tuột.

Nụ cười của Muju nom ấm áp vừa gọi tỉnh. Tôi nhắm nghiền mắt, như ngửi thấy mùi biển cả.

"Muốn nữa không?", anh hỏi.

"Tất nhiên", tôi đáp, rồi lật người lại, đè anh xuống dưới.

Trong cơn cao trào như bão tố không ngừng nổi, tôi có phần như phát điên. Tắm ga giường ướt đầm, mùi trong phòng ngày càng dễ chịu. Bốn bề như ào ạt một đại dương tràn đầy long diên hương quý giá. Không khí như đốt lên từng tảng đá lửa màu xanh lục, dịu dàng như hoa, trĩu nặng như màn đêm.

Cứ từng đợt ào tới, lại từng đợt bay đi. Em mới là đóa hồng duy nhất nở về đêm.

Cảm giác đêm đó cứ giữ mãi tới mấy ngày sau. Chúng tôi không làm tình nữa, như thể đã đốt hết tình cảm nồng ấm suốt mười năm qua. Nhưng dù sao đi nữa, thứ cảm giác khiến người ta ngất ngây như say rượu đó cũng vẫn không hề tan, vẫn không ngừng quyến rũ bạn.

Tình dục hoàn hảo khiến phụ nữ đẹp hơn. Khi đi trên đường, tôi luôn được đàn ông tới tán tỉnh.

Nhưng cũng có một vài mối hiểm nguy cận kề: Muju - người đàn ông trọn vẹn được cả hai mặt tình yêu và tình dục - đang ngày càng trở thành con nghiện của tôi, trở thành vị thần của tôi. Hình ảnh anh chiếm ngự trong đầu óc tôi từng phút từng giây. Tôi không thể chịu được khi tưởng tượng sẽ có một ngày anh rời xa tôi.

Đồng thời, những thứ chúng tôi làm đêm đó đã đánh thức mọi dục niệm còn ngủ sâu. Nhưng trên đời làm gì có chuyện nào hoàn hảo 100%. Bí quyết nằm ở chỗ bạn đã thấy đủ hay chưa, bạn có trái tim khoan dung để nhìn nhận cuộc sống hay không, đặc biệt về quan hệ nam nữ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cú Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Sát thủ Assassin Tôi là người tình tự do

- George Sand -

Muju lại bay đến nước Cộng hòa Dominica để hoàn thành phần quay cuối cùng của bộ phim tài liệu. May mà thời gian này bà chị họ Chu Sha của tôi bay từ Thượng Hải tới Tổng công ty ở New York để họp. Vì thành tích công việc năm ngoái của chị tôi quá xuất sắc, chị được công ty hết mực cưng chiều, đặt sẵn một căn phòng lớn đầy hoa tươi ở quảng trường W Union sang trọng.

Chúng tôi hẹn gặp tại khách sạn nơi chị ở.

Vừa mở cửa phòng, chúng tôi đã cười phá lên và ôm chầm lấy nhau. Ở New York được gặp một người thân từ phương xa tôi sẽ có cảm giác thật lạ nhưng cũng rất ấm áp. Nhất là khi chị mang đến bánh đậu đỏ và trúc khô muối - hai món mà tôi mê nhất từ nhỏ - do mẹ đích thân làm. Thoạt đầu, họ còn sợ hải quan không cho mang.

Tôi mở từng lớp vỏ bọc rất cẩn thận, đưa một miếng bánh đậu đỏ lên miệng. Sau khi cắn một miếng, tôi không ngừng cười tít cả mắt. Chỉ có mẹ mới có thể làm được những thứ ngon như vậy. Trước tình mẹ ấm áp và sâu lắng, bạn luôn hạnh phúc nhưng bất an bởi không biết dùng cách nào thích hợp để đền đáp.

Chúng tôi, mà chủ yếu là tôi, không ngừng nói. Chẳng dễ gì có được cơ hội nói tiếng Hoa như vậy. Tôi kể hết cho chị về cuộc sống ở New York, kể cả chuyện với Muju nữa.

Trông chị nom chín chắn và đoan trang. Chỉ có duy nhất không đổi là nụ cười thanh nhã và kiên nhẫn trên gương mặt chị.

Vốn là chồng chị - anh D, người ít hơn chị tám tuổi - cũng định tới cùng, nhưng xin visa thật khó. Về chuyện này, tôi đã từng thẩm thía. Hi Nhĩ cũng muốn đến New York chơi mãi. Cô ấy đã thử xin visa ba lần, song đều không được. Như thể cứ thấy họ chiếu Trung Quốc, chắc chắn sẽ bị từ chối cấp visa. Thực ra cách sống của giới trẻ Trung Quốc cũng không khác gì với giới trẻ Nhật hoặc Mỹ. Nhưng mơ ước muốn bay của họ và hiện thực lại trái ngược nhau. Họ không thể không hề bận tâm chuyện visa, chỉ cần mua vé máy bay là lập tức bay ngay tới Paris, Tokyo, New York. Và dù trên người bạn có đóng thêm bao nhiêu cái đinh cũng chẳng bị coi là ghê gớm.

Nhưng nói đến D - chồng chị tôi, Chu Sha lại rất khê khàng, như thể nói với không khí, hoàn toàn khác hẳn với vẻ hưng phấn không giấu diếm khi kể về thằng con trai Tiểu Trùng Trùng.

Tất nhiên điều này có liên quan tới những bức e-mail từ Thượng Hải gửi tới gần đây và những thông tin nghe được qua điện thoại: do cuộc sống quá đơn điệu sau khi kết hôn, sáng tác của nghệ sĩ D đã bước vào thời kỳ chết chìm; Chàng trai đào hoa D bắt đầu hẹn hò với một số thiếu nữ ít hơn chàng tám tuổi; Một thẻ tín dụng với nhiều khoản tiêu đáng ngờ của anh chồng trẻ D bị chị vợ thu hồi trong cơn tức giận. Nhưng không lâu sau, bằng phương pháp bí mật và giảng hòa, anh chồng lấy lại được thẻ tín dụng; Ông bố D rất yêu cậu con cưng, hoặc thực tình nếu không phải là tình yêu thương đi chăng nữa, cũng là một cách chuộc lỗi.

Khi nghe tôi nói đang hy vọng mối quan hệ với Muju bước vào một giai đoạn hoàn toàn mới và tính tới việc kết hôn với anh, chị đã giật mình nhìn tôi hồi lâu rồi cười phá lên. Nụ cười của chị luôn treo trên môi, ngượng ngùng nhưng cũng rất dịu dàng. Đây cũng chính là điểm khiến người ta phải mê mẩn chị.

"Em điên rồi", chị tôi thờ dãi, "Đến là lạ, chúng ta như thể đổi chỗ cho nhau. Chị luôn bị coi là tip người phù hợp với việc lấy chồng sinh con, nhưng em lại luôn được kỳ vọng mặc áo xường xám băng tơ lụa đi du lịch vòng quanh thế giới. Trên đường đi, em viết, em hẹn hò và có vô số đàn ông không thể đếm

xuế phải xếp hàng chờ em. Bây giờ thì sao nào, em chạy tới chốn phù hoa New York, nhưng lại muốn lấy chồng, lại lấy người Nhật nữa chứ! Trời ạ, còn chị thì sao, đầu là lần thứ hai chị kết hôn. Nhưng xem ra cũng không giữ được bao lâu nữa... Chị cũng hết lần này tới lần khác muốn kết hôn, muốn giữ được một người, giống như câu nói của người xưa, "an cư lạc nghiệp", nhưng không được nữa rồi".

Chị dịu dàng cầm tay tôi, "Coco, nghĩ kĩ lại đi. Yêu nhau thì dễ, sống được với nhau rất khó".

Chị lại thở dài, "Người ngoài cuộc muốn nhảy vào, người trong cuộc lại muốn nhảy ra. Cuộc sống luôn là vậy đấy".

Tôi lắc đầu, "Không thể nghĩ quá nhiều như vậy. Cứ nghĩ nhiều, đừng khí đến mấy cũng phải tiêu tan, chẳng làm được việc gì cả".

Chúng tôi im bật, lặng lẽ ăn socola trên bàn cà phê, ngắm nghía tám hình thắng nhỏ mà chị mang tới.

Thắng nhỏ thật lạnh lợi. Trên tám hình lộ rõ hàm lợi trắng và cái lưỡi đỏ hồng như lưỡi chó con, nhưng lại lẳng lẽ nghịch ngón chân nó.

Hình ảnh đứa bé đáng yêu đã tạo phản ứng hóa học trong mắt tôi. Lòng tôi trào dâng một cảm xúc mềm mại và ướt át. Không nhịn nổi, tôi buột miệng, "Có lẽ người phụ nữ nào cũng cần có một đứa con".

"Đúng vậy", Chu Sha vẫn đắm đuối ngắm nhìn con trai đang cười rạng rỡ, "Rất nhiều phụ nữ thường ân hận khi tìm lầm một người đàn ông, nhưng chưa thấy ai hối hận khi sinh ra một người đàn ông".

Nói một cách khác, dù đám đàn ông nhiều năm sau không còn chịu trách nhiệm nữa, và cũng không thể nào dựa dẫm vào họ được nữa, đám con cái kia sẽ trở thành vật thay thế cho họ.

"Đúng như vậy đấy", Chu Sha nói, "Dù sao con trai vẫn từ trong bụng mình chui ra mà".

Chúng tôi đều cười. Quả nhiên Chu Sha cũng ít nhiều thay đổi. Hai cuộc hôn nhân không vui vẻ khiến chị có cái nhìn sắc nhọn về đàn ông. Nhưng dù sao đi nữa, chất phụ nữ trưởng thành sau khi làm mẹ khiến chị không còn yếu ớt.

Chúng tôi quyết định ăn một bữa tối no nê, rồi tới một quán bar nào đó vui vẻ một bữa.

Do lập luận của chị rằng "ở New York không có tiệm ăn Trung Hoa nào ngon" và "tiệm đồ Tây ngon đánh bại tiệm ăn Trung Hoa tồi", tôi đành đưa chị tới Babo - một tiệm đồ ăn Italy rất đắt. Mặc dù tôi là dạng người thà ăn đồ ăn Trung Hoa tồi, cũng không muốn ăn đồ Tây ngon. Chị là khách phương xa tới, hơn nữa chị lại mời cơm, hay nói chính xác hơn, là do công ty chị mời cơm.

Đồ ăn Italy có vị rất chuẩn, coi như đắt cũng đáng. Nhưng khi chúng tôi thử chia chỗ đồ ăn trên đĩa mình cho nhau, một người phục vụ cao gầy đeo mắt kính bước tới, đầu khò nhắc nhở chúng tôi tốt nhất không nên làm vậy. Vì cùng lúc ném mấy món khác nhau sẽ ảnh hưởng tới mùi vị thực sự của món.

"Có lẽ một ngày nào đó họ sẽ cảm ơn người ta vừa ăn vừa trò chuyện. Như vậy sẽ mất tập trung. Đúng không?", tôi hỏi.

"Giờ đây cái thế giới này thật loạn xạ. Có quá nhiều lý do để bức bối và phiền lòng. Nếu có một vài hạn chế cũng tốt. Người ta sẽ phải thông qua các quy tắc "không thể làm cái này", "không thể làm cái kia" để trân trọng hơn những thứ họ đang có", Chu Sha nói.

Ăn xong đồ tráng miệng, chúng tôi lại bàn nhau nên đi tới quán bar nào. Cũng giống như hơn hai triệu phụ nữ Thượng Hải, Chu Sha rất mê bộ phim Sex in the city nên rất muốn tới Bowery Bar nơi nhân vật trong phim thường lui đến. Đồng thời chị cũng muốn tới Cafe Carlyle ở khu phố Đông để xem Woody Allen có tới đó hay không. Nhưng tối nay, Woody Allen sẽ không đến đó, vì vậy chúng tôi quyết định tới Bowery Bar.

Tại Bowery Bar, người đến lũ lượt. Thoạt nhìn không đến mức quá quyến rũ như lời đồn nhưng chốc chốc cũng bắt gặp không ít bóng dáng của các cặp tài tử giải nhàn. Nhưng đứng vào giây thứ ba khi suy nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, tôi đột nhiên va phải một người quen.

Nói là quen cũng không hẳn. Chúng tôi từng gặp nhau một lần tại bữa tiệc xuất bản của tôi và trò chuyện rất tâm đắc. Anh ta tên là Eric, một nhà phê bình sách mới vào nghề của tờ Thời báo New York. Mái tóc đỏ, gương mặt tuấn tú, lúc nào cũng nở nụ cười rất bền bỉ. Sau khi va phải người anh, chúng tôi hầu như cùng "A" lên một tiếng, rồi ôm nhau thăm thiết, và giới thiệu với người cùng đi.

Vừa nhìn thấy người đàn ông đứng bên cạnh anh, tôi không khỏi hơi run rẩy. Anh ta nom giống hệt George Clooney, thậm chí còn đẹp trai hơn, gầy hơn và mốt hơn. Toàn thân anh mặc đồ hiệu Armani màu đen. Anh ta tên là Nick, khoảng bốn mươi lăm tuổi, là chú của Eric.

Khi anh ta cất giọng chào, bạn sẽ giật mình đánh thót bởi chất giọng nam trầm. Nghe anh ta nói, tai tôi lạnh toát, rõ ràng là quá hoàn hảo.

Mấy tiếng đồng hồ tiếp đó, tôi và Chu Sha cứ luyên thuyên không ngớt với Eric và Nick. Tôi không hề gọi chút đồ uống có cồn nào, cũng không hút thuốc. Chỉ có Nick vào một góc cạnh toa lét châm một điếu bô đả, đưa ra một số nguyên nhân không rõ ràng nhưng cũng không tài nào cự tuyệt nổi. Tôi và anh cùng tận hưởng điếu thuốc.

Chúng tôi đứng trong cái góc tối om đó, cảm nhận được một niềm khoái lạc bí ẩn dưới làn khói thuốc bao phủ. Anh ta không ngừng vuốt mái tóc rậm màu hạt dẻ, mắt không ngớt dán vào mọi người đang đi lại bên chúng tôi. Anh ta ngắm nghía cả đàn ông lẫn đàn bà bằng đôi mắt hiếu kỳ vốn có của đàn ông.

Chúng tôi bắt gặp Ethan Hawke, nhưng không nhìn thấy cô vợ Uma Thurman của ông ta. Một cô gái Mỹ thấp đậm mặc một bộ xường xám Trung Quốc màu đỏ chạt cứng, giống hệt một khúc xúc xích chưa gói kĩ. Tôi không nhịn nổi cười, Nick cũng cười phá lên, mặc dù anh ta không rõ tôi cười cái gì.

Tôi véo tai anh ta, nói thầm, "Em đánh cược là cái xương xám mà cô gái kia mặc không phải là tơ tằm thật, là đồ nhái thôi". Anh ta nhìn cô gái rồi lại nhìn tôi, đề nghị, "Có muốn anh đến hỏi không?". Đây là cách anh ta lấy lòng phụ nữ. Anh ta có thể biến những đề tài vốn nhạt nhẽo trở nên sinh động, và xem ra không việc gì mà anh không dám làm.

Hút hết thuốc, chúng tôi quay về chỗ ngồi. Từ đó về sau, tôi thực sự cảm nhận được tôi đang ở Bowery Bar cùng bà chị họ Chu Sha được người ta hâm mộ, ngoài ra còn có hai người đàn ông quyến rũ. Chúng tôi đã ở bên nhau suốt một buổi tối vui vẻ. Tiếng Anh của tôi đột nhiên tiến bộ mạnh mẽ, thậm chí còn nhớ được những từ ngữ viết rất rắc rối và phức tạp mà người nước ngoài rất ít dùng như "aphorodisac", "menopause"... Tôi kể rất nhiều chuyện, đương nhiên cũng không quên câu chuyện hồi tiểu học tôi vấy mực đen lên chiếc váy biểu diễn màu trắng của Chu Sha do ghen tị với chị.

Nick nhìn tôi cười, còn Eric lại dán mắt vào Chu Sha.

Tiếp đó, Nick kể một lần anh đi dự một bữa tiệc rất điên rồ, đã ngủ thiếp đi do rượu và ma túy. Sau khi tỉnh dậy, anh phát hiện thấy một cô gái trần truồng đang ngồi lên mặt anh. Kể về cảnh đó, mọi người đều cười ngất ngèo.

Tôi vui sướng và thương cảm nhìn gương mặt đẹp trai còn hơn cả minh tinh của Nick cùng nụ cười đầy gợi cảm của anh, lắc đầu. Không thể được. Giờ đây, tôi không cần chuyện tình một đêm, cũng không cần bất kỳ rắc rối nào. Nick rõ ràng sẽ là một rắc rối lớn, đầy sức quyến rũ có độc. Trước đây, tôi rất mê típ đàn ông kiểu này. Giọng ca mê hoặc của họ vừa cất lên, tôi đã làm chìm tàu của mình, phiêu dạt với họ bất chấp tất cả. Tôi khiến mình như một quả táo dại trong cơn mưa gió bão bùng rơi vào lòng họ. Rồi mọi thứ biến mất như có phép ma. Tôi lại một mình trên con đường của mình, viết ra những cuốn sách liên quan tới vết thương và trận chiến giữa đàn ông và đàn bà, lại sống một cuộc sống không bình lặng.

Đến khi phát hiện đã ba giờ sáng, tôi ý thức được mình đã qua giờ hẹn với Muju vì anh thường gọi cho tôi hàng ngày từ nước cộng hòa Dominica trước khi tôi đi ngủ. Con mắt lập tức ảo tối, chiếc nút "phóng tung" trong đầu tôi lập tức được rút về.

"Hừm, muộn quá rồi", tôi bắt đầu tìm túi xách và áo khoác, nhưng quay đi quay lại ngó nghiêng mãi vẫn không tìm thấy.

"Đừng lo, bé con", Nick chìa tay ra. Một tay anh cầm túi của tôi, tay kia cầm áo khoác.

Nick có một chiếc Mercedes-Benz màu đen và tài xế ngồi chờ bên ngoài quán bar. Eric ngồi cạnh anh tài. Tôi ngồi giữa Nick và Chu Sha. Chà, rất lâu mới có lại cảm giác công chúa Thượng Hải. Chiếc xe chạy như một chiếc tàu, lao vun vút vào màn đêm Mahattan vẫn nhộn nhịp như ban ngày. Cả thành phố có một bầu không khí như thể giao thoa giữa trời và địa ngục. Nó có một kiểu đẹp pha trộn giữa văn minh và hoang dã.

Tôi có phần hơi say xe. Thông thường nếu có hiện tượng say xe khi ngồi cạnh một người đàn ông lạ, ắt xảy ra hai khả năng: (1) tôi rất thích anh ta, (2) tôi rất ghét anh ta.

Xe đưa tôi về chung cư của Muju ở khu phía Tây trước. Tôi lần lượt ôm hôn từ biệt mọi người trong xe. Khi tôi thom lên má Nick, một ánh sáng màu xanh sẫm lóe lên, chớp ngay cạnh da thịt chúng tôi đang chạm vào nhau. Y hệt như kiểu điện giật khi tôi và Muju hôn nhau. Chắc chắn rằng cảm xúc của tôi về Nick hoàn toàn không bị rơi vào khả năng thứ hai.

"Chà, New York khô quá!", Nick nói như để giải nguy. Chúng tôi phá lên cười. Trên da thịt vẫn còn đọng lại cảm giác điện giật vừa đau vừa kích thích. "Hy vọng được gặp lại em sớm", anh nói rồi đóng cửa. Chiếc xe lại lao đi như một làn khói và nhanh chóng biến mất.

Chu Sha ở New York tổng cộng có năm ngày.

Những lúc chị rảnh rang, không phải gấp sếp, chúng tôi cùng đi shopping, cùng ngắm người qua lại ở các tiệm cà phê ngoài trời, và cũng bị người ta ngắm lại, cùng xem một triển lãm tranh ở Chelsea và xem một vở kịch ở Broadway.

Do một người bạn New York của chị ở Thượng Hải tích cực giới thiệu, chúng tôi còn tới một tiệm thẩm mỹ làm đẹp mang tên EIJI nằm giữa đường số 65 cắt với đại lộ Madison.

Hôm đó, chị cương quyết đòi ngồi một chuyến tàu điện ngầm New York. Do vậy chúng tôi đi chuyển tàu R từ quảng trường Union, rồi xuống ga ở đường số 59. Do không rõ phương hướng, chúng tôi cứ đi bừa lên một cửa ra chệnh chếch quán bar Oak. Khi ý thức được bốn bề đều vắng lặng như tờ, không có bóng dáng một ai ngoài chúng tôi, đột nhiên có ba bóng người đen sì hiện ra đầy kịch tính. Nhìn kĩ té ra ba đứa nhỏ da đen, chừng mười hai, mười ba tuổi, đội mũ đánh bóng chày hoặc bịt khăn trắng, mặc những chiếc quần rộng rất thịnh hành, gần như không thể thấy rõ chân nằm ở đâu.

Tôi và Chu Sha đều mặc váy và đi giày cao gót, đứng lồ lộ sáng rõ giống như hai con thú săn được từ nước khác. Trong tích tắc, tôi định tháo giày cao gót làm vũ khí.

Ba đứa trẻ da đen đang nhìn chúng tôi chòng chọc chừng nửa phút, trên bậc tam cấp vắng lại tiếng bước chân. Mấy bác miền Nam nước Mỹ béo mập xuất hiện với máy hình và bản đồ. Tôi và Chu Sha nhanh chóng đi vòng qua ba đứa trẻ, chạy lên bậc lên xuống, lên được mặt đường rực rỡ ánh nắng.

Chúng tôi nhìn nhau, cười như lũ thần kinh, vẫn chưa rõ mấy phút qua rút cuộc sẽ xảy ra điều gì. "Tóm lại sẽ có một số thứ có thể về Thượng Hải ba hoa đấy", tôi cười giỡn chị. Thương lượng một lúc, chúng tôi quyết định tới tiệm cà phê trước rồi đến EIJI sau.

Eiji có một mái tóc dài và xoắn cực kỳ ấn tượng, xoắn hờ hững trên chiếc áo sơ mi trắng.

Lúc cắt tóc, anh không nói một câu. Mắt ngập tràn ánh sáng và nhiệt tình. Nghe nói anh rất kiên nhẫn chăm sóc từng sợi tóc trên đầu bạn. Quả không ngoa. Thiện ý này chính là điều mấu chốt khiến anh nổi tiếng ở Mahattan, thậm chí ở cả Thượng Hải.

Anh cắt hai tiếng đồng hồ để cắt tóc cho Chu Sha. Một người Nhật có tóc dài quá vai, mặc áo sơ mi trắng tôi cắt tóc cho tôi. Cảm giác được người khác sờ rờ trên đầu thật sướng. Cảm giác được người khác chăm sóc cũng thật tuyệt. Lại được đàn ông dịu dàng và kiên nhẫn chăm sóc phụ nữ càng thích nhất. Hẳn nào khi làm đầu và mát xa chân, tôi đều không nhịn nổi phải lòng thợ cắt tóc và thợ mát xa, dù đó chỉ là cảm xúc vài tiếng đồng hồ.

Khoảnh khắc đó, tôi bỗng nảy lên khát vọng mong muốn anh bạn trai Muju của tôi có thể kiên nhẫn và chăm sóc phụ nữ được như Eiji.

Tôi luôn ngắm nhìn Eiji, còn anh ta chỉ chăm chú vào mái tóc của bà chị họ tôi.

Tôi nhắm mắt, lặng lẽ cảm nhận đôi bàn tay mềm mại và bận rộn trên đầu mình.

Chu Sha và tôi bước tới quầy tính tiền. Trên mặt quầy xếp đầy một tệp phong bì nhỏ xinh xắn dùng để cho tiền bo. Người Mỹ thường đưa tiền bo rất phở trương. Người Nhật thường đặt chúng trong phong bì. Còn người Trung Quốc từ trước đến nay đều không muốn mất tiền bo. Có đến năm nghìn năm sau vẫn không có thói quen đó.

Từ tiệm ELJI bước ra, tôi mỉm cười, hỏi bà chị Chu Sha: "Chị có chú ý không? Eiji rất thơm nhé!".

Chu Sha đang hớn hờ ngắm nghía cái đầu mới trong tấm gương nhỏ, nghe thấy tôi đánh giá như vậy, ngược lên nhìn và hỏi, "Thật sao?".

Tôi và Chu Sha đều mê guốc dép như nhau (hình như không có phụ nữ nào lại không mê guốc dép nhỉ). Chân chị dài, rất quyến rũ, đi đôi guốc cao gót thất dây mảnh mai nom thật đẹp. Bị tôi xúi giục, chị mua luôn hai đôi guốc có dây buộc mảnh rất duyên dáng hiệu Manolo Blahnik tại Barney.

Chuyện tiếp đó nằm ngoài điều tôi dự đoán. Eric không phải là dân đồng tính. Anh đã phải lòng Chu Sha. Chu Sha luôn không ý thức được tình huống như vậy, luôn được người khác thích, nhưng những chàng trai mê chị đều luôn ít tuổi. Đối với họ, chị như có sức quyến rũ của một nàng ong chúa.

Buổi tối đi ăn với Eric, Chu Sha diện luôn đôi guốc mới màu vàng nhạt giá bốn trăm đô la, khiến Eric cứ chốc chốc phải liếc xuống gầm bàn. Nhưng mãi đến khi chị rời khỏi New York, họ vẫn chưa làm gì, chỉ có những nụ hôn dài say sưa và nghịch lộn xộn áo quần của nhau. Cũng chỉ dừng ở đó, không tiến sâu thêm. Việc anh chồng trẻ tuổi phản bội khiến Chu Sha bị churóng ngại về tâm lý đối với các chàng trai ít tuổi hơn. Mặc dù người như Eric là đại diện cho số đàn ông khá nhất New York hiện đang rất hiếm hoi.

Ngày thứ hai khi ăn cơm với sếp, Chu Sha đi đôi guốc mới mua ở Barney. Đôi này đắt hơn đôi kia, những năm trăm đô la. Ba mươi ba tuổi với ít nhiều vết thương do đàn ông gây ra, tất nhiên Chu Sha biết phân biệt rõ ràng tầm quan trọng giữa một cuộc gặp với sếp và một cuộc hẹn hò với đàn ông.

Một ngày mưa, Chu Sha mang theo món đồ chơi mua cho con trai từ tiệm Fao Schuwarz, hai đôi giày tôi gửi cho bố mẹ tôi cùng nỗi mệt mỏi, rời khỏi New York.

Suốt thời gian này, chúng tôi vẫn không hề gặp lại Nick - người chủ đầy quyến rũ của Eric. Từ cái đêm ở Bowery Bar, anh như một con bướm lang thang, thoát một cái đã không còn thấy bóng dáng. Nghe Eric nói, anh ta đang mài mê kinh doanh ở châu Âu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cú Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Nhật ký sống chung Yêu có nghĩa là phải chịu đựng sự giày vò. Để không bị giày vò, bạn không cần phải yêu. Nhưng bạn lại phải chịu sự giày vò vì không được yêu. Vì thế yêu là giày vò và không yêu cũng là giày vò. Giày vò chính là giày vò. Để được vui vẻ, tốt nhất vẫn nên yêu. Vì thế vui vẻ cũng thành giày vò. Thế nên để không vui vẻ, bạn cần phải yêu, dùng tình yêu để mang lại sự giày vò. Hoặc cũng có thể vì quá vui vẻ nên cảm thấy bị giày vò. Nhưng hy vọng bạn có thể hiểu được tôi muốn nói gì.

— Woody Allen, theo Tình yêu và cái chết —

Bạn nhìn thấy càng nhiều, hiểu càng ít.

— Lão Tử -

Tháng năm ở New York, cỏ mọc cao và chim sơn ca bay rợp trời.

Anh đào trên đường phố đang nở nốt đợt cuối cùng. Chốc chốc một trận gió ầm ập lại cuốn những cánh hoa anh đào nhỏ li ti màu phấn hồng òa vào khung cửa sổ mở toang, rơi xuống chén trà bạc hà của tôi.

Tôi ngồi viết nhật ký trên một cuốn sổ bọc da đỏ trong một tiệm cà phê Pháp nhỏ xinh trên khu Upper West Side. Mới mấy tháng sống ở New York, cuốn nhật ký đã dày cộp. Tôi vui mừng vì vẫn duy trì được thói quen viết nhật ký bao lâu nay. Dù đi bất cứ đất nước nào, thành phố nào, dù cuộc sống

của tôi có huy hoàng rực rỡ như pháo hoa hay thối như một đồng phân chó, tôi vẫn ghi lại.

Sống chung cùng Muju có lúc vui vẻ, nhưng cũng có lúc cãi vã. Thực ra khi hai người gần gũi nhau tới mức hầu như không còn khoảng cách, những nhược điểm trước đây không thấy bao giờ lại lộ ra, không tài nào tránh được.

Hãy xem nhật ký của tôi ghi lại những gì.

Ngày x tháng x. Sáng sớm vừa tỉnh giấc, ánh nắng rất đẹp, ngửi thấy mùi thơm của trứng chiên. Cứ ngỡ vẫn đang nằm mơ. Không phải, đúng là Muju đang làm đồ ăn sáng, rất bất thường. . . Anh đặt một miếng xúc xích vào đĩa của tôi, nhưng hình như không phải là biểu lộ của tình yêu, mà như ngầm nhắc nhở, “Em phải làm việc này mới đúng”.

Đàn ông trẻ như anh ở Nhật vẫn rất tôn trọng cách nhìn nhận về giá trị của nam nữ như sau: (1) phụ nữ không được dậy muộn hơn đàn ông. (2) phụ nữ không được để đàn ông vào bếp. (3) phụ nữ không được nói năng to tiếng và thô lỗ như đàn ông, tuyệt đối không được chửi bậy. (4) phụ nữ không được trần truồng đi lại trong phòng quá năm phút, dù cho quan hệ hai người đã rất thân mật. Tiêu chuẩn gọi tình của anh là: nếu tình dục quá dễ dàng sẽ không còn gọi tình. Phụ nữ ăn mặc quá hở hang sẽ không còn gọi cảm. Phụ nữ tự chủ động cởi quần áo trước mặt đàn ông cũng không gọi tình. Nhưng người phụ nữ tóc tai rối bời vào buổi sáng, mặt còn quần thâm, vào bếp làm bữa sáng lại vô cùng gọi tình.

Ngày x tháng x. Lại một ngày bận rộn nhưng cảm thấy như chưa làm được gì. . . Không uống rượu, không hút thuốc, không uống bất kỳ loại thuốc nào khiến đầu óc mụ mẫm. Quả thực khiến người ta có cảm giác thành công. Tập yoga và thiền đạo mất nửa tiếng, nói chuyện quốc tế đường dài một tiếng đồng hồ với Hi Nhĩ.

Ở Thượng Hải cô ấy không tìm được đàn ông, lẽ ra phải đến New York mới đúng. Ở đây chẳng ai biết được trước đây cô đã từng là đàn ông. Đối với đám đàn ông Mỹ tự phụ và ngu ngốc, cô quá đẹp, quá quý giá. Có lúc mình không nhịn nổi cơn tức giận đối với một gã đàn ông nào đó (chẳng hạn khi cãi nhau với Muju, khi bức bối gã kẻ toán hoặc vị luật sư của mình), những lúc hận đến mức không thể xé tan họ ra thành từng mảnh nhỏ, mình lại tưởng tượng cảnh đem Hi Nhĩ ra giới thiệu. Để anh ta phải yêu cô ấy nhưng vĩnh viễn không biết được sự thật. Nhưng tưởng tượng vẫn chỉ là tưởng tượng, mình không bao giờ bán rẻ bạn.

Buổi tối, Muju đi làm về, sắc mặt rất khó coi, nom người rất mệt mỏi. Mấy ngày nay, anh đang phiền muộn về số tiền đầu tư làm bộ phim tài liệu đã vượt quá so với dự tính. Sau khi sống chung, dần dần cảm thấy nụ cười luôn nở trên môi không đồng nghĩa với việc mọi thứ đều tốt đẹp. Thật ra, anh cũng là một người bình thường, cũng có vô số điều phiền muộn. Chỉ có điều sự giáo dục chín chắn của anh luôn có thể phủ lấp và nỗ lực hóa giải bớt những khó khăn đó.

. . . Nhưng dù sao đi nữa, rõ ràng anh cũng không thích thói quen quăng đồ lung tung của mình. Hôm nay thực ra mình đã cố tình dành một tiếng rưỡi đồng hồ để dọn dẹp trước khi anh về. Nhưng khi vừa vào phòng khách, anh lại nói với mình bằng một giọng ầm ập nhưng kiên định: “Coco, em lại quên thu dọn đồ trên sa long và trên bàn cà phê rồi”.

Mình sửng sốt tròn mắt nhìn, suýt nữa muốn tống luôn mình vào bồn cầu giặt nước cuốn phẳng luôn đi cho rảnh.

Ngày x tháng x. Trời ơi, rốt cuộc cũng hiểu được mình sinh ra không thể làm người hầu được. Mình không biết giặt quần áo, dĩ nhiên càng không thể nhìn rõ dòng chữ “bị phai” trên chai nước giặt.

. . . Thế là đi tong hai cái gối thêu hoa, hai cái khăn tắm màu sắc rực rỡ, cái quần lót đen của anh và hai đôi tất của mình. Lần trước còn làm mất của anh một cái tất. Lần này còn thảm hại hơn. . . Nhất định nhìn thấy anh phải nói câu “Xin lỗi” ngay, rồi sẽ hứa mua lại cho anh quần lót, khăn tắm và vỏ gối mới ở Bloomingdale. . .

Ngày x tháng x. “Em đúng là một công chúa”, anh nói. Nhưng không hề có ý tán dương, mình thấy trong đó sự mệt mỏi và mất kiên nhẫn. Còn nhớ lúc chưa dọn tới, đêm nào từ nhà anh về, mình đều nhờ anh tiễn mình xuống phố, mãi cho đến khi mình lên tắc xi. Có một đêm quá khuya, anh không tiễn mình xuống và kêu xe hộ vì quá mệt, mình vừa về nhà đã lập tức gọi điện tới cãi nhau với anh, mãi cho đến khi anh phải nói xin lỗi tới năm lần. Hẳn chuyện này làm anh mệt mỏi, nhất định anh nghĩ: chà thà tiễn cô ta xuống lầu cho xong, chí ít cũng còn hay hơn là cãi nhau.

Giờ đây khi sống bên nhau, anh luôn gọi mình là “công chúa”.

Trong cuộc nói chuyện thành khẩn và thẳng thắn hôm nay, anh nói diện mạo bề ngoài và cách ăn bận của mình rất nữ tính (đàn ông luôn bị tôi hớp hồn trước), nhưng vừa mở miệng, lại phát hiện thấy tôi quá mạnh mẽ, thậm chí còn mạnh mẽ hơn cả phụ nữ Mỹ (tại sao lại đem mình ra so với phụ nữ Mỹ nhỉ??).

“Chỉ vì tiếng Anh của em”, mình đã vội vã giải thích, “Tiếng Anh của em không đủ giỏi, không đủ mức thuần thực, luôn luôn dùng từ sai, ngữ pháp sai”.

“Em đem lại cho anh cảm giác rất mạnh mẽ. Có lúc thậm chí dường như còn ở bên ngoài đây anh, tống cho anh một thông điệp rằng: đừng có quản lý tôi. Tự tôi hoàn toàn có thể xử lý được”, anh nói và ngửa tay ra.

Mình không thích cách biểu hiện đó của anh tạo nên. “Anh biết đấy, thực ra em vẫn là một đứa con nít”.

Mình lặng lẽ ngắm nhìn ngón tay của mình. Trong tích tắc như thực sự biến thành một đứa con nít khổ sở.

Chương 19

Vợ cũ trong bếp Maria vừa cời tạp dề, tôi đã ngửi thấy một mùi thơm trên người cô. Tôi liền tưởng ngay tới các món cô vừa làm: trà sữa, bít tết, khoai tây nghiền, bánh pudding dâu tây, cháo mạch. Lúc đó, tôi nghĩ muốn biến Maria thành một món ngon nhất.

— Gunter Grass, theo “The Tin Drum” —

Đột nhiên một tập đoàn sản xuất ở Tây Ban Nha và Argentina mời tôi sang Madrid, Barcelona và Buenos Aires tuyên truyền cho bản dịch tiếng Tây Ban Nha của cuốn Búp bê Thượng Hải.

Tôi định từ chối, song người quản lý của tôi gây áp lực, nói rằng tiếng Tây Ban Nha là một ngôn ngữ lớn, thông dụng. Nhưng nguyên nhân cuối cùng khiến tôi quyết định nhận lời mời lại bởi tôi đã có phần chán ngán Manhattan — một đảo nhỏ dài và hẹp như được xây dựng trên một ngọn lửa bất ổn. Sự kiện “9.11” từng biến nó tốt đẹp được hai tháng, rồi sau đó mọi thứ rác rưởi, cặn bã, độc tố lại lộn về. Con người lại thuần thực đùa giỡn với đủ loại trò chơi thành phố mặc cho nội tâm gào thét cự tuyệt.

Để tỏ rõ thành ý, nhà xuất bản còn rộng rãi cho phép tôi được mang theo một người bạn hoặc người thân. Tôi lập tức nghĩ tới Muju.

Nhưng khi tôi nói chuyện với anh, nom anh có vẻ không chút hứng thú. Anh nói phải kiểm tra lại thời gian biểu của anh trước rồi tính sau.

Tâm trạng của anh gần đây không vui. Sau sự kiện “9.11”, kinh tế nước Mỹ tiếp tục thụt lùi và kinh tế Nhật cũng không khả quan. Công ty của anh liên tục mất đi bốn, năm khách hàng lớn trong ngành thương mại quảng cáo. Rồi thay, đó là những viên đá chắc chắn mà Muju từng sử dụng để nâng đỡ những bộ phim tài liệu có giá trị cao nhưng khó bán và những lớp học về sức khỏe cộng đồng ở trung tâm sức khỏe. Nhưng dường như anh vẫn chưa có ý định từ bỏ dự định làm những công việc không thu được lợi nhuận. Anh chỉ có nghị lực phi thường và cảm giác về một sứ mệnh đặc biệt trộn lẫn trong người anh, tạo nên một trực giác và trí tuệ khác thường.

Muju muốn làm nốt phần hậu kỳ của bộ phim tài liệu về ca sĩ Mỹ Latinh Julio và muốn mở thêm một số lớp yoga và lớp thiền định ở một số cơ quan khác nhau tại New York, anh chỉ có thể dành được nhiều lắm là ba ngày cuối trong chặng hành trình của tôi. Chúng tôi sẽ gặp nhau tại Buenos Aires.

Trước tiên tôi cần phải lấy visa của hai nước. Muju quá bận nên nhờ Peter — anh trợ lý đồng tính rất ngọt ngào và lanh lợi của anh — giúp tôi thu thập một loạt tài liệu: địa chỉ của lãnh sự quán, thời gian làm việc, tài liệu cần phải chuẩn bị khi xin visa, thời gian cần lấy visa, chi phí làm visa... Anh ta còn giúp tôi liên hệ với nhà xuất bản của cả hai nước để xin thư mời, đặt khách sạn và vé máy bay.

Cũng may có Peter, tôi mới kiên nhẫn làm hết từng việc và lấy được visa. Vào buổi tối cuối cùng lấy được visa, tôi mời Muju, Peter và biên tập viên Carrie tới ăn ở nhà hàng Thượng Hải “Lão Chính Hưng” ở khu Chinatown.

Tối đó, không rõ vì nguyên do gì, người ta đốt pháo ở ngoài đường. Mùi pháo nồng như mùi thuốc súng, cay sặc mũi nhưng cũng rất dễ chịu đã xộc thẳng vào nhà hàng. “Trung Quốc”, hai từ đó đột ngột nhảy ra khỏi đầu tôi. Âm thanh đó, mùi vị đó, và xác pháo đó ta tôi đều liên quan tới những hồi ức xa xôi. Khi trẻ, bạn có thể thịnh hành chơi game điện tử, nghe nhạc hip-hop, uống nước Coca-Cola, mặc đồ Adidas. Nhưng một khi tiếng pháo xa xưa vừa nổ, bạn lập tức mê nó, vì nó đã hòa vào máu thịt của người Trung Quốc từ lâu rồi.

Trong tiếng pháo nổ, tôi nhìn ba người cùng bàn, đột nhiên cảm thấy thật buồn đến kỳ lạ. Như thể ăn xong bữa này sẽ phải vĩnh biệt họ mãi mãi. Nhưng đó chỉ là một cảm giác nhất thời.

Tính tiền xong, tôi lặng lẽ đi theo Muju vào phòng vệ sinh, khiến anh giật mình. Tôi chốt cửa phòng, đi về phía anh, ôm lấy mặt anh, hôn một trận cuồng nhiệt, rồi mở cửa đi ra. Nghe từ phía sau tiếng cười của anh vắng tới. Bất giác, tôi cũng bật cười.

Mọi người đứng chờ ngoài cửa tiệm. “Cám ơn bữa tối cô đã nấu”, trước khi từ giả, ai nấy đều nói đùa như vậy, rồi người nào người nấy lên tắc xi về nhà.

Trước khi đi Tây Ban Nha, một loạt sự kiện bất ngờ đã xảy ra. Một hôm, cô vợ cũ người Do Thái của Muju từ Atlanta tới, mang theo cả một đứa con trai và một đứa con gái đến thăm ông bố đang lâm bệnh nặng. Cô ta liên tục gọi điện tới căn hộ của Muju.

Khi tôi đang đắp mặt nạ bằng thứ bùn biển chết màu đen từ phòng tắm lao ra nghe điện thoại, rõ ràng cả hai người phụ nữ ở hai đầu dây đều giật mình.

“Xin chào, tôi là Kitty”, một giọng nói trẻ con đến quái lạ, có phần run rẩy vang lên.

“Xin chào, tôi là Coco”, sau lớp mặt nạ bùn cứng đơ, tôi hầu như cất tiếng rất khó nhọc.

“Chà, để tôi tự giới thiệu vậy. Tôi là vợ cũ của Muju Miyanaga... Tôi vừa tới New York, muốn đến thăm anh ấy”.

“Được, tôi sẽ chuyển lời”. Tự nhiên không cần tôi giới thiệu, cô ta cũng biết tôi là bạn gái hiện nay của chồng cũ cô ta.

“Cảm ơn”.

“Không có gì”.

Hai tay tôi ôm khuôn mặt nặng trĩu và đen sì, ra sức ngẫm nghĩ. Tại sao cô vợ cũ Kitty này với chất giọng trẻ con lại gọi điện tới làm gì? Nhưng rất nhanh chóng, tôi quyết định mặc xác cô ta. Khi bạn không quan tâm tới một ai hoặc một sự việc gì đó, cô ta (hoặc anh ta) sẽ không còn tồn tại nữa. Trái lại, càng để tâm, cô ta (hoặc anh ta) càng chiếm được sức mạnh trong nỗi khiếp sợ và lo lắng của bạn. Như vậy bạn chỉ tổ phải lo lắng thực sự.

Tôi quyết định tự quên lãng chuyện này và Muju sẽ không biết được “màn chào hỏi” của cô vợ cũ. Nhưng khi anh vừa tan sở về nhà, tôi lại không nhịn nổi, kể tuột ra và quan sát phản ứng của anh.

Anh như rụng lông mày đầy kinh ngạc, mở tròn mắt hỏi, “Kitty ở New York sao?”. Khi anh gọi tên cô ta, tôi thấy lưỡi mình chưa chút lạ.

“Cô ấy có để lại điện thoại không?”

“Anh tự tra xem sao”, tôi vừa nói vừa đi vào bếp. Sau lưng vọng lại tiếng bấm phím điện thoại.

“Tìm được rồi, có lẽ là số này...”, giọng anh đầy phấn khởi. Anh chưa bao giờ biết giấu diếm. Có lúc tôi thực sự mong muốn người đàn ông của tôi không cần chân thành quá. Tôi hy vọng anh ta là người biết ăn nói, thậm chí biết tán tỉnh, nói dối rất giỏi.

Sang xuân, bệnh tình của bố Kitty có phần đỡ hơn. Một buổi chiều ấm áp, theo lời hẹn qua điện thoại giữa Muju và Kitty, cả ba chúng tôi sẽ gặp nhau ở tiệm cà phê Starbucks. Tôi biết kiểu gặp tay ba như thế này sẽ rất bất tiện, nhưng Muju vẫn cương quyết mang tôi theo. Tuy anh mời tôi nhưng cũng nghĩ tới tính nhạy cảm và dễ ghen của tôi nên mấy ngày qua, anh cũng không khỏi lo lắng.

Trên đường tới tiệm cà phê, anh nhắc đi nhắc lại: “Những chuyện này đã thực sự qua rồi, em biết đấy”.

Kitty tới muộn nửa tiếng, mang theo cả con tới mà không hề báo trước. Khi cô ta xuất hiện trước mặt tôi trong bộ váy áo màu lá cây sẫm, đầu choàng một cái khăn lụa thêu hoa, đeo một cặp kính râm nhạt màu, nom cô rất xinh đẹp, y hệt một cây xanh mơn mớn đầy nhựa sống. Nhưng nom thần sắc cô ta lại hơi căng thẳng.

Cô ôm Muju, nhưng chỉ bắt tay tôi. “Trời... nom anh tuyệt quá!”, cô ta ngồi xuống đối diện với Muju, cời chiếc khăn lụa, nhưng lại quên mất tháo kính râm.

“Em cũng vậy mà”, Muju mỉm cười nhưng cũng lúng túng không kém, suýt nữa hất đổ ly cà phê trên bàn.

Đương nhiên sự có mặt của tôi càng tăng thêm cảm giác bất an cho họ. Tình cảnh đó nom như thể những chiếc ghế họ đang ngồi đã mọc lên một cái gai sắc nhọn.

Thực ra, sắc đẹp của người đàn bà có tên Kitty kia cũng khiến tôi thấy bất an vô cùng. Tôi không hề biết vợ cũ của Muju lại có gương mặt như ngôi sao điện ảnh, có bộ ngực lớn hơn tôi tới mấy số. Chắc chắn cô ta phải dùng áo lót cỡ D.

Họ bắt đầu hàn huyên những chuyện xưa cũ. Để tránh cho tôi cảm giác khô bị lẻ loi, Muju luôn nói: “Coco, em biết không, Kitty từng đoạt giải nhất cuộc thi Hula toàn nước Mỹ. Lúc đó eo của cô ấy nhỏ tới mức chỉ cần bóp bằng hai tay cũng gãy ngay”. Hoặc anh lại kể: “Chà, Coco này, chắc em không thể tin nổi trong một lần viết thư cho con gái, mẹ của Kitty đã dặn dò ở cuối thư rằng, Con đừng quên nhắc với Muju sau này khi đến gia đình người Mỹ nào ăn cơm, tốt nhất không nên hỉ mũi ra khăn bàn, mà phải dùng khăn giấy”.

Tôi bắt đầu tin rằng quả thực Muju đã từng có một cuộc hôn nhân không tệ.

Vì cuộc hôn nhân với người đàn bà Do Thái này, thậm chí anh đã chọc giận cả bố mình vốn rất gia trưởng. Anh bị đuổi ra khỏi nhà, và tới nay vẫn không được phép nhúng tay vào việc kinh doanh của gia tộc.

Tôi ngồi bên cạnh, càng nghe họ nói chuyện, càng cảm thấy mình thật vô duyên, giống người ngoài. Muju như bắt giắc rời khỏi tay tôi, quay về ký ức một thời kỳ hôn nhân êm đềm với Kitty. Tình yêu và hôn nhân khác biệt thật lớn. Ngay cả người vợ cũ đã ly hôn xem ra còn tự tin và mạnh mẽ hơn cô bạn gái hiện nay. Cô ta ngồi đó, như một tấm bia tường niệm to lớn.

Không biết mọi thứ đã xảy ra như thế nào, nhưng trước lúc chia tay trong một bầu không khí đầy ấn tượng, Kitty hứa sẽ mang hai đứa con đến căn hộ của Muju nấu một bữa cơm gia đình ấm cúng trước khi cô quay về Atlanta.

Trong mấy ngày còn lại, đầu óc tôi đập inh ịch. Vợ cũ của Muju sẽ xuất hiện trong căn bếp rộng rãi của chúng tôi, và vô tình lại đẩy tôi vào cảnh ngại ngùng thêm một lần nữa.

Tôi thật không chịu được cảnh diễn trò trong bếp. Cái thời dùng đồ ăn để khống chế trái tim đàn ông đã qua từ lâu rồi, nhưng có thể giờ đây nó quay lại. Cứ nghĩ, tôi lại muốn đổi nghề, chuyển sang viết sách dạy nấu ăn cho xong, có khi còn bán chạy hơn cả các tiểu thuyết tình dục.

Tôi gọi điện cho Jimmy Wong và giục già Muju mời Richard và bà vợ W cùng đến.

Tối đó, căn hộ của tôi rất đông khách, y hệt như gia đình liên hợp quốc. Bà W còn mang tới đồ điểm tâm và món sushi tự làm. Jimmy mang tới một chai

rượu ngon.

Kitty bận rộn trong bếp, y hệt bà chủ nhà. Tôi đi dép thêu hoa, lười nhác trên ghế sa lông, giống như một người tình. Mọi thứ nom có phần đảo lộn trật tự, nhưng cũng rất tròn trịa.

Kitty có hai đứa con rất nghịch. Những đồ chơi hình phụ nữ khỏa thân và các quả đào bày quanh nhà của Muju khiến chúng cực kỳ hứng thú. Cuối cùng chúng làm hỏng cả con voi đồ chơi làm bằng gỗ do Muju mang từ Ấn Độ về từ ba năm trước.

Kitty dường như cũng hiểu tầm quan trọng của món đồ này đối với Muju. Cô ta chạy từ bếp ra, mắng mỏ lũ con, “Các con đã quên mẹ dặn dò thế nào rồi sao? Mau xin lỗi chủ đi”.

“Không sao đâu”, Muju mỗi tay ôm một đứa đang khóc lóc, mặt mũi đỏ bừng. “Con voi đó đã già lắm rồi, cũng đến lúc phải hỏng rồi”.

Xem ra anh có duyên với trẻ con.

Nghề nghiệp Kitty từng học một năm tại một trường dạy nấu ăn của Pháp, sau đó mới gặp và lấy Muju, trở thành bà nội trợ. Sau khi ly hôn với Muju, cô ta nhanh chóng lấy một đại gia ở Atlanta, sinh được một bé trai và một bé gái. Cùng với tính cách dịu dàng và vẻ đẹp đáng yêu, cô chiếm được vị trí rất ổn định trong gia đình chồng. Hầu như tất cả thành viên nhà chồng đều yêu thích cô ta.

Nhưng cô ta vẫn nhớ cuộc sống đơn giản, rảnh rỗi trước khi lấy chồng. Như “bầu trời trần trụi, không chút tạp bân”, cô ta đã tổng kết như vậy bằng một câu nói đầy ý thơ. Cô ta cũng nhớ cái bếp của Muju. Và giờ đây dù đã có người làm, trong mắt cô ta, căn bếp của Muju vẫn là căn bếp giàu cảm xúc nhất trên thế giới. Đó là lý do hoài niệm chuyện xưa quan trọng nhất mà tối nay cô ta làm cơm cho chúng tôi.

Tôi vào bếp, chụp cho cô ta mấy tấm hình và phát hiện ra rằng mình đã dần dần yêu thích người phụ nữ này. Trong hương thơm của đồ ăn, sắc đẹp của cô ngày càng tỏa rõ. Đó là một dạng phản ứng hóa học thật kỳ lạ và chỉ xuất hiện trên người một vài phụ nữ nào đó. Trên người mẹ tôi cũng có kiểu phản ứng như vậy. Căn bếp đã biến họ càng nữ tính hơn.

Cô ta khe khẽ hát, chân dậm nhịp, bàn tay thoăn thoắt khéo léo, y hệt một tay ảo thuật gia. Cô ta không ngừng thị phạm cho tôi cách phối hợp những hương vị mà theo tôi là rất phức tạp: cây húng tây, nguyệt quế, hạt nhục đậu khấu, cây rau é, lá chanh...

Tôi không tài nào nhớ nổi vốn từ vựng tiếng Anh về nấu nướng. Tên các món ăn bằng tiếng Anh trong các cửa tiệm cũng khiến người ta phải nhức đầu. Tôi không nhạy cảm lắm đối với những thứ này.

“Thực phẩm, đàn bà, trẻ con đều là những sự vật đẹp đẽ nhất trên đời... Tôi ngày càng nhận thức thấy mình hạnh phúc biết bao”, vừa nói cô ta vừa đồ đồ ăn ra một chiếc đĩa, “Phiên cô bụng họ tôi chiếc đĩa này ra ngoài”.

Tôi đón lấy chiếc đĩa lớn, bung ra khỏi nhà bếp. Ánh mắt của Muju bắt gặp đúng lúc tôi vừa bước ra, tôi chỉ khe khẽ nhún vai với anh. Không hiểu tại sao anh lại chia tay với Kitty. Triết học nhân sinh của cô ta và của anh hầu như giống hệt nhau tới mức đáng kinh ngạc.

Khi cả hai đứng trước chậu cây màu xanh mà cô từng tặng anh làm món quà ly hôn, vừa bung đĩa vừa ăn, tôi không khỏi quan sát cảnh đó bằng con mắt hiếu kỳ và càng cảm nhận được sự phức tạp và ý nghĩa thâm sâu của đời người.

Richard và Jimmy đang cao giọng tranh cãi. Họ cũng có sở thích như nhau, đều có thể thao thao bất tuyệt về nghệ thuật và cuộc đời, như thể bạn cờ gặp đối thủ, bạn rượu gặp kẻ tri kỷ vậy.

Tôi dẫn W tới thăm quan tủ quần áo của tôi. Trang phục bằng tơ lụa thêu hoa của Trung Quốc khiến bà cảm thấy cực kỳ hứng thú. Chúng tôi trao đổi số điện thoại cho nhau. Rõ ràng công may kimono ở Tokyo đắt hơn công may xường xám ở Thượng Hải. Nghe nói bà đang trong thời kỳ kinh tế khó khăn và cũng ngày càng hiếm người chịu chơi may những bộ kimono đắt tiền.

Đêm đã khuya, em gái Kitty lái xe tới đón mẹ con họ.

Trước khi đi, Kitty nắm tay tôi, nói vô số những lời ngợi khen, “Cô thật là tốt... cô thực sự tốt nhất đấy”. Tôi ôm cô rất chặt và ngửi thấy mùi rượu chua chua. Cô ta hơi say, nom có vẻ hơi buồn. Tôi rất vui mừng được nhìn thấy một phụ nữ xinh đẹp thực sự yêu thích nhà bếp và cũng rất thích thú được chứng kiến cô ta phải buồn rầu bỏ đi. “Tạm biệt, Kitty”, chúng tôi vẫy tay với cô.

Vào ngày bay từ New York tới Madrid, Muju quá bận, không đi tiễn tôi được. Anh cũng chưa bao giờ thích ra sân bay đưa đón ai. Thậm chí ngay cả mẹ anh là người vốn có vị trí quan trọng trong gia tộc tới New York, anh cũng không chịu ra sân bay đưa đón. Anh thấy như vậy thật là lãng phí thời gian. Về những chuyện này, tôi thấy anh là “một hợp thể những thứ xấu xa nhất của đàn ông Nhật Bản, đàn ông Mỹ và đàn ông La Tinh”, giống hệt một lần tôi to tiếng cãi nhau với anh.

Tôi mặc chiếc quần bò hiệu Marc Jacobs kiểu lính, leo lên chiếc xe tắc xi anh gọi hộ. Trên đường, tôi hơi bị say xe, mặt cứ trắng bệch, nom phát khiếp.

Vừa tới sân bay, kiểm tra hải quan tầng tầng lớp lớp càng khiến người ta phát thần kinh. Hành lý của một người Trung Đông mặc áo quần rộng thùng thình và quần khăn bị đầu đang bị vớt đẩy ra đất. Bên trong đều là rác rưởi nhặt trên phố. Một người đàn ông Mỹ dáng nhỏ thó đang tuyệt vọng ôm đầu khóc trước quầy đăng ký, miệng cứ lắp bắp giải thích điều gì đó với cô nhân viên hàng không.

Vận may của tôi cũng không đến nỗi tệ. Họ chỉ đảo lung tung trong va ly tôi và bỏ cái kéo tỉa lông mày vào một cái túi ni lông trong suốt. Được một phụ nữ da đen vạm vỡ mặc đồng phục dẫn đường, tôi được đưa tới trước quầy check in. Rồi chiếc va ly nhanh chóng biến mất trên băng chuyền gửi hành lý.

Chuyến bay bị trễ mất một tiếng rưỡi đồng hồ. Hành khách ngồi chờ đều bức bối. Đột nhiên tiếng loa phát thanh vang lên: “Xin hỏi có ai lạc con không? Trong toa lét có một đứa trẻ. Ai lạc con xin mời đến nhận?”. Thế là một bà mẹ trẻ vội vã cuống quýt chạy đi tìm con dưới mắt hiếu kỳ của tất cả mọi người. Ai nấy đều cười rộ.

Tôi và Muju cứ vài phút lại gọi di động cho nhau. “Em vẫn ở đây”, tôi than vãn.

“Em phải uống nhiều nước vào, sẽ dễ chịu hơn hoặc đọc tạp chí gì đi”, anh khuyên.

“Ngộ nhờ máy bay có sự cố gì thì sao...? Lẽ ra anh phải tiễn em ra sân bay. Anh quá lạnh nhạt”, tôi buồn bã nói. “Đừng có nghĩ lung tung, sẽ không có chuyện gì đâu. Anh sẽ gặp em ở Argentina... Em là cục cưng của anh mà”.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Tuệ Quang và pháp sư Tính Không Người biết thì không nói, kẻ nói lại không biết.

- Lão Tử -

Sắc thu đậm dần, lá trên các cây phong, cây dương, cây song tử điệp đầy núi đã ngả vàng. Buổi sáng nếu dậy sớm, có thể nhìn thấy lá cây màu nâu đỏ vì dính sương nên càng tươi tắn hơn. Mặt trời đỏ ối chiếu xuống mặt biển xanh thẫm màu ngọc bích như một viên đá quý óng ánh. Cả hòn đảo rất bình yên và tràn đầy sức sống.

Buổi sáng, tôi không thiết làm gì, cứ dờ dẫm ngồi ngắm biển hoặc nằm trên giường đọc sách. Tôi toàn đọc sách của mấy trăm năm trước, nào "Hong lâu mộng", thơ Đường, thơ Tống... Buổi trưa ăn một bữa đơn giản trong nhà ăn nhỏ của khách sạn. Rồi lại chậm chạp đi dạo dọc bờ biển, lần đến chùa Pháp Vũ.

Chiều nào trên núi Phở Đà, tôi cũng tới thăm chùa Pháp Vũ và pháp sư Tính Không. Đó cũng chính là vị Hòa thượng già hôm đầu tôi gặp và nhớ được pháp danh của tôi là "Trí Tuệ".

Pháp sư Tính Không thường dùng nửa tiếng đồng hồ nghe tôi kể lể một số câu chuyện rồi rác như khói mây trong cuộc sống của tôi.

Ông đã trên 101 tuổi, y hệt như người Trung Quốc vẫn thường nói: những cây cầu mà ông đi qua còn dài hơn cả những con đường mà tôi đã từng đi. Ông chưa từng đến Mỹ, cũng chưa đến châu Âu, Nhật Bản, nhưng các tín đồ Phật giáo từ mọi miền trên thế giới vẫn thường tới học hỏi ông.

Pháp sư Tính Không sống trên hòn đảo nhỏ này đã ngót gần nửa thế kỷ. Thời gian cứ trôi, nhưng ông vẫn không di chuyển. Tuy vậy, ông vẫn biết thế giới này đang biến hóa bằng cách thức gì. Cả cuộc đời pháp sư vui vẻ, luôn được cư dân trên đảo kính trọng và yêu quý. Có một câu chuyện được lưu truyền rộng rãi nhất là vào năm 1961 khi nạn đói ở Trung Quốc hoành hành mạnh mẽ, có một lần các sư sãi trong chùa khó khăn lắm mới góp được nửa ký gạo để nấu một bát cơm lớn cho pháp sư. Ngày hôm sau, một Hòa thượng hỏi thầy cơm có ngon không, vì pháp sư đã trả lời, Ta không ăn, ta cho bà già bên chùa rồi.

Nghe nói người già trên đảo kể rằng, pháp sư sinh ra trong một gia đình rất vai vế ở Thượng Hải xưa. Thời trẻ, ông đã là một thanh niên tuấn tú nổi tiếng khắp Thượng Hải, cảm kỳ thi họa đều tinh thông, lại đam mê du lịch. Ông đã đi du ngoạn khắp nửa giang sơn Trung Quốc, nhưng sau khi ngồi thuyền tới núi Phở Đà chập chùng mây núi, đột nhiên lại phát nguyện xuất gia, lựa chọn chùa Pháp Vũ làm chốn gửi gắm thân xác. Rồi từ đó, ông không hề rời khỏi hòn đảo nhỏ này.

Đã từng ngỡ đi không ngừng, phiêu dạt từ nơi này sang nơi khác là một dừng khí phi phạm. Nhưng giờ đây nghĩ kỹ lại, sau khi lựa chọn một nơi mãi mãi không rời đi càng cần có dừng khí hơn.

Gương mặt của pháp sư Tính Không luôn lim dim, bình thản, như ngậm cười bằng yên. Khi nhìn người khác, ánh mắt của pháp sư rất dịu dàng, ấm áp. Khi nói, giọng nói không nhanh cũng không chậm. Trước một người già thân thiết như vậy, đột nhiên tôi cảm thấy một sự kính trọng thật khó xưng danh. Có lúc, khi đang kể cho ông nghe những chuyện muộn phiền đang xảy ra với tôi, đột nhiên chạm phải ánh mắt sâu lắng và tĩnh lặng của ông, tôi đột nhiên như quả bóng xì hơi, ngưng lại, quên bẵng trong phút chốc, không nói nổi thành lời.

Tôi ngày càng cảm nhận mãnh liệt về sự hoang đường trong những gì đã kể, những câu chuyện từng giầy vò tôi, những thứ mà tôi từng trải qua... Thoát một cái chúng bỗng trở nên nhẹ bỗng. Khi vừa nói ra miệng, chúng như thoát khỏi cơ thể tôi, vụt trở nên xa lạ. Trong đám tro tàn, những gì tôi nhìn thấy được chỉ là hư không, là nhân quả, là thiện bi.

Tôi như tới Muju kể cho tôi cái cảnh cùng ngồi thiền trầm mặc với ông thầy ở dưới gốc cây hoặc bên hồ. Tôi hầu như cũng cảm nhận được những thứ mà anh từng cảm nhận...

Thực ra, vào lần thứ ba khi tôi tới thăm pháp sư, trong nửa tiếng đồng hồ, tôi không hề nói gì, chỉ ngụp lặn trong nụ cười hiền hòa và ánh mắt im lặng của ông. Nó mang lại một cảm giác an toàn kỳ lạ.

Nhưng tôi lần thăm thứ tư, pháp sư nói với tôi một loạt những câu có ý tứ sâu xa:

Nỗi đau khổ trên thế gian này đều đến mà không rõ tung tích. Nếu từ trong cõi hư vô đó có thể giải thoát được những kiến, định, hành thì từ bi sẽ là cơ sở cung cấp chính xác cho con về kiến, định, hành. Phải từ bi với người khác, lại càng phải từ bi với chính mình. Vì một người không biết yêu chính mình, sẽ không biết yêu người khác.

Cái kiểu "yêu" đó không phải là yêu theo nghĩa hẹp, mà phải là tình yêu được sinh ra từ trí tuệ sau khi đã mở rộng tâm lòng. Thậm chí phải yêu cả những bộ phận từng bị coi là nhược điểm trên người mình, chẳng hạn như những tình cảm phản diện như bực tức, hận thù, đố kỵ... Trong giáo nghĩa truyền thống của Phật giáo, chúng được coi là một bộ phận bẩm sinh trên thân xác con người, cũng không thể thiếu được y hết như những tình cảm chính diện như dũng cảm, khoan dung, dịu dàng...

Nếu ví yêu những tình cảm chính diện như hoa trong vườn thì những tình cảm phản diện sẽ như rác rưởi trong vườn. Con cần phải học cách biến đồng rác đó chuyển hóa thành phân bón tưới tắm nên những đóa hoa đẹp trong vườn.

Có lẽ vì cho rằng những phần tốt sẽ đấu tranh với phần xấu trên con người nên chúng ta cần phải chiến thắng những thứ tình cảm phản diện đó và cần tổng chúng ra khỏi đầu óc. Nhưng thực ra điều đó không đúng. Đau khổ và bất hạnh không phải là ác quỷ. Chúng chỉ là một bộ phận hữu cơ. Và con chỉ cần chuyển hóa chúng và biết cách tận dụng chúng sao cho tốt hơn.

Một buổi chiều, đồ đệ của pháp sư Tính Không - chính là chú tiểu Tuệ Quang cùng ngồi đánh cờ với pháp sư hôm nọ - chặn tôi lại trước cổng chùa và thông báo pháp sư đang bệnh.

Tôi dừng bước bên bậc cửa đá xanh của chùa, mặt đầy ngạc nhiên, "Pháp sư Tính Không mắc bệnh gì? Có nặng không?".

"Hôm qua thầy bị trúng gió, đã uống thuốc tự sắc lấy. Cũng không nặng lắm", Tuệ Quang nói.

Nghe vậy, tôi mới hơi yên tâm.

Đúng lúc đó Tuệ Quang phải tới một ngôi chùa khác - chùa Phổ Kỳ trên Đảo Nam Đoạn để lấy kinh, tôi do không có việc gì làm nên cũng đi theo. Đường đi phải qua một đoạn núi nhấp nhô, cả hai vừa đi vừa trò chuyện.

Tôi hỏi Tuệ Quang tại sao lại xuất gia. Chú kể mẹ chú là tín đồ Phật giáo trung thành. Do nhiều năm trước không sinh nở được nên từng phát nguyện trước tượng Phật rằng, nếu sinh được con trai, nhất định sẽ dâng cho Phật làm hòa thượng; nếu sinh được con gái, sẽ gửi đi làm ni cô.

"Thế bao năm qua, chú có nhớ mẹ không?", tôi hỏi.

Tuệ Quang cúi đầu không trả lời. Trên gương mặt trắng xanh của chú thoát hiện lên một nỗi niềm chế thường thấy trên gương mặt các tăng lữ. Chiếc áo cà sa màu vàng nhạt của chú khẽ bay bay trong gió biển ẩm ướt. Chiếc đầu được cạo bóng loáng của chú làm mất đi chất hóc môn vốn có của lứa tuổi thanh niên.

Biểu hiện của chú đã nói rằng chú rất nhớ mẹ. Nỗi nhớ đó thật đau khổ, có lúc có thể đã tới mức oán hận.

Tới cổng chùa Phổ Kỳ, Tuệ Quang nói với người gác cổng điều gì đó, tôi đi theo chú mà không cần phải mua vé. Khách dâng hương ở chùa này đông hơn ở chùa Pháp Vũ rất nhiều. Đi lại chốc chốc lại va phải nhau hoặc bị người bên cạnh xéo phải. Trang trí kiến trúc ở đây nom cũng huy hoàng và rực rỡ hơn. Tuệ Quang nhanh chóng tìm được một chú tiểu cùng học tại Phật học viện với chú, pháp danh là Thần Điền. Tại chỗ của Thần Điền, Tuệ Quang lấy kinh và một miếng bánh ga tô. Đó là món quà của Thần Điền dành cho chú. Họ đều là bạn thân.

Trên đường về, Tuệ Quang xách tòng teng miếng bánh ga tô đặt trong hộp giấy. Chú không nở ăn, định mang về biếu pháp sư Tính Không.

Chú nói đó là thứ duy nhất mà sư phụ chịu phá lệ ăn, ngoài cơm chay. Pháp sư Tính Không vốn là một công tử từng được yêu chiều trong một gia tộc nổi tiếng ở Thượng Hải. Dân Nga lang thang làm thuê cho gia đình họ có thể làm được những chiếc bánh ga tô bơ ngon nhất Thượng Hải. Và pháp sư rất mê bánh ga tô từ nhỏ. Sau khi xuất gia, ông rũ bỏ tất cả, trừ phi hiếm hoi lắm mới ăn bánh ga tô, và ông gọi đó là "phần không hoàn chỉnh trong sự hoàn chỉnh của tôi".

Tôi bật cười, hỏi Tuệ Quang: "Hòa thượng được phép ăn bánh ga tô không?".

"Nếu là loại bơ do con người làm thì được ăn", chú đáp.

"Thế có ăn được trứng gà không?".

"Cái này, gần đây đang được các hòa thượng trên đảo tranh luận. Một nửa số người cho rằng có thể, một nửa số còn lại cho rằng không thể".

Sau khi quay về chùa Pháp Vũ, chúng tôi không dám đi quấy rối pháp sư Tính Không. Tuệ Quang pha một bình trà, dạy tôi vài ván cờ dưới cây Phổ Đà.

Loại cờ hai màu đen - trắng thực ra là sự thể hiện trực quan của trí tuệ phương Đông và nó không cần yêu cầu phải diệt hết toàn bộ kẻ thù hoặc bắt vua của bên kia. Phần chiến thắng chỉ cần chiếm được nhiều hơn bên thua một ít địa bàn. Nhưng về mặt kỹ thuật cũng không thể chiếm toàn bộ phần địa bàn

của kẻ thù. Vì vậy, việc chiến thắng này chỉ mang tính tương đối, rất khoan dung và tạo nên kẻ chiến thắng dưới tiền đề cùng chung sống hòa bình.

Thời gian trôi qua thật mau. Mấy tiếng mõ khô gọn từ gáo dừa vang lên. Đã đến giờ các hòa thượng phải quay về trai phòng niệm kinh ngồi thiền. Chú tiểu Tuệ Quang thu dọn bàn thờ. Tôi uống nốt chỗ trà dở. Hai bên tạm biệt nhau. Tôi chậm rãi đi trên con đường mòn, quay về nhà nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Thiền Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Ở Madrid Phải đối diện với sự thực thôi. Một khi có đàn ông đẹp trai xuất hiện, không ít trong số phụ nữ chúng ta đã cam tâm tình nguyện cời quần lót ra lau giày cho hắn.

- Lynda Barry -

Vừa xuống máy bay, đi trong phòng chờ ồn ào, ai nấy đều ra sức hút thuốc lá, nuốt và nhả khói. Điều này lập tức nhắc nhở bạn: nơi đây đã không còn là nước Mỹ với kiểu giáo đồ sạch bong và cấm hút thuốc, mà đây là châu Âu với khói thuốc mật mùng và bụi mù.

Thoát một cái, tôi thấy nhẹ nhõm hẳn. Xe ô tô của nhà xuất bản đang đậu ở bên ngoài. Anh tài xế cắt cái biển đề tên tôi, cẩn thận đặt va ly vào dãy ghế sau, rồi phi như bay trên đường.

Do được nghe quá nhiều các câu chuyện thần thoại về Tây Ban Nha, tôi ra sức mở to đôi mắt đang sưng đỏ, tham lam ngắm nghía phong cảnh bên đường như những bức tranh thơ mộng, cùng những kiến trúc tuyệt đẹp, những thiếu nữ La Tinh ngực căng tròn, eo thon. Tất nhiên cũng khao khát muốn ngắm khuôn mặt tuần tú của hai đấu sĩ bò tót Tây Ban Nha...

Khi xe đột ngột dừng lại trước cổng một khách sạn vô cùng thanh nhã, tôi mở choàng mắt, nhận ra mình vừa thiếp đi. Nghe nói đây là khách sạn tốt nhất Madrid. Muju chưa kịp đến nên chi phí tiếp đãi của nhà xuất bản càng thoải mái hơn, đặt luôn khách sạn tốt nhất, chỉ ở có hai đêm.

Hai tiếng sau lập tức có phòng vấn. Biên tập viên và lãnh đạo của nhà xuất bản, ngoài ra còn có một nữ phiên dịch gốc Đài Loan tính tình hoạt bát cùng đi với tôi tới tiệm ăn ở lâu hai của khách sạn. Trên bàn ăn đã bày ngập tràn đồ ăn. Bao tử của tôi luôn phản ứng thật kinh khủng, đó là lúc đói ghê gớm.

Những cuộc phỏng vấn này dù có giầy vò người ta, song cũng lần lượt trôi qua. Trong mỗi cuộc phỏng vấn, tôi và Susan như chơi một trò chơi giản đơn. Người phục vụ lần lượt mang tới từng tách trà và cà phê, còn có đủ loại sô cô la đựng trong đĩa nhỏ. Cũng may còn có những thứ đó, mọi cuộc phỏng vấn trong ngày đầu tiên coi như kết thúc mỹ mãn. Tất cả mọi người đều rất hài lòng.

Tôi và Susan thảo luận xem nên đi ăn tối ở đâu. "Không nên ăn tại khách sạn", cô nói, "Cô cũng muốn đi thăm thú Madrid, đúng không?".

"Tôi cũng nghĩ vậy", tôi đáp.

Chúng tôi đi giày thấp, lượn khắp hang cùng ngõ hẻm ở Madrid, xục vào tiệm giày, tôi mua một đôi ủng làm thủ công, hai cái váy đầm hàng hiệu "Lurdes Bergada" của Tây Ban Nha. Khi Susan kiên trì ép tôi phải đứng chụp hình trước quầy sách chất một dãy dài sách của tôi bán tiếng Tây Ban Nha, tôi có phần căng thẳng. Cái kiểu chụp như vậy chẳng đẹp tí nào. Nhất định nom tôi sẽ có bộ dạng giống hệt như e sợ đồng sách kia đổ ụp vào người.

Có lúc tôi thích mình nom không giống như dân viết lách, đi trên đường với bộ mặt ngơ ngác, chỉ có nụ cười nhẹ nhõm, bất cần. Tin rằng mình có thể "men theo đường công giáo gà tới tới cuối cùng" - y hệt kiểu viết trong một cuốn sách khá ấn khách.

Chúng tôi ngồi trong một tiệm ăn cổ, nổi tiếng nhờ món thịt cừu nướng. Đèn lò mờ, sàn nhà nom ướt nhẫy, bốn bức tường treo những bức tranh sơn dầu cũ kỹ, giống như một con tàu cướp biển thần bí chìm sâu dưới đáy biển nhiều năm.

Susan giúp tôi chọn thức ăn. Nhưng dù có dịch tiếng Tây Ban Nha ra tiếng Anh, tôi vẫn thấy đau đầu. "Thôi, tôi quyết định rồi, cô cứ giới thiệu món. Món gì tôi cũng muốn thử", tôi gấp thực đơn lại, tuyên bố đồng ý.

Cô ta chớp chớp mắt, "Đừng lo, nhất định cô sẽ thích. Tất cả đồ ăn ở đây đều tuyệt lắm".

Tôi thích nghe thứ tiếng Anh mang nặng khẩu ngữ Tây Ban Nha của cô. Khi cô nói, luôn có cái kiểu "trời không sập được đâu", khiến bạn thấy hứng thú lạ. Mặc dù những lúc cô nhấn máy nói điện thoại hoặc to tiếng với đám phóng viên, nhưng cô vẫn đem lại cho người ta một cảm giác sáng rõ và khỏe khoắn. Những lúc cô vui vẻ phá lên cười, rõ ràng như một luồng sáng mạnh, tỏa ra năng lượng tới một ngàn oát.

Tóm lại, tôi thích cô.

Sau soup và salad, món thịt cừu nướng thơm nức được bê tới. "Trời, tuyệt quá, món ngon nhất thế gian đây", Susan vỗ tay kêu lên sung sướng. Tôi cũng tin rằng món này ngon hơn tất cả đồ ăn Trung Quốc ở Madrid.

"Vất vả một ngày rồi, nhưng hãy tin tôi, cô rất cừ đấy", Susan bùng một ly rượu vang lên nói.

Tôi bùng một ly nước suối Evian, nhả nhận đáp, "Cảm ơn".

"Thực sự không muốn uống một chút rượu sao?"

"Vâng"

"Tiếc quá, thịt cừu ở đây kèm với rượu vang thật đúng là nhất... Có ai đã nói với cô rằng, trên thực tế, cô và tiểu thuyết quá khác nhau không? Mà thôi, chúng ta không nói về tiểu thuyết nữa. Chắc chắn cô đã nói nhiều tới mức có thể nôn ra máu rồi..."

"Không sao, tôi thích nghe cô nói chuyện".

"Một trong những bí quyết đó chính là rượu vang. Rượu vang luôn giúp cô tươi trẻ".

Tôi cười, gật gù. Quả thực giờ đây nom cô thật rạng rỡ.

Cô đặt ly rượu xuống, đột nhiên ghé sát mặt lại gần tôi, "Không được quay đầu lại. Tôi đã phát hiện thấy gã ngồi bàn phía tay trái cứ nhìn cô mãi".

Tôi nuốt vội một miếng cừu, tròn mắt lên nhìn cô vài giây, "Không được, tôi muốn quay lại nhìn một tí".

"Không, không, chịu khó một tí. Chúng ta phải giả vờ thật tự nhiên. Trời ạ, anh ta đúng là gã đàn ông hấp dẫn nhất mà tôi từng gặp. Cứ tin ở tôi".

Trái tim tôi không chịu nổi cứ đập cuồng loạn. Câu nói cuối cùng của cô khiến tôi thấy căng thẳng lạ thường. Đàn ông hấp dẫn luôn như loài hoa có độc, luôn khiến người ta khát thèm và đói khát. Nhất là khi bạn không thể quay đầu lại hoặc giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, ý nghĩ về "anh ta" lại càng lồi cuồn hơn.

"Ồi giờ, anh ta phát hiện ra rồi, đang cười với tôi đây này... Trời, anh ta đứng lên rồi, đang đi về phía chúng ta".

"Tốt thôi", tôi hít một hơi, quay phắt đầu lại...

"Trời, đúng là em đó sao? Coco?". Anh đứng trước mặt tôi, giống như một vầng mặt trời to lớn tỏa đầy mùi rượu, mùi bồ đề và mùi đàn ông.

"Nick?", tôi khẽ áp tay lên bả ngực đang đập thành thịch, mỉm cười, cố gắng ép mình nom tự nhiên một chút. Nhưng không hiểu sao, tôi vẫn buột miệng gọi tên người đàn ông này một cách nhanh chóng và quá dễ dàng, tới mức chính tôi cũng cảm thấy phiền lòng.

"Chà, sao lại đúng lúc thế nhỉ? Không ngờ lại được gặp em ở đây... Chà chà!". Anh tinh nghịch nháy mắt liên hồi với tôi, ngay cả nụ cười trên môi cũng tràn trề.

Anh chìa tay ra trước Susan, "Xin lỗi, tôi là Nick". Susan hầu như vẫn hoàn toàn chưa hiểu nổi đã xảy ra chuyện gì. "Tại sao chúng ta lại không cùng ăn nhí? Các cô có thấy phiền không nếu tôi và cả bạn tôi nữa cùng ngồi ăn?"

"Tất nhiên là không rồi!", Susan đáp không kịp nghĩ. Chúng tôi quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt tức tối của cô gái tóc vàng đang ngồi ăn cùng Nick.

Thế là bốn người ăn hết món thịt cừu trong bầu không khí kỳ quái như vậy. Trừ tôi, cả ba người đều uống rất nhiều. Nick cứ dán chặt mắt vào tôi. Còn cô bạn gái anh cứ nhìn qua nhìn lại chúng tôi. Susan hứng chí quan sát cả ba. Tôi chẳng nhìn ai, chỉ mỉm cười.

Trò chơi đó vừa kích thích vừa vô vị. Thậm chí tôi còn thấy thương thay cho cô gái có mái tóc dài, màu vàng óng ả, cặp mắt xanh tròn và bộ ngực to phải mặc áo lót cỡ D kia. Bạn trai của cô vừa giàu có, thông minh, lại đáng yêu và đẹp trai đến mê hồn. Đáng tiếc vẫn đề lại chính ở chỗ đó. Đường như anh sinh ra vĩnh viễn không thuộc về bất cứ một người đàn bà nào. Anh phải thuộc rất nhiều đàn bà.

"Em nghĩ, em phải quay về khách sạn", tôi mở miệng trước.

Cả ba người đều nhìn tôi. "Không thể bỏ lỡ cuộc sống về đêm ở Madrid đâu. Trạm tiếp tới ở Barcelona không thể điên rồ như ở đây đâu", Susan phản đối, nhưng khẩu khí không được thuyết phục lắm.

"Đừng về", Nick lên tiếng, "Anh biết có một chỗ hay lắm, có thể đem lại cho em rất nhiều cảm xúc. Em nhất định phải đi xem".

"Thôi, em mệt rồi, có lẽ chúng mình cũng nên về khách sạn đi", cô bạn gái tóc vàng của anh cất giọng lạnh lùng và quay người giơ tay ra hiệu với người phục vụ tính tiền.

"Thế em có thể về trước đi", rõ ràng Nick không hề thích động tác của cô gái gọi phục vụ. Anh mới là người trả tiền, vì thế anh có quyền quyết định khi nào gọi phục vụ.

Hóa đơn được mang tới. Nick trả luôn tiền cho chúng tôi, mặc dù Susan cứ giả thích mãi là nhà xuất bản trả tiền ăn cho hai đứa.

Khi chúng tôi phát hiện ra chúng tôi đều trở về cùng một khách sạn, tôi nhận thức được sự việc trở nên phức tạp hơn. Nick xin được sổ phòng của tôi. Anh ghi sổ phòng của anh lên vỏ một bao thuốc lá đã hết, trao cho tôi.

Sau khi ngâm người trong bồn nước nóng, uống một viên thuốc ngủ vì thời gian bị lệch, tôi lăn vào giường. Đúng lúc tôi đang mơ màng đếm đến hơn một trăm chú cừu, chợt chồm trong giấc ngủ, điện thoại chọt réo vang. Tôi gắng hết sức mở to mắt, thậm chí phải hít một hơi thật sâu mới nhấc máy. Chẳng phải ai khác, chính là Nick.

"Anh muốn gặp em", anh đề nghị.

"Bây giờ sao?"

"Xin lỗi em. Nhất định là anh có hơi điên rồ, nhưng anh thực sự muốn gặp em".

Tôi im lặng.

"Cô ấy bỏ đi rồi... Tụi anh cãi nhau suốt... Anh rất vui vì cô ấy bỏ đi. Anh đã đặt cho cô ấy một khách sạn khác, có xe tới đón. Chắc chắn cô ấy sẽ không có chuyện gì đâu. Anh chỉ muốn gặp em".

"Minh thật đáng thương quá!", tôi thầm kêu, ôm cái đầu nặng trĩu vì thuốc ngủ đã có tác dụng, không biết làm thế nào để đối phó với gã đàn ông ở đầu dây kia biết gã đã khiến người ta phải phần nộ nhưng hết sức gọi cảm khiến người ta liêu xiêu. Tôi đã gặp rất nhiều đàn ông kiểu "hoa có độc" như thế này. Và lần nào hầu như cũng là cảnh tôi như con thiêu thân lao vào lửa, cuối cùng chỉ còn sót lại một đồng tro tàn tang thương.

"Không đùa nữa", tôi hạ giọng nói, "ngày mai có hai mươi phóng viên Tây Ban Nha đang đợi để nghiền nát em. Em phải nghỉ ngơi. Tạm biệt", tôi định gác máy.

"Đợi đã, vậy mai cùng ăn tối, được không?"

"Sợ rằng không được", giọng tôi cộc cằn.

"Thế sau bữa tối vậy, anh đợi em ở đại sảnh lúc mười rưỡi nhé!".

"Mười rưỡi?"

"Ngủ ngon nhé! Chúc em mơ một giấc mơ đẹp", anh nói rất dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cú Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Anh thật hấp dẫn, nhưng có độc

Phụ nữ luôn mất nhiều thời gian nói: Không, không, không.

- Mae West -

Thanh lịch là sự quyến rũ không thể cự tuyệt.

- Coco Chanel -

Tôi không biết tôi đang ở đâu.

Thứ âm nhạc ồn ã như xé rách người ta thành nhiều mảnh. Dù các loại mùi tạo nên những đợt sóng nóng bỏng nhấp nhô. Nick bịt chặt tai hét lên với máy điện thoại, mặt mày tươi cười rạng rỡ. Tôi không tin anh có thể nghe thấy rõ. Anh chỉ chìm trong cơn hưng phấn đã thành thói quen.

Tất cả mọi người ở đây như đều tràn đầy một sức mạnh không bao giờ cạn kiệt, ngoại trừ tôi. Tôi không hiểu nổi tại sao tôi lại ở cái nơi nguy hiểm này với đôi mắt thâm quầng. Lẽ ra tôi phải lên giường từ một tiếng trước để giữ nhan sắc.

Nick châm thuốc, nhìn tôi, mỉm cười. Tôi uống nước khoáng Evian, đột nhiên nheo mắt, nói với anh, "Anh là một kẻ rất ích kỷ, luôn cho rằng mình là quan trọng, luôn ngưỡng mộ mình. Nhưng anh vẫn còn nhiều chỗ phải tự khống chế".

Anh cười phá lên.

"Tại sao anh cười?".

"Dù sao cười vẫn luôn tốt hơn khóc", anh giải thích, ngừng một lúc nói tiếp, "Em có biết anh rất mê em không?".

Lúc đó bắt đầu có một cô gái điên rồ cởi quần áo, chỉ còn sót lại cái quần lót nhỏ xíu trên người. Cô ta vừa nhảy nhót vừa dùng roi đánh một gã trẻ tuổi nom cũng điên rồ không kém.

Chúng tôi nhìn cặp bất bình thường đó, rồi quay lại, nhìn nhau. "Em phải đi đây", tôi nói.

"Được thôi, em luôn giống cô Lọ Lem đi hái thủy tinh luôn biến mất trước mười hai giờ đêm... Vậy tư thế mà em thích nhất là gì? Chạy trốn? Chạy không ngừng?".

Tôi nhìn anh, xách túi đứng lên.

"Xin lỗi, không phải là anh phê phán em. Đó là vấn đề của anh. Từ trước đến giờ anh chưa đem lại cảm giác an toàn cho ai". Anh không cười nữa, túm chặt lấy bờ vai tôi, ra sức xô đẩy đám người chen chúc, mở lối ra cửa.

Đi bộ trên đường một lúc. Đầu óc sau khi được làn gió nhẹ mang hương thơm thực vật phả vào cũng trở nên hưng phấn hơn. Con buồn ngủ cũng tan biến. Nhưng trong cơ thể có một tiếng nói không ngừng nhắc nhở: cần phải ngủ, cần phải ngủ! Về đến khách sạn, tôi sẽ chúc anh ngủ ngon rồi đóng chặt cửa, vùi đầu vào gối.

Nhưng không tìm ra một chiếc tắc xi trông.

Nick nom thật vui sướng. "Đêm đẹp quá!", anh hớn hờ dứt hai tay vào túi, nói giọng đầy tự tin, giống như Shakespear đang yêu. Rồi đúng như tôi lo lắng một giây sau, anh tuyên bố: "Đề anh hát tặng em một ca khúc đêm". Anh bắt đầu hát thật, hát rất to, sai nhạc hết cả, tay chân khua loạn xạ.

"Cục cụng, cục cụng, em cứ im lặng như vậy làm anh đắm đuối. Vì dường như em không còn ở bên anh. Em có nghe thấy anh đang hò reo? Nhưng tiếng của anh đâu khiến em rung động. Cục cụng ơi, em cứ im lặng mãi vậy khiến anh đắm say", anh hát.

Tôi thực lòng chỉ muốn bỏ chạy. Anh khiến toàn thân tôi nóng bừng, mặt đỏ dừ. Cảm giác như hàng nghìn hàng vạn con côn trùng nhỏ chui vào xương bạn, ngứa vô cùng, vừa kích thích vừa khiếp sợ. Anh cứ lượn qua lượn lại trước mặt tôi, lén theo dõi nét phản ứng trên mặt tôi. Tôi không nhin nổi cười, né tránh ánh nhìn của anh.

Một chiếc xe Jeep đất tiền chờ mấy đứa choai choai lướt qua người chúng tôi. Chúng dùng tiếng Tây Ban Nha hò hét rất lớn với chúng tôi và vỗ tay. Vèo một cái, một chai bia rồng lao tới, Nick kêu ối lên rồi ngồi thụp xuống. Tôi hốt hoảng lo sợ, vội vã đỡ lấy anh: "Anh có sao không?"

Anh lập tức ôm lấy tôi, nòng nắn đáp: "Anh không sao, chỉ rất khát khao. Anh rất cần em chú ý, cần một nụ hôn của em".

Mắt tôi hoa lên, thần điên phách đảo.

Cô gái đáng thương đang nằm trong lòng anh, toàn thân như tan ra. Đây là một món quà hay là một sự trừng phạt mà Thượng đế đã ban cho cô?

Trong thang máy của khách sạn đất tiền nhất ở Madrid, cái gương lớn phản chiếu cảnh một đôi nam nữ đứng cạnh nhau.

Chúng tôi đều im lặng. Trên môi còn đọng lại hơi ấm nồng nàn sau nụ hôn cuồng cháy. Tránh né nhìn nhau, mắt đắm đuối vào con số từng tầng mà thang máy đi lên, có phần căng thẳng. Phòng của anh ở tầng 10, tôi ở tầng 6. Số hiệu tầng 6 đã lóe sáng, thang máy mở toang.

Sau nửa giây ngần ngừ, anh đi theo tôi ra khỏi thang máy. Cả hai đều không nói. Chân dẫm lên tấm thảm đất tiền không một tiếng động. Tôi của phòng tôi, cả hai đều dừng lại. "Em...", tôi lắp bắp.

"Chà", anh vội vã nói, "Em mệt lắm rồi, anh nhìn thấy rõ". Anh có ý phát âm từ "mệt" hơi nặng hơn một chút, nhưng mặt rất chân thành, "Vậy chúc em ngủ ngon nhé. Ngày mai gặp lại ở Barcelona".

"Gượm đã... Anh nói Barcelona?"

"Anh sẽ bay tới đó, rồi cùng ngày bay tới Buenos Aires với em, rồi bay về New York".

Chắc chắn nom tôi rất bàng hoàng vì anh nhìn tôi và nở nụ cười chiến thắng. "Đúng rồi, Susan còn kể với anh hai ngày nữa ở Barcelona có một buổi trình diễn ca nhạc Flamenco rất chuyên nghiệp. Có lẽ anh phải kiếm mấy cái vé hàng đầu".

Tôi không hề răng một câu, lấy chìa khóa, mở cửa. Rồi đóng rầm một cái.

"Em không sao chứ?", anh gõ cửa, kêu ầm lên.

Tôi vừa sập cửa, lại mở ra. Anh vẫn đang cười.

Đột nhiên tôi trở nên mạnh mẽ hẳn, thậm chí còn mỉm cười và nói: "Em không biết đây có phải là một trò đùa thú vị không? Nhưng em biết thế gian này đầy những gã hóm hỉnh và tự phụ như anh. Thật ghê quá. Thôi, ngủ ngon nhé!". Cửa lại đóng lại một lần nữa, vang lên tiếng rất to.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cú Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Ở Barcelona Tôi nghỉ, thẹn thay mình vẫn độc thân.

- Liz Winston -

Máy bay xuyên qua đám mây. Tôi và Susan ngồi cạnh nhau, đang lật mấy tờ báo của Madrid. Susan nói, "Mấy bài viết này tích cực ra phết". "Không ai biết khách sạn của tôi ở Barcelona phải không?", tôi bắt ngờ hỏi.

Cô nhìn tôi, có phần không hiểu, rồi "A" lên một tiếng, "Ý cô là...?". Tôi tránh ánh mắt cô. "Yên tâm đi, không ai biết đâu. Tôi dùng tên giả đăng ký khách sạn mà".

Im lặng hồi lâu. "Này, thực ra, tôi không hiểu...", cô có phần không an tâm

Tôi vội vàng nói: "Không sao...". Tôi cười, cúi đầu chăm chú nhìn tấm hình của tôi trên báo. Đó là nơi duy nhất tôi có thể hiểu được trong đồng báo tiếng Tây Ban Nha này.

Tôi đã quyết tâm không quan tâm tới việc có gặp phải người đàn ông "đẹp trai" đó không. Anh ta chỉ là một gã hư hỏng bởi tiền và phụ nữ chiều chuộng, một tay chơi rất biết cách lấy lòng và chi phối những người xung quanh. Giờ đây tôi chỉ mong nhanh chóng tới trạm cuối cùng ở Buenos Aires gặp Muju.

Susan đập vào vai tôi, chỉ xuống thành phố màu trắng và bờ biển bên dưới máy bay, "Nhìn kia, đến nơi rồi".

Con người ở đây rất thân thiện. Tiếng Tây Ban Nha nghe cứ như hát.

Trong nửa tiếng đồng hồ nghỉ ngơi, tôi vào phòng dịch vụ Internet dưới khách sạn, check mail.

Hôm thư đầy kín. Tôi đọc thư của Muju trước. Thư của anh không dài, vẫn mở đầu bằng thời tiết. "Nhiệt độ ở New York như lên tới 90 độ. Mọi người lập tức mặc đồ mùa hè. Mọi thứ đều biến đổi. Giờ đây trong phòng làm việc cứ rối tinh cả lên. Anh nhất định phải kiên nhẫn hơn. Mọi việc chỉ có thể giải quyết từng tí một".

"... Em khỏe không? Đừng lo lắng thời gian ngủ nhiều hay ít. Quan trọng là chất lượng của giấc ngủ. Ngủ được say là tốt rồi".

"Nhớ em nhiều. Gặp nhau ở Buenos Aires nhé! M".

Tôi nhấp một ngụm trà hoa cúc, lặng lẽ ngắm cây ngô đồng xanh mướt ngoài cửa sổ. Người Tây Ban Nha cười những chiếc xe máy bé tí lượn qua lượn lại trên phố. Mặt trời sáng rõ tỏa chiếu một bầu không khí nhẹ nhõm và tươi tắn ở xứ người.

Tôi không nhìn nữa, quay ra đọc lại thư của Muju từ đầu. Đây như thể một thói quen của tôi. Tôi luôn đọc đi đọc lại mail của anh rất nhiều lần. Cũng giống như trước khi vứt lá thư vào thùng bưu điện, tôi luôn đọc kĩ địa chỉ và tên họ trên thư vài lần. Điều này đã hình thành nên một căn bệnh cố hữu. Tôi luôn lo lắng mình sai sót ở chỗ nào đó. Tôi cần phải xác định lại mọi thứ như thể những thứ mà tôi hiểu được đang lơ lửng trước mắt. Bất luận đó là một mối quan hệ tình cảm mà bạn đang để tâm, hay là lá thư trả tiền gửi tới công ty điện nước.

Đọc mail của Muju, tôi thừa nhận một cảm giác luôn thường trực gần đây rằng: chúng tôi giống như một đôi vợ chồng đã kết hôn từ rất lâu, xuyên qua những tầng thứ về kịch tính và tình dục, rơi xuống chiếc giường êm ái nặng nghĩa gia đình. "Thời tiết", "mất ngủ", "thực phẩm" xuất hiện ngày càng nhiều trong các đề tài giao lưu giữa chúng tôi.

Chuyện này thực ra cũng không có gì xấu, vấn đề chỉ là: chúng tôi vẫn chưa là vợ chồng, lại càng không phải là "vợ chồng đã kết hôn từ lâu".

Đối với một cặp bạn tình nhưng lại rơi vào cảm giác kiểu như "vợ chồng lâu năm" sẽ có hai khả năng không xa xôi như sau: Một là đang dần chia tay. Đó là cảm giác từ một "căn bệnh mãn tính" chuyển dần sang giai đoạn phục hồi từng tí một. Hai là sắp kết hôn, thể nghiệm dần những ồn ào và mệnh mạng của bụi trần thế gian trong tiếng pháo Trung Quốc đi đùng.

Nghĩ tới đây, tôi không khỏi lắc đầu. Tôi luôn nghĩ quá nhiều. Nếu suốt đời này tôi ở vậy, nhất định nguyên nhân chính là do tôi nghĩ quá nhiều. Nếu cơ thể tôi như một vườn hoa đầy bí ẩn kích thích đàn ông đào bới dục vọng thì cái đầu tôi sẽ như một mê cung đủ khiến đám đàn ông kia phải khiếp sợ mà lùi bước. Và bên trong đó giăng đầy lưới. Như vậy chẳng tốt tí nào, cứ theo lý luận của Đông y thì nghĩ quá nhiều cũng ảnh hưởng tới chất lượng của tóc.

Lại uống thêm một ngụm trà hoa cúc, thu lại ánh nhìn từ con đường đẹp đẽ, sáng rõ bên ngoài kính cửa sổ mới phát hiện thấy thời gian nghỉ ngơi không còn là bao, phải tranh thủ đọc mail của bố tôi và Hi Nhĩ.

Bố tôi khoe ông được mời tới giảng dạy nửa năm tại khoa lịch sử của một trường quốc lập ở Singapore, nửa tháng sau sẽ lên đường. Mẹ tôi sẽ đi cùng ông. Bố tôi cùng nói hai đôi giày tôi nhờ bà chị Chu Sha mang từ New York về cho bố mẹ tôi đều rất vừa vặn. Chỉ có đế giày của bố tôi hơi thấp một tí. Bố tôi vốn không cao. Nếu đi giày đế cao nom đẹp hơn.

Đọc tới đây, tôi không nhịn nổi cười. Bố tôi tuổi tác ngày càng cao, song ngày càng chú trọng ngoại hình. Từ sau khi tóc bạc, cứ cách vài tháng, ông lại bắt mẹ nhuộm tóc cho ông. Ông có hơn bốn mươi cái caravat, hơn hai mươi đôi giày. Nhưng ông chỉ hút một loại xì gà hiệu "Đế vương" do Trung Quốc sản xuất.

"Con một mình ở ngoài phải hết sức cẩn thận. Đồ có thể sấm sanh ít, nhưng ăn uống nhất định không được tiết. Biết chịu chi vào việc ăn uống mới là cách làm thông minh". Cuối cùng ông vẫn không quên nhồi nhét cho tôi cái triết học về "nhân sinh ẩm thực".

Mail của Hi Nhĩ dài nhất, huyền thuyên không ngớt về tình hình gần đây của cô. Cô vừa mở một nhà hàng, kiếm được rất nhiều tiền, nhưng số bạn tình có thể chung chăn gối ngày càng giảm. Cô có tiền, nhưng không có bạn trai, không vui vẻ, nên rơi vào vòng xoáy cũ của những chuyện kiểu như vậy thường xảy ra.

"Khi nào cậu quay về đây? Nếu cậu không về, chắc mình chết mất. Thượng Hải bây giờ vô vị quá. Bọn Tây đều là lũ vừa rách, vừa bạc bẽo, nói chuyện nhạt nhẽo vô cùng. Tình hình kém xa so với mấy năm trước, đúng là hết một vòng quay thế kỷ. Lúc đó mọi người đều là DKD (viết tắt của cụm từ: Decadence kill Depression (Suy đồi giết chết yếu kém) hoặc Death kill decadence (Cái chết giết chết sự suy đồi)). Tức là vừa điên rồ, vừa ngây thơ. Con người giờ đây quá thực tế, chỉ nghĩ tới việc kiếm tiền, ngủ với gái miễn phí, rồi lại kiếm tiền. Họ tới Thượng Hải chỉ để kiếm tiền".

"À, đúng là có rất nhiều tin chưa kể: con Lee ở quán bar Thiên sau khi không chịu nổi đã tới làm ở tiệm Bách Lạc Môn do chủ Đài Loan mở lại, kết quả vừa bị bắt. Nghe nói nó bán ma túy cho khách. Còn gã người Anh Andy Smith làm thiết kế nội thất vừa rời Thượng Hải. Nghe nói gã bị dính AIDS.

"Còn cả Tề Tề sắp lấy vợ nữa. Mình nhận được thiệp cưới, thấy bên trên ghi tên cậu. Xem ra anh ta không hay cậu đi vắng. Mình sẽ tới dự, rồi báo cho cậu về hình dáng cô vợ anh ta sau nhé. Nhớ giữ ấm! Hi Nhĩ".

Tôi vừa ra khỏi phòng Internet, vừa nghĩ tới mấy bức mail nhận được. Tư duy đang rất rối rắm. Trong đầu tôi như thể có một cánh cửa vừa mở toang, một nửa ý thức của tôi đã bay về Thượng Hải, một phần tư còn lại ở bên cạnh Mujū. Còn lại một phần tư cuối cùng vẫn còn ở lại Barcelona, tiếp tục mỉm cười trả lời các câu phỏng vấn, giữ tư thế chụp hình và hăng hái làm việc.

Cuối thư, Hi Nhĩ còn nhắc tới tên thật của Tề Tề là "Tề Phi Ứng". Anh là một thanh niên tài hoa, công việc kinh doanh chứng khoán rất thành công, thường làm việc lúc người ta đi ngủ và thường đi ngủ hoặc tiêu rất nhiều tiền khi người ta làm việc. Anh từng được bầu là một trong "Mười thanh niên kiệt xuất nhất Thượng Hải". Nhưng do tác phong sống ham kiếm lạc thú quá bừa bãi, cuối cùng anh cũng không được nhận thêm danh hiệu tôn vinh nào của chính quyền nữa. Tuy vậy tên tuổi anh luôn xuất hiện trên các tạp chí giải trí hàng đầu của Hồng Kông và không thể thiếu được trong bảng danh sách "Năm mươi viên kim cương đại lục".

Chúng tôi học cùng cấp ba, anh hơn tôi bốn tuổi. Khi anh được chọn vào danh sách "Mười thanh niên kiệt xuất nhất Thượng Hải", anh trở thành chồng chưa cưới của tôi. Chúng tôi sống cùng nhau cho đến một buổi sáng mấy tháng sau, trong thùng thư của tôi phát hiện một đĩa CD không vỏ bọc, bên trên chỉ đề tên của anh. Sau khi xem xong, mặt anh biến sắc, thừa nhận có quan hệ ân oán với xã hội đen. Rồi anh bí mật mất tích một tháng. Tôi quay về sống trong căn phòng thuê của mình.

Hồi đó, phàm những lúc mọi việc không thuận, việc sáng tác liền chìm ngụp vào khó khăn. Vì thế trong một đêm mưa gió bão bùng, tôi đã thử cửa đứt động mạch tay. Nó thực sự vừa đau đớn, vừa khiến người ta phải khiếp sợ, không chút thú vị. Tôi vừa để máu cho máu chảy, vừa quả quyết gọi điện thoại cho một chàng trai đã thầm yêu tôi nhiều năm. Anh ta lập tức tới ngay, cứu tôi.

Chuyện mới xảy ra năm năm trước, thế mà cảm giác cứ như đã năm mươi năm. Vết máu nhỏ xuống bồn tắm đã vàng, gương mặt trên bức hình đã nhòe, chồng chưa cưới ngày nào cũng sắp kết hôn. Tôi không vui, cũng chẳng buồn, không chút quan tâm tới việc anh ta có thực sự sắp lấy vợ hay không. Tôi chỉ không khỏi chạnh lòng nhớ tới caai chuyện năm xưa một màu u ám. Một cô gái trẻ như một con chim rù chết trong đêm mưa gió bão bùng. Giờ đây nhớ lại chuyện này, tôi lại thấy sống lưng hơi lạnh lạnh như bị gió thổi tới.

Buổi tối, tôi cương quyết từ chối lời góp ý chân thành của Susan, nhất định không chịu ra ngoài ăn cơm. Tôi ở lý trong phòng ăn theo dịch vụ của khách sạn. Sau đó tôi xem đài BBC, nghe một đoạn tiếng Anh đúng giọng Anh. Cái thứ tiếng Anh này khi đọc lên cứ như luôn có một quả trunwgs vô hình ngâm trong miệng. Nếu không cẩn thận sẽ cắn vỡ nó. Điều này đem lại cảm giác nhảm lẫn rằng bạn rất có giáo dục.

Mất nửa tiếng tắm tấp, nửa tiếng khoan chân ngồi thiền luyện theo kiểu Mujū dạy.

Không hiểu tại sao trong quá trình ngồi thiền suy ngẫm này, tôi luôn cảm nhận thấy một cơn khát khao tình dục, tuy chỉ xuất hiện có vài giây. Có lẽ sau khi toàn thân thả lỏng, năng lượng cơ thể mới bị kích thích và tự do du ngoạn trong cơ thể. Khi nó đi vào khu vực tình dục, bạn sẽ cảm nhận được thứ mà người ta gọi là "gọi tình".

Uống thuốc xong, tôi nằm xuống giường, gọi điện cho Mujū. Chỉ nghe thấy tiếng ghi âm anh để lại. Xem ra công việc ở văn phòng khiến anh thực sự bận rộn. Tôi tắt đèn ngủ, để cơ thể duỗi thẳng trên đồng chăn đệm mềm mại, tay trái đặt trên rốn, tay phải nghịch vú trái. Đó là tư thế khiến tôi thấy dễ chịu nhất. Tôi bắt đầu đếm thầm đàn cừu.

Đột nhiên, chuông điện thoại réo vang. Thậm chí, tôi còn hơi toát mồ hôi. "Trời ạ!", tôi kêu lên khe khẽ, thò tay dứt luôn sợi dây điện thoại, rồi lăn người sang một bên, tiếp tục đếm đàn cừu. Nhưng đàn cừu không hiểu tại sao lại biến thành gã đàn ông có tên "Nick". Một Nick, hai Nick, ba... Thôi được, cũng chả sao, uống thêm một viên thuốc ngủ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cúá Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.